

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

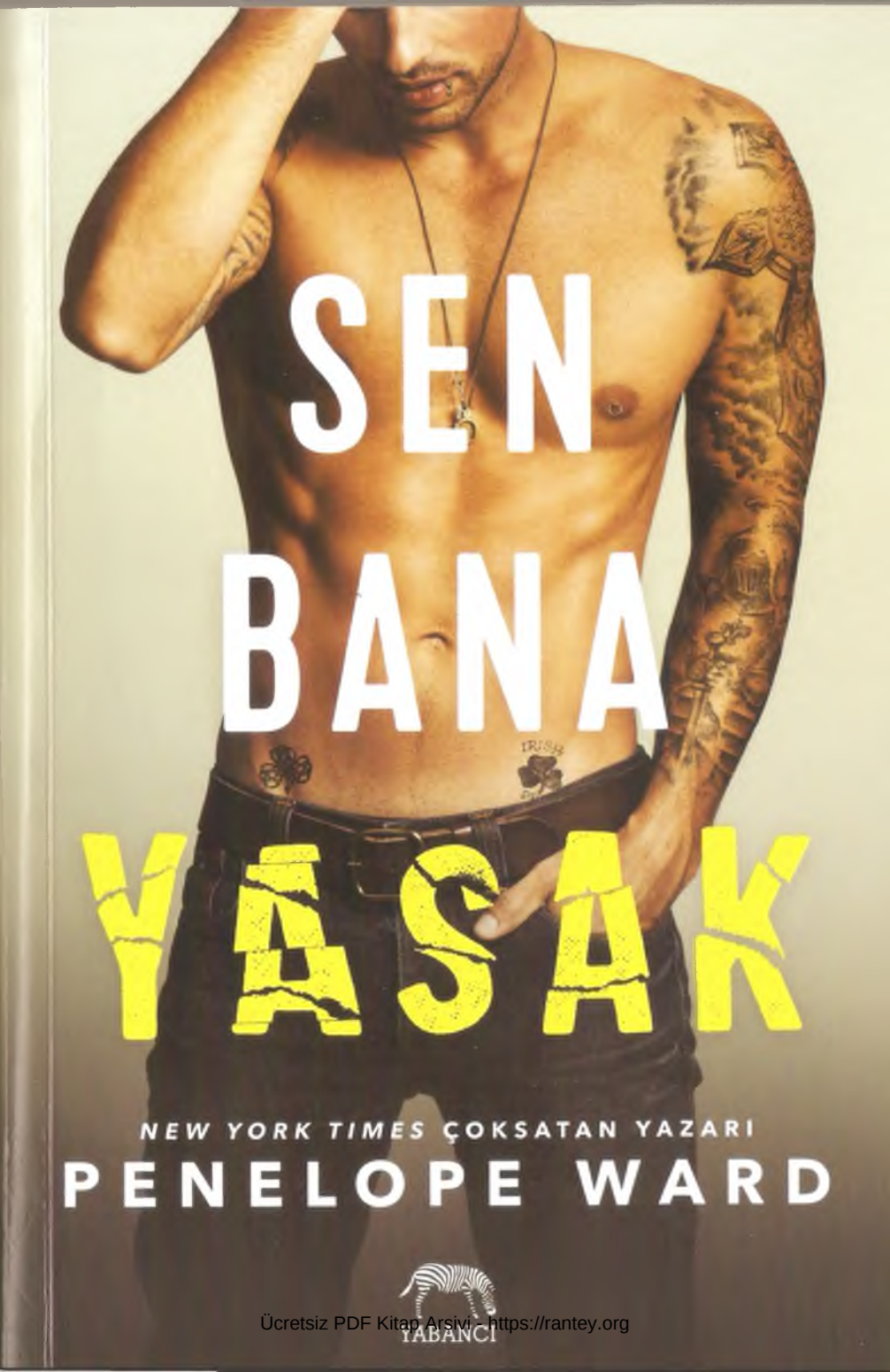
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SEN BANA YASAK

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

PENELOPE WARD

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kime âşık olacağınızı seçemezsiniz.

Son sınıftayken Elec bizimle yaşamaya başladığında, onun nasıl bir pislik olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu.

İstemediği bir yerde olmanın **acısını benden çıkarmasından** nefret ettim.

Eve her gün yanında **başka bir kızla** gelmesinden nefret ettim.

Özellikle de onu görünce **bedenimin verdiği tepkilerden** nefret ettim.

Başlarda sadece mermerden yontulmuş yüzü, dövmele ve kaslı vücudundan ibaret olduğunu düşünüyordum. Sonra tam da onu tanımaya başladığımı sandığım sırada her şey değişti.

Hayatımdan geldiği hızla çıkıp gitti ve onu bir daha görmedim.

Ta ki o trajediye kadar.

Hâlâ hatırladığım gibiydi ama çok önemli bir şey değişmişti.

Bu kez kalbim belki de tamir olmamak üzere kırılacaktı.

...

O zaman neden buradasın?

Seni uyuz etmek için.

Neden?

Çünkü hoşuma gidiyor.

Çeviren: Hanife Albayrak Çift

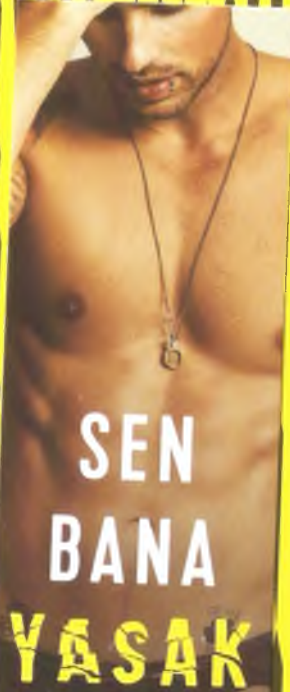
www.yabanciyyazinlari.com

YABANCI

9 786257 897342

PENELOPE
WARD

Kime âşık
olacağınızı
seçemezsiniz.

YABANCI

PENELOPE WARD

SEN
BANA
YASAK

Çeviren

Hanife Albayrak Çift

Sen Bana Yasak
Özgün Adı | *Stepbrother Dearest*
Penelope Ward

Yabancı Yayınları | 327

Yayın Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Ece Yücesoy
Düzeltili | Tuğba Atıcı Coşar
Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Eylül 2020, İstanbul
ISBN: 978-625-7973-42-7

Türkçe Çeviri © Hanife Albayrak Çift, 2020
© Yabancı Yayınları, 2020
© Penelope Ward, 2014

Sertifika No: 46603

Bu eser Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – info@yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 40200

BİRİNCİ KISIM

BİRİNCİ BÖLÜM

Camın önünde gergin gergin beklerken soğuk hava, koya bakan camı buğulandırmıştı ve dışarıyı görmekte zorlanıyordum. Her an Randy, Volvo marka arabasını araç yoluna çekebilirdi. Oğlu Elec'i Logan Havalimanı'ndan almaya gitmişti. Annesi işi dolayısıyla bir yıl boyunca yurtdışında yaşayacağından bu süreçte bizimle kalacaktı.

Randy ve annem Sarah daha birkaç yıldır evlilerdi. Üvey babam ile iyi geçiniyorduk ama yakın olduğumuzu söyleyemezdim. Randy'nin önceki yaşamı hakkında az biraz bildiklerim şunlardı; eski eşi Pilar, San Francisco Körfezi bölgesinde yaşayan Ekvadorlu bir artistti ve Randy'ye göre, oğlu ise istediği her şeyin yapılmasına izin verilmiş, dövmeli bir serseriydi.

Üvey kardeşimle hiç tanışmamıştım, sadece annem ve Randy evlenmeden hemen öncesine ait birkaç yıllık fotoğraflarını görmüştüm. Fotoğraftan, yüksek ihtimalle Güney Amerikalı annesinden aldığı koyu saçları ve esmer tenini görebiliyordum ama Randy'nin açık renk gözleriyle yakışıklı hatlarına da sahipti. O zamanlar yüzü tıraşlıydı ama Randy, Elec'in son zamanlarda asi bir döneme girdiğini söylemişti. Daha sadece on beş yaşınday-

ken dövme yaptırma, reşit olmadan içki içmekten başını belaya sokma ve ot tütürmek de buna dahildi. Randy, Pilar'ı sorumsuz olmakla, sanat kariyerine fazla odaklanmakla, bundan dolayı da Elec'in her türlü sorundan paçayı yırtmasına izin vermekle suçluyordu.

Randy, Pilar'ı Londra'daki bir sanat galerisinde geçici öğretmen pozisyonunu alması konusunda teşvik etmişti ki şimdi on yedi yaşında olan Elec bizimle yaşayabilsin.

Randy yılda iki defa batıya kısa süreli yolculuklar yapsa da Elec'i disipline etmek için her gün orada değildi. Bu konuda bocalıyordu ve önümüzdeki yıl boyunca oğlunu adam etmek için sabırsızlandığını söylemişti.

Sokaktaki kirli kar kalıntılarına bakarken karnımda kelekeler uçuşuyordu. California'lı üvey kardeşim için buz gibi Boston havası kaba bir karşılama olacaktı.

Bir üvey kardeşim vardı.

Tuhaf bir düşünceydi. İyi geçineceğimizi umuyordum. Tek çocuk olduğum için her zaman bir kardeşim olmasını istemiştim. Bunun kahrolası Donny ve Marie Osmond ya da Jake ve Maggie Gyllenhaal tadında, masallardaki gibi bir anda bağ kurabileceğimiz bir ilişki olacağını hayal ettiğim için aptallığıma güldüm. Bu sabah Coldplay'in, varlığından bile haberimin olmadığı *Brothers and Sisters* adında bir şarkısını duymuştum. Kardeşler hakkında olmasa da kendimi bunun iyiye işaret olduğu konusunda ikna ettim. İşler yolunda gidecekti. Korkacak bir şeyim yoktu.

Annem Elec'in odasını hazırlamak için merdivenden yukarı aşağı koşuştururken benim kadar gergin gözüküyordu. Ofisi yatak odasına çevirmişti. Annemle nevresim takımı ve gerekli olan diğer malzemeleri almak için Walmart'a gitmiştik. Tanımadığın biri için eşya seçmek tuhaftı. Koyu lacivert nevresimde karar kılmuştık.

Kendi kendime ona ne söyleyeceğimi, ne hakkında konuşacağımızı, ona burada neleri tanıtabileceğimi mırıldanmaya baş-

ladım. Bu aynı zamanda hem heyecan verici hem de sinir bozucuydu.

Araba kapısının çarpılma sesiyle kanepeden zıplayıp buruşuk tişörtümü düzelttim.

Sakinleş, Greta.

Anahtar delikte gürültüyle döndü. Randy tek başına içeri girdi ve kapıyı açık bırakarak dondurucu havanın odaya sızmasına sebep oldu. Birkaç dakika sonra ayakkabıların buzu ezerken çıkardığı sesi duyabiliyordum ama Elec hâlâ ortada yoktu. İçeri girmeden önce kapının önünde durmuş olmalıydı. Randy kafasını kapıdan dışarı çıkardı. "Kıcını kıpırdat da içeri gir, Elec."

Elec kapı girişinde belirlediğinde boğazım düğümlendi. Güçlkle yutkunup birkaç saniye boyunca onu inceledim. Bana gösterilen resimdekine hiç benzemediğini fark ettikçe kalbim daha hızlı atıyordu.

Elec, Randy'den daha uzundu ve fotoğraftan hatırladığım kısa saçları şimdi neredeyse gözlerini kapatacak kadar uzamış, simsiyah bir karmaşadan ibaretti. Sigara ya da galiba pipo kokuyordu çünkü koku daha tatlıydı. Kot pantolonundan zincir sarkıyordu. Bana bakmıyordu, ben de bu fırsatı çantasını yere atarken onu incelemeye devam etmek için kullandım.

Küt.

Bu ses çantadan mı yoksa kalbimden mi gelmişti?

Elec, Randy'ye bakıp konuştuğunda ses tonu ciddiydi. "Odam nerede?"

"Üst katta ama kız kardeşine selam vermeden bir yere gitmiyorsun."

Bu tabirle beraber yüzümü buruştururken vücudumdaki bütün kaslar gerildi. Onun kız kardeşi olmak istememe imkân yoktu. Öncelikle bana doğru döndüğünde beni öldürmek istiyormuş gibi bakmıştı. İkinci olarak ise keskin hatlı yüzüne bakar bakmaz her şey apaçık ortadaydı; aklım ona karşı temkinli yaklaşıp da vücudum ânında büyüsü altına girmişti ve bu büyüden kurtulmak için elimden geleni yapardım.

Gözleriyle bana hançerler fırlatırken tek kelime etmedi. Ona doğru birkaç adım atarak gururumu çiğneyip elimi uzattım. "Ben Greta. Tanıştığımıza memnun oldum."

Tek kelime etmedi. Ancak birkaç saniye geçtikten sonra elimi isteksizce tuttu. Elini hızlıca çekmeden önce ise tutuşu rahatsız edici derece sert, neredeyse acı vericiydi.

Öksürdükten sonra konuştum. "Hayal ettiğimden... daha değişik duruyorsun."

Bana gözlerini kısarak baktı. "Ve sen de fazlasıyla... sıradan görünüyorsun."

Boğazımın düğümlendiğini hissettim. Bir an bana iltifat edeceğini sanmıştım ama "fazlasıyla" kelimesini "sıradan" diyerek devam ettirmişti. İşin acınası kısmı ise, eğer bana onun karşısında dururken nasıl hissettiğimi sorsaydınız ben de "sıradan" kelimesini kullanabilirdim.

Gözlerinde buz gibi bakışla beni baştan aşağı inceliyordu. Kişiliğinden tiksinneme rağmen hâlâ yakışıklılığına hayranlık duyuyordum ve bu midemi bulandırıyor. Burnu mükemmel bir şekilde düzdü ve çenesi keskin hatlıydı. Dudakları ağzından çıktığına emin olduğum pislikler için fazlasıyla mükemmeldi. Fiziksel olarak tam rüyalarımın adamıydı ama geri kalan her şeyi kâbusum gibiydi. Yine de kelimelerinin üzerimde bir etkisi olduğunu görmesine izin vermeyi reddediyordum.

"Sana odanı göstermemi ister misin?" diye sordum.

Beni görmezden gelerek çantasını alıp merdivenlere yöneldi.

Harika. İşler yolunda gidiyordu.

Annem üst kattan inerek hemen Elec'i kucakladı.

"Sonunda seninle tanıştığımıza çok memnun oldum, tatlım."

Kendini hızlıca çekmeden önce Elec'in vücudu kaskatı kesildi. "Keşke aynısını söyleyebilsem."

Randy parmağını sallayarak merdivenlere doğru hızla gitti. "Kes saçmalamay, Elec. Sarah'ya düzgün bir şekilde selam vereceksin."

“Sarah’ya düzgün bir şekilde selam,” diye monoton bir sesle tekrar etti Elec üst kata çıkarken.

Annem elini Randy’nin omzuna koydu. “Sorun değil. Alışacaktır. Yalnız kalmasına izin ver. Ülkenin öbür ucuna taşınmak kolay olamaz. Beni daha tanımıyor. Sadece biraz endişeli.”

“Kendisi saygısız puştun teki.”

Oha.

Elec ne kadar kötü davranırsa da Randy’nin oğlu hakkında böyle konuşmasına şaşırmıştım. Üvey babam bana karşı bu tür kelimeleri hiç kullanmamıştı, gerçi hak edecek bir şey de yapmamıştım. Ama Elec saygısız bir puşt gibi *davranıyordu*.

O akşam Elec kapalı kapılar ardında kaldı. Randy bir kere yanına gitti ve tartışıklarını duydum ama annemle, durumu konuşarak çözüme bağlamalarına karar vererek aralarına girmedik.

Yatmaya giderken Elec’in yatak odasının kapalı kapısını dikizlemek için önünde durmadan edemedim. Kendi köşesine çekilmesinin bütün yılın böyle geçeceğinin mi yoksa burada o kadar bile kalmayacağını habercisi mi olduğunu merak ettim.

Dişlerimi fırçalamak için banyo kapısını açtım ve Elec’in duştan sonra ıslak vücudunu kuruladığını gördüğümde yerimde zıpladım. Havada buhar ve erkek vücut şampuanının kokusu vardı. Kahrolası bir sebepten dolayı kaçmak yerine donakaldım. Daha da can sıkıcı olan şey, kendini havluyla sarmak yerine kayıtsız bir tavırla yere düşmesine izin vermesiydi.

Ağzım açık kaldı.

Gözlerim aletine birkaç saniye sabitlendikten sonra bakışlarım göğsündeki iki tane yonca dövmesine çekildi ve sol kolunu kaplayan dövmeye baktım. Göğsünden su damlıyordu. Sol göğüs ucunda piercing vardı. Bakışlarım yüzüne çekilene kadar Elec’in suratında şeytani bir gülümseme belirmişti. Konuşmaya çalıştım ama kelimeler ağzımdan çıkmayı bir türlü beceremedi.

Sonunda başımı başka yöne çevirerek konuştum. “Ah... Aman Tanrım... ben... ben çok... Gitsem iyi olacak.”

Kapıya doğru yöneldiğimde sesi beni durdurdu. "Daha önce hiç çıplak bir erkek görmemiş gibi davranıyorsun."

"Aslında... görmedim."

"Senin için ne kadar moral bozucu olmalı. Sonraki adamın benimle *boy ölçüşmesi* epey zor olacak."

"Küstah mısın?"

"Sen söyle. Küstah olmayı hak etmiyor muyum?"

"Tanrım... âdeta şey gibi davranıyorsun..."

"Koca bir sık kafalı gibi mi?"

Sanki bakışlarımı çeviremediğim kötü bir araba kazası gibiydi. Yine aletine doğru bakıyordum. Benim sorunum neydi? Önümde çırlıçıplak duruyordu ve ben ise hareket edemiyordum.

Lanet olsun... ucunda piercing vardı. Çıplak bir erkekle ilk karşılaşmama bak.

Bakışımı böldü. "Gerçekten orası yolun sonu. Bir şey yapmayı planlamıyorsan banyoyu terk edip giyinmeme izin vermelisin."

Şaşkınlıkla başımı sallayıp kapıyı ardımdan çarparak kapattım.

Odama kaçarken bacaklarım titriyordu.

Biraz önce neler olmuştu?

İKİNCİ BÖLÜM

“**S**evgili üvey kardeşin bugün nasıl?” diye sordu Victoria. Kendimi yüzüstü bıraktığımda yatak gıcırdadı, telefonuma bakıp iç geçirdim. “Her zamanki gibi hödüklük peşinde.”

En iyi arkadaşım Victoria’ya Elec’in cuma günü banyodaki sunumundan bahsetmemiştim. Beni çok fena utandırmıştı ve bunu kendime saklamaya karar vermiştim. Piercingli penislere dair bir Google araştırması beni o ilk gecenin geri kalanı boyunca uyutmamıştı. Benden söylemesi, “Prince Albert” adını masumca araştıran herkesi büyük bir sürpriz bekliyordu.

Artık pazar günü olmuştu ve yarın benim liseme başlayacaktı. İkimizde son sınıf öğrencileriydik. Yakında herkes benim pislik üvey kardeşimle tanışacaktı.

Victoria şaşırmış gibiydi. “Hâlâ seninle konuşmuyor mu?”

“Evet. Bu sabah biraz mısır gevreği yemek için aşağı indi ama alıp kendi odasına götürdü.”

“Neden kışına sopa kaçırmış gibi kasıntı davrandığımı düşünüyorsun?”

Ah, sen bir de diğer sopasını görsen...

“Randy ile aralarında bir şey dönüyor. Kişisel algılamamaya çalışıyorum ama evde durumlar oldukça sert geçiyor.”

Sert olduğu kesindi. Tanrım, aklımdan çıkaramıyorum!

Piercingli mantar kafa.

Kahretsin.

“Ondan hoşlanacağımı düşünüyor musun?” diye sordu Victoria.

“Ne demek istiyorsun? Sana söyledim... o tam bir şeytan,” diye tersledim.

“Biliyorum... ama ondan *hoşlanacağımı* düşünüyor musun?”

Dürüst olmak gerekirse, tam olarak Victoria’nın tipi olduğunu biliyordum. Böyle belalı ve kasvetli tipleri Elec kadar yakışıklı olmadıklarında bile seviyordu. Bu, banyoda olanları kendime saklamam gerektiğinin bir başka sebebiydi. Aletinde piercing olduğunu duyduğu anda Victoria’yı evimden çıkaramazdım. Ama nasıl görüldüğünü yakında öğrenecekti. O yüzden dürüst olmayı seçtim.

“Gerçekten çok ateşli, tamam mı? Cidden... kahrolası... çok ateşli. Aslında yakışıklılığı sahip olduğu tek şey.”

“Tamam. Hemen geliyorum.”

“Hayır, gelmiyorsun.” Kahkaha attım ama içten içe Victoria’nın kendini Elec’in üstüne atması fikri, onun ilgisine karşılık vermeyeceğini düşündüğüm hâlde beni rahatsız etmişti.

“Bu akşamki planların neler o zaman?”

“Eh, onunla tanışmadan ve tam bir hergele olduğunun farkına varmadan önce hepimize pazar yemeği hazırlamayı planlıyordum. Bilirsin... özel tarifimi işte.”

“Tavuk Tetrazzini.”

Kahkaha attım çünkü güzelce yapmayı tek bildiğim şeydi. “Nasıl tahmin ettin?”

“Belki de sevgili üvey kardeşin için yanında whoopass’ ile servis etmelisin.”

* Tehlikeli bir maddenin tenekenin içine konulmuş hâlidir. Çoğunlukla imha silahı olarak kullanılır. Açan kişide ciddi hasarlar oluşturabilir. -çn

“Ona bulaşmayacağım. Aksine onu iyiliğe boğacağım. Bana karşı... ne kadar sık kafalı (aman tanrım) davranmak isterse davransın. Yapabileceğim en kötü şey beni etkilediğini göstermektir.”

Tetrazzinin pişmesini beklerken annem sofrayı hazırlamama yardımcı oldu. Karnım gurulduyordu ama fırından gelen krema sosu ve sarımsak kokusundan çok gerginlik yüzündendi. Elec bize katılmayı kabul etse bile masada karşısında oturmaya can atmıyordum.

“Greta, üst kata çıkıp Elec’i aşağı gelmeye ikna edebilir misin diye baksana.”

“Neden ben?”

Annem bir şişe şarap açtı. Bir tek kendi içecekti ve büyük ihtimalle buna ihtiyacı da vardı. Biraz doldurup yudumladıktan sonra konuştu. “Bak, neden benden hoşlanmadığını anlayabiliyorum. Beni düşmanı olarak görüyor ve muhtemelen ebeveynleri ayrı olduğu için bir şekilde beni suçluyor ama sana kötü davranmasını gerektiren bir sebep yok. Sadece ona ulaşmaya ve sana biraz açılmasını sağlamaya çalış.”

Omuz silktilim. Geçen akşam banyoda yanımda ne kadar açıldığına dair hiçbir fikri yoktu: Her şey apaçıktı.

Merdivenleri çıkarken *Jaws* filminin jenerik müziği kafamda çalıyordu. Kapısını tıklatma düşüncesi beni ürkütüyordu ve kapıyı açsa bile neyle karşı karşıya kalacağımı bilmiyordum.

Kapıyı çaldım.

Beni şaşırtarak kapıyı hemen açtı. Ağzından bir dal sigara salınıyordu. Dumanın tatlı kokusu hemen burnuma geldi. Derin bir nefes çektikten sonra yavaşça ve bilerek dumanı yüzüme üfledi. Sesi alçaktı. “Ne var?”

Önlenemez bir öksürük krizi tutana kadar hiç etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştım.

Çok havalı, Greta.

“Yemek neredeyse hazır.”

Dar, beyaz bir atlet giyiyordu ve gözlerim şimdi kapıya yaslanmış duran kaslı pazılarından birindeki “*Lucky*” yazılı dövmeye kaydı. Saçları ıslaktı ve kot pantolonu beyaz iç çamaşırının üstünü gösterecek kadar düşük belliydi. Çelik grisi gözleri benimkilerin içine bakıyordu. Bir... piçe göre nefes kesiciydi.

Konuştüğunda dalgın hâlimden çıktım. “Neden bana öyle bakıyorsun?”

“Nasıl?”

“Sanki geçen akşam nasıl görüldüğümü hatırlamaya çalışıyormuşsun gibi... sanki yemek yerine *beni* yemek istermişsin gibi.” Kıs kıs güldü. “Ayrıca neden bana göz kırpyorsun?”

Kahretsin. Gergin olduğumda gözüm seğirir ve göz kırpyormuşum gibi görünürdü.

“Sadece gözüm seğiriyor. Kendini aş biraz.”

İfadesi öfkeli hâle büründü. “Gerçekten mi? Öyle mi yapmalıyım? Sahip olduğum tek şey yakışıklılığım ama değil mi? O yüzden buna odaklanmalıyım.”

Neden bahsediyordu? Dilim tutulmuş bir şekilde orada öylece dikildim.

Konuşmaya devam etti. “Sorun ne... burası senin için çok mu sıcak oldu?” Sonra alaycı bir tonda, “Kahrolası... çok ateşli,” dedi. Yüzünde hınzır bir sırıtış vardı.

Kahretsin.

Bunlar Victoria ile telefonda konuşurken onu tarif ettiğim kelimelerin birebir aynısıydı.

Konuşmama kulak misafiri olmuştu!

Gözüm seğirdi.

“Yine bana göz kırpyorsun. Seni geriyor muyum? Yüzüne bak! Kırmızı sana çok yakışıyor,” diyerek devam etti.

Hemen orayı terk edip alt kata indim.

Ardımdan bağırdı. “ŞEYTAN olduğuma bakılırsa güzel anlaşacağız.”

* (İng.) Şanslı. -çn

Elec yemeğini tek kelime etmeden alırken ben de dudağındaki piercinge odaklanmıştım. Randy ona yüzünde küçümsemeyle bakıyordu. Annem ise şarap kadehini birçok kez doldurmuştu. Evet, Brady Brunch’a* yeni bir yorum katmıştık.

Tetrazzinin tadını çıkarırmış gibi davranırken aslında beni telefonda onun hakkında konuşurken duyduğu ve onu çekici bulduğumu artık bildiği gerçeği üzerine kafa yoruyordum.

Önce annem konuştu. “Elec, şimdiye kadar Boston hakkında ne düşünüyorsun?”

“Ev dışında başka hiçbir yere gitmediğim düşünülürse, çok berbat.”

Randy çatalını masaya vurdu. “Üvey annene beş saniye de olsa saygı gösterir misin?”

“Duruma göre değişir. O da aynı süre boyunca içerek kafa bulmayı bırakabilir mi? Eşini aldatan biriyle evlendiğini biliyordum, *babacım* ama aynı zamanda ayyaş mı?”

“Seni değersiz hödük,” diye püskürdü Randy.

Oha.

Randy bir kere daha oğluna karşı kullandığı kelime tercihiyle beni şaşırtmıştı. Elec kesinlikle hödük gibi davranıyordu ama yine de üvey babamın ağzından bu tür lafların çıktığını duyduğuma şok olmuştum.

Elec peçetesini masaya fırlatıp sandalyesini geri iterek masadan kalktı. “Doydum.” Bana baktı. “Titty” Zinni ya da adına ne halt diyorsan, *kardeşim*, mükemmeldi.” “Kardeşim” kelimesini alaycı bir şekilde vurgulamıştı.

Elec masadan kalktıktan sonra ortama çöken sessizlik sağır ediciydi. Annem elini Randy’nin elinin üzerine koydu. Ben ise Elec ile babasının arasında böyle bir uçuruma neyin sebep olmuş olabileceği üzerine kafa yoruyordum.

* 1969 ile 1974 yılları arasında Amerika’da çekilmiş bir sitkom dizisidir. –çn

** (İng.) Meme ucu. –çn

İçgüdüsel olarak kalkıp üst kata çıktım. Elec'in kapısını çalarken kalbim hızla atıyordu. Kapıya cevap vermeyince yavaşça kolu çevirdim ve onu yatağın kenarına oturmuş, bir dal sigarayı tütündürürken buldum. Kulaklıklarını takmıştı ve odaya girdiğimi görmemişti. Odaya girmeden eşikte durup sadece onu izledim. Dizini gergince titretirken sinirli ve mağlup görünüyordu. Sonunda sigarasını söndürdü ama ânında çekmeceye uzanıp bir sigara daha aldı.

"Elec," diye bağırdım.

Yerinden zıplayıp kulaklığını çıkardı. "Siktir! Ödümü kopardın."

"Özür dilerim."

Sigarasını yakarak bana kapıyı gösterdi. "Git."

"Hayır."

Gözlerini devirerek başını hafifçe iki yana sallayıp tekrar kulaklıklarını taktı ve sigarasından uzun bir nefes aldı.

Yanına oturdum. "Bunlar sonun olacak."

Konuşurken ağzından duman çıkıyordu. "Mükemmel."

"Bunu demek istemedin."

"Lütfen beni rahat bırak."

"Peki, tamam."

Odadan çıkıp alt kata indim. İzlediğimi fark etmediğindeki o keyifsiz hâlini görmem, kabuğunu bir şekilde kırma konusundaki kararlılığımı güçlendirmişti. Rol mü yaptığını yoksa gerçekten göt herifin teki mi olduğunu öğrenmem gerekiyordu. O, bana ne kadar acımasız davranırsa ben de o kadar benden hoşlanmasını istiyordum. Bu bir meydan okumaydı.

Mutfağa döndüğümde Randy'ye Elec'in numarasını sorup telefonuma kaydettim. Sonra bir mesaj yazdım.

Konuşmak istemiyorsun madem mesaj yazıyorum.

Numaramı nereden buldun?

Babandan.

Canı cehenneme.

Konuyu Randy'den uzaklaştırmaya karar verdim.

Yemek hoşuna gitti mi?

Eğer yemek kelimesinden “y” harfini atarsan geriye EMEK kalır. Yani senin yemeğinde olmayan şey.

Neden bu kadar acımasısın?

Sen neden bu kadar vasatsın?

Tam bir hödük. Bu iş hiçbir yere varmıyordu. Telefonu tezgâha fırlatıp üst kata çıktım. Beni, onu kızdıracak bir şey yapacağım bir ruh hâline sokmuştu.

Kapıyı tıklatmadan açtığımda hâlâ yatakta sigara içiyordu. Doğrudan çekmecesine yönelip sigara paketini kapıp kaçtım.

Odama kadar kahkahalar atıyordum; ta ki kapım bir hışımla açılana kadar. Hızlıca sigaraları tişörtüme sıkıştırdım. Elec beni öldürmeye hazır görünüyordu. Ama itiraf etmem gerekirse bakışlarındaki o tehlikeli pırıltı oldukça seksiydi.

“Onları bana ver,” dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

“Onları sana geri vermiyorum.”

“Hem de öyle bir veriyorsun ki... yoksa tişörtüne uzanıp ben alırım. Seçim senin.”

“Cidden neden sigara içiyorsun ki? Sağlığına zararlı.”

“Eşyalarımı böylece çalamazsın. Ama ne de olsa annesine bak kızını al demişler.”

“Neden bahsediyorsun?

“Git de annene sor,” diye homurdandı. Kaslı ve dövmeli kolunu bana doğru uzattı. “Sigaralarımı geri ver.”

“Bana az önce söylediğini açıklayana kadar olmaz. Annem Randy’yi çalmadı. Baban annemle tanışmadan önce boşanmıştı.”

“Randy buna inanmanı istiyor. Annen de büyük ihtimalle babanın arkasından iş çeviriyordu, değil mi? Zavallı ahmak piç.”

“Babama piç deme.”

“Eh, Sarah annemin arkasından babamla işi pişirirken neredeydi?”

Kan tepeme sıçramıştı. Bunu sorduğuna pişman olacaktı. “Yerin altında. Babam ben on yaşımdayken öldü.”

Bir süre boyunca sessiz kaldı, ardından hüsrarla şakaklarını ovuşturdu. Onunla tanıştığımdan beri ses tonu ilk defa yumuşadı. “Siktir. Bunu bilmiyordum, tamam mı?”

“Büyük ihtimalle varsayımda bulunduğun çok şey var. Eğer benimle konuşmaya tenezzül edersen...”

Elec neredeyse özür dileyecekmiş gibi görünüyordu. *Neredeyse*. Sonra başını iki yana sallayıp doğrudan şeytani Bay Hyde kılığına geri döndü. “Bir daha seninle konuşmak zorunda kalırsam iki olsun. Bana sigaralarımı geri ver yoksa tişörtünden yırtıp alırım.”

Bunları söylediğinde vücuduma bir elektrik dalgası yayıldı. *Benim sorunum neydi?* Bir yanım bunun nasıl bir şey olacağını, sert ellerinin tişörtümü çekiştirip yırtmasının nasıl hissettireceğini görmek istiyordu. Bu düşünceden kurtulmak için başımı iki yana salladım ve bana doğru yavaşça yaklaşırken geriye doğru çekildim. Şimdi çok yakınımıdaydı. Bana doğru yaklaşıp sigaraları göğsüme doğru bastırırken vücudundan sıcaklık yayılıyordu. Meme uçlarım hemen sertleşti. Daha önce vücudumun kontrolünü hiç bu kadar kaybetmemiştim ve ona karşı bu kadar yoğun şekilde tepki göstermeyi bırakması için sessizce yalvarıyordum. Hadi yüzleşelim. Vücudum yanlış kararlar veren bir aptaldı. Ondan nefret eden bir şeyi nasıl bu kadar isteyebilirdi ki?

Nefesi karanfil kokuyordu. “Bu, o markadan son paketimdi. Endonezya’dan ithal ediliyorlar. Henüz burada nereden alacağını bile bilmiyorum. Eğer şu anda baş edilmesi zor biri olduğumu düşünüyorsan, bu akşam sigarasız kaldığımda nasıl olduğumu görmek istemezsin.”

“Sağlığına zararlılar.”

“Umurumda mı diye sor,” diye sordu rahatsız edici derecede dudağımın yakınındayken.

* Robert Louis Stevenson tarafından yazılan ve kişilik bozukluğunu konu alan *Dr. Jekyll ve Bay Hyde* kitabındaki kötü karakter. —çn

“Elec...”

Biraz geri çekildi. “Bak... sigara içmek bu cehennem deliğine girdiğimden beri bana huzur veren tek şey oldu. Şimdi nazikçe istiyorum. Lütfen.”

Bakışları yumuşadı ve geçen her anla birlikte kararlılığını yitirdim. “Pekâlâ.” Sigaralar için sutyenime uzanırken bakışları elimi izledi. Ona paketi uzattım ve çekip giderken sıcak vücudunun bıraktığı boşluğun yerini soğuk havanın alışını hemen hissettim.

Eğer ona sigaraları geri vermenin bir ateşkes olduğunu düşündüysem yanılmışım.

Son bir kez benimle yüz yüze gelmek için döndü ve bakışları artık hiçte nazik değildi. Delip geçiciydi. “Bunun bedelini ödeyeceksin.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

O kulun başlangıcı tam tahmin ettiğim şekilde geçmişti. Elec aynı sınıfta ya da kafeteryada olduğumuzda beni görmezden geliyordu. Kızlar gittiği her yerde etrafına üşüşüyordu ve tek kelime etmeden hemen popüler olmuştu. Sanırım en az şaşırtıcı durum ise Victoria'nın ona karşı istekli tepkisiydi.

"Şansımın ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Ne konuda?"

"Elec'i kapma konusunda."

"Bu macerana beni dahil etme lütfen."

"Neden ki? Onunla iyi geçinmediğinin farkındayım ama sen benim tek şansımsın."

"Benden ölesiye nefret ediyor. Bu konuda sana nasıl yardım edebilirim?"

"Beni davet edip aynı odada olmamızı sağladıktan sonra bizi yalnız bırakabilirsin."

"Bilmiyorum. Nasıl biri olduğunu anlamıyorsun."

"Yani, onunla geçinemediğini biliyorum ama eğer bir girişimde bulunmaya çalışırsam bu seni gerçekten rahatsız eder mi?"

Eğer onunla çıkmaya başlarsam bu aranızdaki ilişkinin düzelmesine yardımcı olabilir.”

“Elec’in ilişkiye sıcak bakan tiplerden olduğunu düşünmüyorum.”

“Hayır... o düzüşen tiplerden ve benim için de hava hoş.”

Kalp atışlarım hızlanmıştı ve kendimden bu yüzden nefret ediyordum. Victoria bu konuyu her açtığında kıskançlıktan kuduruyordum. Sanki sürekli cebelleştiğim gizli bir mücadeleydi. Bunu hiç kimseye itiraf edemezdim. Hangi kısmın beni daha çok rahatsız ettiğini ise bilmiyordum. Arkadaşımla Elec’i becerdiği ve ona dokunup benim en gizli fantezilerimi yaşadığı düşüncesi miydi? Bu kesinlikle canımı sıkıyordu ama sanırım beni en çok rahatsız eden Elec’in benden nefret edermiş gibi görünmeye devam ederken bir başkasıyla derin mânâda bağ kurduğu düşüncesi idi.

Bu konuyu umursamaktan nefret ediyordum.

Sırt çantamı kilitli dolabımdan aldım. “Çılgınsın. Lütfen konuyu değiştirebilir miyiz?”

“Tamam. Bentley’in sana çıkma teklif etmeyi istediğini duydum.”

Bu haberle dolabımı hızla kapattım. “Kimden duydun?”

“Erkek kardeşimle konuşmuş. Sana sinemaya gitme teklifinde bulunmak istiyor.”

Bentley popüler öğrencilerden biriydi. Genellikle kendi çevresinden kızlarla çıktığı için neden benimle ilgilendiğini anlayamıyordum. Onların grubuna veya herhangi bir gruba ait değildim. Bir yanda kasabanın zengin kesiminden Bentley gibi insanlar vardı. Sonra sanatla veya tiyatroyla ilgilenen kişiler, ardından değişim programı öğrencileri geliyordu ve bir de sadece çekici, merak uyandıran ya da Elec gibi haylaz oldukları için popüler olanlar bulunuyordu. Victoria ile kısmen kendi klasmanımızdaydık. Herkesle geçiniyorduk, notlarımız iyiydi ve beladan uzak duruyorduk. Gerçi en iyi arkadaşımın aksine ben bakireydim.

Sadece bir erkek arkadaşım olmuştu. Gerald beni terk etmişti çünkü göğüslerimden başka bir yerime dokunmasına izin vermiyordum. Bakire olduğum haberi yayılmıştı ve okuldaki belirli kişiler arkamdan şakasını yapıyorlardı. Gerald'ı zaman zaman hâlâ koridorlarda görsem de ondan kaçınmaya çalışıyordum.

Victoria sakızını patlattı. "Her neyse, eğer sana teklif ederse kesinlikle Elec'i çağırmalıyız. Sen Bentley ile giderken o da benimle gelir. Şu yeni korku filmini izlemeye gidebiliriz."

"Yok almayayım. Elec ile yaşamak bütün korku ihtiyacımı karşılıyor."

Ertesi sabah laflarım bana musallat olmuştu. Okul için giyinirdim ve iç çamaşırı çekmecemi açtığımda boştu.

Külotsuz bir şekilde yoga taytlarımdan birini üzerime geçirip Elec'in odasına o tam da tişörtünü giyerken daldım.

"İç çamaşırlarıma ne yaptın?"

"Biri eşyalarını aldığında hoş olmuyor, değil mi?"

"Bir paket sigarayı beş dakika bile olmadan geri verdim. Sen, sahip olduğum bütün iç çamaşırlarımı almışsın! Burada epey bir farklılık var."

Bu konuda benden intikamını almayacağını sandığıma inanmıyordum. Son zamanlarda beni görmezden gelmekte epey iyi bir iş çıkarıyordu ve ben de her şeyin unutulduğunu varsaymıştım.

Çekmecelerini aramaya başladım. Bir dizi prezervatif paketine rastladığımda ellerimi hızla çektim.

"İstersen bütün gün oraya bakabilirsin. Orada değiller. Zamanını boşa harcama."

"Onları atmamış olsan iyi edersin!"

"Baya ateşli parçalardı. Bunu yapamazdım."

"Çünkü bir servet değerindeler."

Kaliteli iç çamaşırı sanırım tek savurganlığımdı. Her takım, pahalı iç çamaşırı butiklerinden gelmişti.

Yatağının altına bakmak için eğildiğimde kahkaha attı. "Bu arada kıcının hatları görünüyor."

Hızla ayağa fırlayıp dişlerimi sıktım. "Kahrolası çamaşırların olmadığına olacağı budur!"

Bu konuda dırdır etmek istiyordum ama bu, konuyu daha kötü hâle getirirdi. Onunla yüzleşmek için ayağa kalktım.

Elec beni baştan aşağı süzdü. "Onları, sana vermeye hazır hissettiğimde geri alacaksın. Şimdi eğer izin verirsen..." Yanımdan geçip merdivenlerden koşarak indi.

Onu durdurmaya tenezzül bile etmedim çünkü kararını değiştirmeyeceğini biliyordum. Okula giderken Target mağazasına uğrayıp benimkileri nasıl geri alacağımı çözene kadar giyebileceğim ucuz iç çamaşırları aldım.

O gün okuldan eve cidden endişeli hissederek geldim. Kayıp iç çamaşırlarım ve gerçekten de Bentley'in bana çıkma teklifi etmesi bir dondurmayı gerektiriyordu – hem de herhangi bir dondurmayı da değil, geçen yıl Noel'de hediye olarak aldığım makineyle arada sırada yaptığım ev yapımı dondurmayı.

Cadılar Bayramı'ndan kalan bütün şekerleri içine atıp leziz Snicker, sağlıklı bar ve Almond Joy' karışımına vanilyalı dondurma ekledim.

Hazır olduğunda devasa kâsemle tezgâha oturup her lokmanın keyfini çıkarırken gözlerimi kapadım.

Ön kapı çarpılarak kapandı ve kısa süre sonra Elec mutfağa girdi. Karanfil sigarası ile parfüm kokusu havaya yayılmıştı. Kokusundan nefret ediyordum.

Kahrolası kokusuna bayılıyordum ve içinde boğulmak istiyordum.

Her zamanki gibi beni görmezden gelerek sadece buzdolabına yöneldi ve sütü çıkarıp doğrudan kartonundan içti. Dondurmamı şöyle bir süzdükten sonra yanıma gelip kaşığı elimden aldı ve ağzına götürerek kocaman yığını yalayıp yuttu. Kaşığı temizlerken dudaklarındaki piercing kaşığa değerek ses çıkarmıştı.

* Hindistancevizli bir iç arasına yerleştirilmiş bademler ve çikolata sosuyla kaplanmış bir atıştırma. –çn

Sadece izlemek bile içimi titretmişti. Sonra kaşığı bana geri verdi. Dili hafifçe yılan gibi dişlerine değdi. Kahrolası dişleri bile seksiydi.

Çekmeceyi açıp bir kaşık daha aldım ve ona kendininkini verdim. Aynı kâseden yerken birbirimize tek kelime etmedik. Çok basit bir şeydi ama kalbim çılgınca atıyordu. Bu beni kendi isteğiyle, varlığıyla onurlandırdığı en uzun zamandı.

Sonunda bir lokmanın ortasında durup bana baktı. “Babana ne oldu?”

Dondurmamı yutup üzerime çöken duygularla baş etmeye çalıştım. Sorusu beni hazırlıksız yakalamıştı. Kaşığıma kâsenin içinde bıraktım. “Otuz beş yaşındayken akciğer kanserinden öldü. On iki yaşından beri sigara içiyordu.”

Gözlerini bir an kapattı ve anlıyormuş gibi başını salladı. Belki ki neden sigara içmesinden bu kadar nefret ettiğimin farkına varmıştı.

Birkaç saniye sessizlikten sonra konuştuğunda kâseye bakıyordu. “Üzgünüm.”

“Teşekkürler.”

Bitene kadar dondurmamı paylaştık. Elec kâseyi elimden alarak lavaboda yıkadı ve kurulayıp kenara koydu. Sonra başka bir şey söylemeden yanımdan ayrılıp üst kata çıktı.

Bu paylaştığımız tuhaf ânı kafamda tekrar canlandırmak için bir süre mutfakta yalnız kaldım. Babama karşı ilgisi beni cidden şaşırtmıştı. Aynı zamanda kaşığıma ilk yaladığı ânı ve ondan sonra yaladığımda ne hissettiğimi tekrar düşündüm.

Telefonum çaldı. Elec’den gelen bir mesajdı.

Dondurma için teşekkür ederim. Çok güzeldi.

O öğleden sonra odama döndüğümde çekmecemde güzelce katlanmış bir çift iç çamaşırı vardı. Eğer bu onun zeytin dalı uzatma şekliyse, kabulümdü.

Tatlı Elec havaları kısa sürmüştü. Dondurma üzerinden iletişime geçmemizden birkaç gün sonra tam okul sonrası hengamesinin ortasında çalıştığım kafeye gelmişti. Kilt Kafe gittiğimiz lisenin birkaç sokak aşağısındaydı ve sandviç, salata, kahve gibi şeyler servis ediyordu.

Elec'in gelmesi yeterince kötü değilmiş gibi bir de okuldaki muhtemelen en güzel kızı yanında getirmişti. Leila, platin sarısı saçları olan, uzun boylu ve büyük memeli bir kızdı. Görünüş açısından benim tam tersimdi. Benim daha çok dansçı ya da jimnastikçi vücudum vardı. Kızıl ışıltıları olan sarı saçlarım, onun gür ve dalgalı Teksas stili saç şekline göre dümdüz ve basitti. Görünüşü yüzünden cadaloz olduğunu düşünürdünüz ama esasında iyi bir insandı.

Leila elini salladı. "Merhaba Greta."

"Merhaba," dedim önlerine menüyü koyarken. Elec bana hızlı bir bakış attı ama beni görmezden gelmeye çalışıyordu. Burada çalıştığımı bildiğini düşünmüyordum çünkü bundan ona hiç bahsetmemiştim.

Elec'in masanın altından, Leila'nın bacaklarını kendi bacakları arasına aldığı fark edince bir kıskançlık dalgası üzerime çarptı.

Leila'nın ikimizin üvey kardeş olduğumuzdan haberi olduğundan emin değildim. Okulda hiç Elec hakkında konuşmamıştım ve onun da benden hiç bahsetmediğini sanıyordum.

"İkinize biraz zaman tanıyayım," dedim mutfağa geri dönmeye önce. Leila'nın masanın üzerinden uzanıp Elec'in dudasına öpücük kondurmasını izledim. Hasta hissediyordum. Dişleriyle Elec'in dudak piercingini çekti. Birazdan kedi gibi mırıldayacakmış gibi duruyordu. *Off*. Daha önce hiç bu kadar kayıplara karışmak istememişim.

İsteksizce tekrar yanlarına döndüm. "Ne istediğinize karar verdiniz mi?"

Elec günlük spesiyallerin yazılı olduğu tahtaya doğru bakıp sırttı.

“Günün çorbası nedir?”

Pislik herif.

“Tavuk.”

“Bu doğru değil. Adını yanlış söylüyorsun.”

“Aynı yola çıkıyor.”

“Günün... çorbası... nedir?” diye tekrarladı.

Ona uzunca bir süre sert sert baktıktan sonra çenemi sıktım.
“Cock A Leepie Çorbası.”

Kafenin sahibi İskoçyalıydı ve görünüşe göre bu yemek oraya özgüydü.

Bana muzip bir şekilde sırttı. “Teşekkürler. Ben bir Cock çorbasından alacağım. Leila?”

“Yeşillik salatası alacağım,” derken bakışları kafası karışmış şekilde Elec ile benim aramda dolanıyordu.

Yiyeceklerini götürürken hiç de acele etmedim. Çorbanın soğuk olması umurumda bile değildi.

Birkaç dakika sonra Elec beni masaya çağırmak için işaretparmağını kaldırdı.

“Evet?” diye ofladım.

“Bu Cock çorbası fazla akışkan. Aynı zamanda yavan ve soğuk. Lütfen bunu değiştirip aşçıdan içine az da olsun baharat eklemesini söyler misin?”

Kahkahasını bastırıyormuş gibi görünüyordu. Leila’nın dili tutulmuştu.

Çorbayı mutfağa geri götürüp seramik kâseyle beraber şiddetle lavaboya bıraktım. Şefle konuşmak yerine aklıma daha iyi bir fikir gelmişti ve olayı kendim ele almaya karar verdim. Kepçeyi alıp yeni bir kâseyi çorbayla doldurdum. Acılı Meksika sosunun şişesini açıp çorbaya bolca döktüm.

* Cock A Leepie, İskoçlara ait bir tavuk çorbasıdır. Cock kelimesinin horoz anlamına gelmesinin yanında, İngilizce argosunda penis mânâsında da kullanılması yüzünden yazar kelime oyunu yapmaktadır. -çn

Şimdi çorba kelimenin her anlamıyla yanıyordu. Geri dönüp dikkatli bir şekilde kâseyi Elec'in önüne bıraktım.

"Başka bir şey ister misiniz?"

"Hayır."

Mutfğa doğru yürüdüm ve onu izlemek için köşede durdum. Beklemek canımı sıkıyordu. Benim spesiyalitemden tek bir kaşık almasıyla dili neredeyse kopacaktı.

Elec ilk kaşığı aldı. Tepki bile vermedi.

Bu nasıl olabilir?

Bir kaşık daha alırken gözleri benimkilerle buluştu. Bütün kâseyi alıp ağzına götürerek çorbayı sanki bir içecekmiş gibi içmeye başlamadan önce dudakları sinsî bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ağzını elinin tersiyle sildikten sonra Leila'ya bir şey fısıldayıp izin istedi.

Elec yanıma gelip de beni tuvaletlerin olduğu koridora kolumdan çekştirirken Leila'nın arkası bize dönüktü.

Beni duvarda sıkıştırdı. "Çok akıllı olduğunu mu sanıyorsun?" Kalbim göğsümün içinde gümbürdüüyordu. Dilim tutulmuş şekilde başımı iki yana sallarken, "Eh, oyuna gelen sen oldun," dedi.

Ben cevap veremedim Elec yüzümü iki eliyle kavrayıp dudaklarını benim dudaklarıma bastırdı. Diliyle aç bir şekilde dudaklarımı aralayıp beni derinden öperken dudağındaki piercing ağzımı çizdi. Ağzına doğru inerken hem şaşkın hem de ateşli dilinin saldırısıyla heyecanlanmışım. Vücudum titriyordu. Harika kokuyordu. Sanki fazla his yüklenmesinden çökecekmişim gibi hissediyordum.

Saniyeler içinde dilindeki Meksika sosunun acısı benimkine geçmeye başlamıştı ve şimdi ben de yanıyordum. Sanki dilim kopacakmış gibi hissetsem de hiç geri çekilmek istemiyordum.

Daha önce hiç böyle öpülmemiştim.

Sonra birdenbire dudaklarını benimkilerden çekti.

"Şimdiye kadar benimle taşak geçmemen gerektiğini öğrene-medin mi?"

O çekip giderken ben de elim göğsümde koridorda nefes nefese kalmıştım.

Aman Tanrım.

Vücudumdaki her yerle beraber ağzım da alev alevdi. Bacaklarımın arası zonkluyordu. Sonunda koridordan çıkacak kadar kendimi toparladığımda eninde sonunda hesabı isteyeceklerinin farkına vardım.

Yaşananları aşmaya karar vererek deri hesap defterini masalarına götürüp göz kontağı kurmadan Elec'in önüne bıraktım.

Leila'ya onunla ön tarafta buluşacağını ve hesapla onun ilgileceğini söylediğini duydum. Cebine ulaşip deftere bir şey sıkıştırdıktan sonra da çekip gitti.

Büyük ihtimalle bana bahşiş bile bırakmamıştı. Defteri açınca nefes nefese kaldım. Yirmi dolarlık banknotun yanında en sevdiğim siyah dantelli tanga çamaşırım duruyordu ve hesabın üzerinde bir yazı vardı:

Üstü sen de kalsın ya da daha da iyisi sen bunları üstüne giy. Şimdi giydiklerinin biraz ıslak olduğunu tahmin ediyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Aklımdan bir türlü atamama rağmen öpüşmemiz hakkında Elec ile hiç konuşmadık. Onun için bir önemi olmadığından, sadece taşı gediğine koymaya çalıştığından emindim. Yine de hissettiğim duygular sanki gerçek tutkudan doğmuş bir öpücükmiş gibiydi. Dudaklarının benimkilerinin üzerinde nasıl hissettiğini bilmek ve tadının nasıl olduğu kolayca silinecek bir hatıra değildi. O hissi tekrar tatmak için can atıyordum. Bu da aklımla vücudum arasındaki çatışmayı öncekinden daha zorlu bir hâle getirmişti.

Birlikte yaşamak zorunda olduğun birine karşı hislerinin olması tam bir lanetti; özellikle de o çocuk okuldan eve kızlar getirdiğinde.

Bir öğleden sonra ebeveynlerimiz evde değilken eve Leila'yı getirdi ve kendi odasında yiyiştiler. Bir diğer öğleden sonra Amy'yi getirdi. Sonra önümüzdeki hafta ise farklı bir Amy geldi.

Yatağının gıcirtısını ya da o aptal kızın kıkırdamalarını duymamak için odamda kulaklarımı kapatıyordum. O gün iki numaralı Amy evine gitmek için Elec'in odasından çıkar çıkmaz ona mesaj attım.

Ciddi misin? İki Amy birden mi? Yarı üçüncü Amy'de gelecek mi?
Ne düşünüyorsun acaba?!

İsminin Amy olmasını istediğini düşünüyorum... kardeşim...

Üvey! Üvey kardeş.

Ya da tam bir baş ağrısı, ne de olsa ikisi de aynı anlama geliyor.

Sen de tam bir aptalsın.

Tam bir baş ağrısı.

Yatağımdan kızgınlıkla kalkıp kapıyı çalmadan odasına daldım. Video oyunu oynuyordu ve yüzüme bile bakmadı. "Gerçekten bu kapıya bir kilit almam gerekiyor."

Kalbim hızla atıyordu. "Neden bu kadar adi herifin tekisin?"

"Ben de seni gördüğüme sevindim, kardeşim." Gözlerini oyundan ayırmadan yatakta oturduğu yerin yanına eliyle vurdu. "Eğer gitmeyeceksen lütfen otur."

"Kirli yatağına oturmaya niyetim yok."

"Onun yerine kirli suratıma oturmayı tercih ettiğin için mi?"

Kalbim neredeyse duracaktı.

Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirirken oyun oynamaya devam ediyordu. Nutkum tutulmuştu. Aslında kendimi bu duruma düşüren bendim çünkü "kirli suratıma otur" kelimeleri Elec'in ağzından çıktığı an, uyarılma hissini bastırmak için bacak bacak üstüne atma dürtüsüne kapılmışım. Vajinam umutsuz bir aptaldı. Elec kabalaştıkça ona karşı çekimi güçlü hâle geliyordu.

Onu bir cevapla onurlandırmak yerine odada göz gezdirip doğrudan çekmecesine yöneldim ve eşyalarını karıştırmaya başladım. "İç çamaşırlarım nerede?"

"Sana burada olmadıklarını söyledim."

"Sana inanmıyorum."

Gözüme takılan bir şeye denk gelene kadar etrafı araştırmaya devam ettim. İçinde çok fazla kâğıt olan bir dosyaydı. Önünde *Lucky ve Küçük Çocuk – Elec O'Rourke* yazıyordu.

“Bu nedir?”

İlk defa Elec oyununu durdurup âdetâ yataktan uçu. “Ona dokunma.”

Elimden çekip almadan önce olabildiğince hızlıca sayfaları çevirdim. Bir diyalog vardı ve bazı satırların üzeri çizilmiş, kırmızı kalemle düzeltilmişti. Gözlerim kocaman açıldı. “Bir kitap mı yazdın?”

Yutkundu ve Elec onu tanıdığımın beri ilk defa gerçekten rahatsız olmuş gibi görünüyordu. “Bu seni ilgilendirmez.”

“Belki de sende görünüşünden daha fazlası vardır,” diye takıldım.

Gözüm sağ adalesindeki “Lucky” dövmesine kaydı ve çarklar aklımda dönmeye başladı. Dövme belli ki yazdığı hikâyeyle bağlantılıydı.

Elec bana ölümcül bir bakış daha attıktan sonra dolabına gidip dosyayı üst rafa koydu. Tekrar yatağına oturup video oyununa geri döndü.

Onunla bir şekilde bağ kurmak için çaresiz bir hâlde yanına oturup savaşta sanal düşmanlarını öldürmesini izledim.

“İki kişi oynayabiliyor mu?”

Bir anlığına durup donakaldıktan sonra bıkkınlıkla iç çekip bana kumandayı uzattı. Ayarları iki oyuncu olarak değiştirdikten sonra savaşa başladık.

Oyunu nasıl oynayacağımı çözmek biraz zamanımı aldı. O birkaç kere kazandıktan sonra karakterim sonunda onunkini öldürünce bana keyifli hatta... hayranlık diyebileceğim bir bakışla baktı. İsteksiz ama içten bir şekilde gülümsedi ve kalbimin parçalara ayrılacağını sandım. Bu ufak jestle işim bitmişti. Bana karşı gerçekten iyi davranırsa ne yapardım? Aklımı kaybedip bacağına mı sürtünmeye başladım? Bu düşünceyle beraber odama geri dönme vaktimin geldiğine karar verdim.

Gecenin geri kalanını onu çözmeye çalışarak geçirdim ve *sev-gili üvey kardeşimde* kesinlikle görünenden daha fazlası olduğu kanaatine vardım.

Bentley'in çıkma teklifini birkaç hafta sonra kabul ettim. Sonunda a) şu anda daha iyi bir seçenek olmadığı ve b) üvey kardeşime karşı sağlıksız saplantımdan kafamı dağıtmamın faydasının olacağı kanısına varmıştım.

Elec'e karşı çekimim en üst seviyedeydi. Neredeyse her akşam yemekten sonra odasına gidip onunla oyun oynuyordum. Herhangi birimiz incinmeden birbirimize karşı olan gerilimi dindirmenin zararsız bir yolu vardı. Şaşırtıcı şey ise şimdi iletişimi başlatan kişi oydu. Odamda kalıp kitap okumaya karar verdiğim gece bana mesaj attı.

Oynamaya geliyor musun gelmiyor musun?

Gelmeyecektim.

Harika dondurmadan da getir ve içine fazladan Snickers koy.

Bu mesaj dışarıdan bakan birine fazlasıyla tuhaf görünebilirdi. Ama beni mutluluktan sersemletmişti.

O akşam bir kâse daha dondurmayı paylaştık ve gözlerimi açık tutamayana kadar oyun oynadık. Elec'i oynadığımız on yedi defada iki kere öldürmeyi bile becermiştim. Bana pek içini açmasa da oyun seanslarımız benimle zaman geçirmeyi artık berbat bulmadığını söyleyeme şekli gibiydi ve hatta hoşuna bile gidiyordu.

Ama her zaman yaptığı gibi, tam bir bağ kurduğumuzu düşündüğümde Elec her şeyi mahvetmek zorundaydı.

Bentley ile cuma akşamı olan randevumdan birkaç gün önceydi. Victoria ile mutfakta takılırken Elec gelip her zamanki gibi doğrudan kartondan süt içme rutinini gerçekleştirdi.

Victoria'nın gözleri Elec'in sütü kaldırırken yukarı çıkan tişörtüne odaklanmıştı. Taş gibi sert karın kaslarının her iki yanındaki iki yonca dövmesi ortaya çıkmıştı.

Kızın resmen ağzının suları akıyordu. “Merhaba Elec.”

Elec karton hâlâ ağzındayken cevap olarak homurdandı ve ardından sütü dolaba koydu. Sonra abur cubur rafını karıştırmaya başladı.

Victoria, Nutella kavanozuna galeta batırdıktan sonra ağzı dolu şekilde konuştu. “Cuma akşamı Bentley ile hangi filmi izleyeceğinize karar verdiniz mi?”

“Hayır, konuşmadık.”

Mutfağın diğer ucundan Elec’in bir anlığına rafı karıştırmayı bırakıp donakaldığını görmeden edemedim. Sanki ne konuştuğumuzu dinlemeye çalışır gibiydi. Bir anlığına bana yüzünde rahatsız bir ifadeyle baktı.

“Bence Drew Barrymore’un yeni romantik komedisini izlemelisiniz. Kadınlara yönelik filmlerle biraz canını sık. Sen ne düşünüyorsun, Elec?”

“Ne konuda?”

“Greta, Bentley ile olan randevusunda hangi filme gitmeli?”

Elec soruyu duymazdan gelip doğrudan bana baktı. “O eleman tam bir şerefsiz.”

Elec uzaklaşırken Victoria peşinden seslendi. “Hey, Elec...”

Elec döndü.

“Sen de katılmak ister misin? Yani... biz de onlarla gidebiliriz. Eğlenceli olabilir. Aynı çiftte randevu gibi.”

Elec kıkırdadıktan sonra ona, *hayatta olmaz* diye bağırان bir şekilde uzunca baktı.

Başımı iki yana salladım. “Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum.”

Yüzünde şeytani bir sırıtişla bana döndü. “Neden olmasın?”

Neden olmasın mı?

“Çünkü bu benim randevum. Hiç kimsenin peşime takılmasını istemiyorum.”

“Eğer gelirsem bu seni çok mu üzer?”

“Evet, aslında üzer.”

Victoria’ya baktı. “Madem öyle, gelmeyi çok isterim.”

Victoria'nın yüzündeki tatmin çok canımı sıkmıştı. Bunun Elec'e doğru hamle yapmak için en büyük şansı olduğunu düşünüyordu. Bu arada Elec ise bunu bana işkence etmek için yaptığını apaçık itiraf etmişti.

"Cuma akşamı görüşürüz," dedi Elec ortadan kaybolmadan önce.

Victoria'nın sessiz bir çığlıkla ağzını açtıktan sonra yere heyecanla ayağını vurması kuma isteğimi tetikledi. Şimdi hayatımın en tuhaf randevusu hâline gelecek şeye hazırlıklı olmam gerekiyordu. Ama hiçbir şey beni o gece olanlara hazırlayamazdı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Elec'in bizimle sinemada buluşması gerekiyordu. Motosiklet dükkânında yarı zamanlı bir işe başlamıştı ve işten sonra duş almak için eve uğrayacaktı.

Victoria, Bentley ve ben onun biletini tükenmeden önce aldık.

"Victoria, çıktığın çocuğun geleceğine emin misin?" diye güldü Bentley.

"Burada olacak." Bana emin olmayan bakışlarla baktı. Doğruyu söylemek gerekirse Elec'in gerçekten gelip gelmeyeceğini bilmiyordum ve gelmemesi için içimden dua ediyordum. Victoria yerlerimizi sağlama almak için içeri erken girmeyi planladığımızı mesaj attığında cevap vermemişti.

Salona girmek için sırada beklerken Bentley'in kolunu omzuma atması vücudumun gerilmesine sebep olmuştu. Daha yeni birbirimizi tanımaya başladığımız düşünülürse biraz ileri giden bir hareket gibi gelmişti. Çok güzel kokuyordu, ayrıca kot pantolonu ve siyah gömleğiyle gayet hoş görünüyordu. Açık kahverengi kısa saçları jöleyle dikilmişti. Bir zamanlar, Bentley'in hoş olduğunu düşündüğümü hatırlıyordum. Şimdilerde ise her er-

kek, Elec'e olan fiziksel çekimimin derecesi karşısında solda sıfır kalıyordu. O dereceyi balyozla ezmek istiyordum.

Elec'in üvey kardeşim olduğunu Bentley'e söylememesi konusunda Victoria'yı sıkı tembihlemiştim. Elec okulda benimle hiç konuşmadığı için çoğu insanın beraber yaşadığımızdan haberi yoktu. Durumun böyle kalmasını tercih ediyordum.

Salon kararırp fragmanlar başladığında içime bir rahatlama yayıldı. Telefonumu titreşime aldım. Belki hiç gelmeyecekti. Victoria telefonunu iki saniyede bir kontrol edip etrafta onu ararken vücudum gevşemeye başladı.

Filmin açılış sahnesi başladı. Sandalyeme iyice yerleşip ayaklarımı önümdeki boş koltuğa doğru uzattım. Bentley patlamış mısırından biraz almam için işaret etti. Bir süre patlamış mısır yiyerek filmin gerçekten keyfini çıkarıyordum ta ki karanfil sigarasıyla beraber parfüm kokusunu alıp da neredeyse boğulana kadar.

İşte oradaydı.

Karanlıkta Victoria'nın diğer tarafındaki yerine oturmak için önümden geçerken dizlerim titredi.

Kızın yüzündeki sevinç ifadesini tokatlayarak silmek istedim. Elec eğilip Victoria'yı iki yanağından öptüğünde, patlamış mısır olan iştahım hızla mide bulantısına dönüşmüştü. Bentley'e paketi verip filme odaklanıyormuş gibi davrandım. Doğruyu söylemek gerekirse, doğrudan ekrana bakıyordum ama Drew Barrymore Çince konuşsa da fark etmezdi.

Tek yaptığım düşüncelere dalıp Elec'in kokusunu içime çekmekti. Varlığı beni düşündüğümden daha çok sinirlendirmişti.

Bir noktada Bentley elimi tutup kavradı. Donakaldım.

Elec gelmeden önce kocaman bir diyet kolayı mideye indiren Victoria kulağıma lavaboya gideceğini fısıldadı.

O gittiğinde kalbim daha hızlı atmaya başladı çünkü artık Elec'i görmemi engelleyen bir şey yoktu. Bana baktığını göz ucuyla görebiliyordum. Etrafımdaki seyircilerin kahkahaya boğulmasına rağmen Elec'in bakışının ağırlığı hepsini bastırıyordu. Ona bakmıyor ya da hareket bile etmiyordum.

Ekrana bakmaya devam et, Greta.

Bacağımdaki telefonum titredi.

Mağazada vitrin mankeni olma konusunda pratik mi yapıyorsun?

Mesajına cevap veremezdim çünkü Bentley beni görürdü. Ama yine de Elec'e dönüp baktım ve buna pişman oldum. Normalde karmaşık olan saçları jöleyle şekillendirilmişti. Koyu kot pantolonu ve deri ceketıyla normal hâline kıyasla daha şık giyinmişti.

Ağzı, nadiren ortaya çıkan içten gülümsemesiyle kıvrıldığında bir şey kalbimi sıkıştırıyormuş gibi hissettim. Sonra Elec kırdı ve kendime gülmeme sebep oldu. Haklıydı. Bu akşam sopa yutmuş gibi dik şekilde oturup duruyordum. Tuhaf davranıyordum.

Victoria bacaklarımı geçip yerine oturarak Elec ile olan ânımı bozdu ve bir kere daha görüntümü kapattı. Elec'e doğru eğildi ve bunu tekrar ekrana dönme zamanımın geldiğinin işareti olarak aldım.

Onunla beraber olan ben olmak istiyordum.

Kulağa mantıklı gelmiyordu ama arzuyla mantığın iki farklı şey olduğunun kanıtıydı.

Ya Victoria bu akşam onu öpmeye çalışırsa? Ya Elec karşılık verirse? Kıskançlıkla zaten baş edemiyordum ve henüz bir şey olmamıştı bile. Okuldan kızlarla çıkması kendime zorla kabul ettirdiğim bir şey hâline gelmişti. Yani, çocuk üvey kardeşimdi, güya benden haz etmiyordu ve mezun olduktan sonra tekrar California'ya taşınacaktı. Gerçekte aramızda hiçbir şey olamazdı. Buna rağmen, en iyi arkadaşımın takılması benim için bir sorundu. Bana her detayı anlatacak ve hiçbir şeyi atlamayacaktı.

Düşüncelerimin arasında bir yerde film sonunda bitti. Drew Barrymore gülümsüyordu, öyleyse mutlu son olmalıydı.

Sinemadan çıkarken Bentley'in eli belimdeydi. Kalabalık lobi binin parlak floresan ışıklarının altında Elec daha da nefes kesici

gözüküyordu. Victoria sahiplenici bir şekilde kolunu kavradı. Ondan bu yüzden nefret etmek istiyordum ama Elec'e karşı olan hislerimden haberi yoktu.

Bu durum beni boğuyordu. Birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. "Çocuklar, kendime çekidüzen vereceğim. Nerede yiyeceğimize siz karar verin."

Lavabonun güvenliğine girdiğimde derin bir nefes verdim. Tuvaleti kullandıktan sonra ellerimi yıkadım ama dışarı çıkmaya isteksiz olduğumdan aynada kendime bakarak öylece durdum.

Bu boktan buluşmayı daha fazla düşündükçe öfke ve hüsrân duyguları içimde yükseliyordu. Telefonumu alıp Elec'e mesaj attım.

Gerçekten neden buradasın? Victoria'dan hoşlanıyor musun ki?

Bu dürtüsel hareketimden ânında pişman olmuşum. Telefonum titredi.

Ya hoşlanıyorsam?

Hiçbir şey söylememiş olmayı diliyordum. Cevabım yoktu ve sadece telefonuma bakıyordum. Tekrar mesaj attı.

Hoşlanmıyorum.

Rahatlamayla derin bir nefes verene kadar bunca zamandır nefesimi tuttuğumun farkına varmamıştım.

O zaman neden buradasın?

Seni uyuz etmek için.

Neden?

Çünkü hoşuma gidiyor.

Neden?

Buna cevap veremem, aynı senin de sana boktan davrandığım hâlde neden bana o şekilde baktığını söyleyemeyeceğin gibi.

Aman. Tanrım. Bu âna kadar hislerimin ne kadar belirgin olduğunun, ona bunca zamandır ne kadar aptal ve acınası görünüyor olabileceğimin farkına varmamıştım.

Biraz kendine saygın olsun.

Bu. Da. Neydi. Böyle. Şimdi beni cidden sinirlendirmişti. Vay canına.

Merak etme. Artık sana bakmayacağım.

Bana bunu söylediğine inanamıyordum. Gözlerim dolmaya başladı ama beni üzgün görmemesi konusunda kararlıydım. Tekrar lobiye dönmeden önce kendimi toparlamam birkaç dakikamı aldı. Ne kadar zor da olsa ona bakmayı reddediyordum. *Reddediyordum.*

“Bu kadar zamanını alan da neydi?” diye sordu Bentley.

“Ufak bir problem yaşadım. Ama şimdi hallettim.”

Victoria elini omzuma koydu. “Her şey yolunda mı?”

“Evet. Hadi gidelim.”

Victoria ile Elec önümüzde yürüyordu. Victoria hâlâ Elec’in koluna asılırken onun iki eli de ceplerindeydi.

Dördümüz Bentley’in Prius marka aracına binip bütün gece açık olan bir lokantaya gittik. Doğrudan karşımda oturduğu ufak alanda üvey kardeşimi görmezden gelmek oldukça zordu. Yine de sözümü tuttum. Kolundaki dövmeyle odaklandım ya da tuzlukla oynadım ama hiç yukarı bakmadım. Hemen solumda oturan Bentley’le keyifli bir sohbete dalmışım gibi yaptım.

Yemeğimizi sipariş ettik ve şimdiye kadar Elec ile göz göze gelmemek konusunda başarılıydım.

“Greta, önümüzdeki cuma günü Alex Franco’nun evinde bir parti var. Benimle gelmeni istiyorum,” dedi Bentley.

“Tabii. Kulağa eğlenceli geliyor.”

“Güzel.” Eğilip yanağımdan hafifçe öptü.

Elec bilinçsizce şeker paketleriyle oynuyordu. Eğer Victoria olsaydım “çıktığım adamın” benimle konuşmuyor olmasını tuhaf bulurdum. Ama ben ne anlardım ki?

Konu açmaya çalıştı. “Elec, mezun olduktan sonraki planların neler?”

“Boston’dan basıp gitmek.”

Ve onun ağzından alabildiği tek laf buydu.

Birkaç dakika sonra masanın altından mesaj yazıyormuş gibi göründü.

Hemen sonra telefonum titredi.

İddiasına varım ki bana bakmanı sağlayabilirim.

Onu görmezden gelip cevap vermedim.

Birkaç dakika sonra yemeğimiz geldi ve hepimiz yumulduk. Mutlu bir şekilde pankeklerimin keyfini çıkarırken Elec’in Victoria’ya, “Hemen şurada milkshake kalmış,” dediğini duydum.

“Nerede?”

“İşte burada,” dedi, ardından onu kendine doğru çekip tam benim önümde ona Fransız öpücüğü verdi. Kafedeki karşılaşmamızda dudaklarıma yaptığı şeylerin aynısını ona da yapmasını deşetle izledim. Yavaşça ve şehvetli şekilde ağzını Victoria’nınkinin üzerinde hareket ettirirken yüzüm öfkeyle kızardı.

“Kahretsin, kendinize gidin bir oda bulun,” dedi Bentley.

Elec sonunda geri çekilirken Victoria ağzını kapatıp, “Vay canına, ben de burada oturmuş benimle ilgilenmiyorsun diye düşünüyordum,” diyerek güldü.

Delici bakışlarla Elec'e bakıyordum ve sessiz ağız hareketleriyle, "Demiştım," dedi.

"Pardon," dedim Bentley'e yerimden kalkarken ve hemen garsona lavabonun yerini sordum. Kendime gelemeden Victoria arkamdan geldi.

"Bu da neydi?" diye sordu.

Lavaboya yaslandım. "Ne neydi?"

"Bütün bu olay... Elec'in beni bu şekilde öpünce senin fırlayıp kaçman. Beni öpmesi canını mı sıktı?"

Sorgusundan kaçındım. "Ne isterse onu yapabilir. Sadece beni sinir ediyor."

"Soruma cevap vermedin."

Tabii, neden üvey kardeşime takıntım olduğunu, hatta o kadar ki seni öpmesini izlemenin bile beni biraz tahrik ettiğini çünkü yaptığı her şeyin vücudumun tepki vermesini sağladığını öylece itiraf etmeyeyim ki.

"Onunla aramın pek iyi olmadığını biliyorsun, Vic. Aynı zamanda senin de incindiğini görmek istemiyorum."

"Merak etme. Ben kocaman bir kıyım. Sadece biraz eğleniyorum. Buralardan gideceğini biliyorum."

Bu tam da korktuğum şeydi.

"Bana aldırma, tamam mı? Elec sadece sinirimi bozuyor. Sorun değil. Sadece biraz nefes almaya ihtiyacım vardı."

"Pekâlâ, eğer öyle diyorsan." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bentley konusunda iyi hissediyor musun?"

"Bakacağız. O... iyi biri. Sanırım ona bir şans vereceğim."

"Güzel."

Victoria bana sarıldığında Elec'in kokusunu üzerinde alabiliyordum ve bu beni çıldırttı. Bu dumanlı kokuya verdiğim tepki, onun beni deliye çevirdiğine ve bu durumun bitmesi gerektiğine dair bir hatırlatma görevi gördü. O an, ona hissettiğim şey her neyse buna bir son vermek için elimden geleni yapacağıma dair kendime söz verdim.

"Geri dönmeye hazır mısın?" diye sordu.

“Evet.” Başım la onaylayarak derin bir nefes aldım. “Evet, ha-zırım.”

Hemen sonra olanlar hızla birbirini izlemiş gibi görünüyordu. Oturduğumuz yere dönerken çatal bıçakların uçtuğunu ve ardından da yüksek sesli çarpma sesini duydum. İnsan kalabalığının hayret nidalarından sonra Bentley’in yerdeyken Elec’in onu fena tekmelediğini birdenbire fark ettim. Bentley’in yüzü kanlıydı ve Elec’in de dudağı kanıyordu.

“Elec, ne halt ediyorsun?!” diye çığlık attım.

Var gücüyle Bentley’i tekmelemeye devam ediyordu.

Restoran müdürü bir garsonla beraber yanıma koşturarak Elec’i yerde acı içinde iki büklüm olmuş Bentley’den uzaklaştırdı.

Yere eğildim. “Bentley, ne oldu?”

“Bu deli beni sebepsiz yere yumruklayınca ben de ona vur-dum. Sonra beni fena dövmeye başladı. Ayağım takıldı ve yere düştüğümde beni tekmeledi.”

“İyi misin?”

“İyi olacağım.”

“İyi görünmüyorsun.”

Ayağa kalkmasına yardım ettim ve bana doğru yaslandı. Po-lis sireni gittikçe yaklaşırken iki adam hâlâ Elec’i tutuyordu.

Neler oluyordu?

Victoria, Elec’in yanına gitti. “Ne halt oluyor burada?”

Yere biraz kan tükürdü. “Onun Bentley ile gitmesine izin ver-me.”

Bentley’e baktım. “Bu olayı ne başlattı? Anlayamıyorum.”

“Hiçbir şey. Bu manyak doğrudan bana saldırdı.”

“Seni kahrolası yalancı,” diye bağırdı Elec tekrar Bentley’e doğru atakta bulunarak ama kollarını tutan adamlar onu dizginlemişti.

İki polis görevlisi içeri girip ikisini de farklı köşelerde sorgu-ladı. Lavaboda geçirdiğimiz kısa sürede neyin buna sebep olmuş olabileceği konusunda kafamız karışmış ve şaşkın bir şekilde

Victoria ile sadece kenarda durduk. Polis görevlilerine ne söylediklerini duyabilmeyi diliyordum ama çok uzaklardaydılar.

Serbest bırakıldıktan sonra Elec doğrudan Victoria'yı geçerek yanıma geldi. "Hadi gidelim. Onun arabasına binmiyorsun."

"Kendini ne halt zannediyorsun da çıktığım kızı eve götürmeye çalışıyorsun?" diye bağırdı Bentley.

"Onun evi *benim*, şerefsiz."

ALTINCI BÖLÜM

O akşam Elec ve Victoria ile taksi yolculuğu oldukça rahatsız geçti. Bentley, Elec'in aslında üvey kardeşim olduğunu öğrenince çıldırıp arabasıyla basıp gitti. Lokantada olanların nedeni benim için gizemini korudu. Yol boyunca, Elec ikimize de tek kelime etmedi. Biz arkada otururken o önde oturuyordu.

Eve döndüğümüzde üst kattaki odasına çıkıp kapıyı öyle sert çarptı ki yerimde sıçradım. Onunla konuşmaya çalışmayı düşündüm ama içgüdülerim onu yalnız bırakmam gerektiğini söylüyordu.

Sonraki cumartesi sabahı kalktığımda Elec çoktan motosiklet dükkânında tüm gün çalışmak üzere evden çıkmıştı.

Annem mutfaktaki granit tezgâhta, yanımdaki taburede oturuyordu. "Bana akşam neler olduğunu anlatmak ister misin? Randy dün akşam polis arkadaşından Elec'in bir kavgaya karıştığı ve senin de onunla beraber olduğuna dair bir telefon aldı?"

Kahvemi bırakıp şakaklarımı ovuşturdum. "Yemek yiyorduk... Elec, Victoria, ben ve okuldan Bentley denen bir çocuk. Elec ile kavga ettiler. Olayı neyin başlattığını bilmiyoruz çünkü

o sırada Vic ile lavabodaydık. O yüzden senden daha fazla bir şey bilmiyorum.”

“Eh, üvey baban köpürüyor ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Olayın peşini bırakması gerek. Oğlanlar bazen böyle şeylere karışabiliyorlar ve bu Elec’in hatası bile olmayabilir. Bunu ona açıklamam gerekiyor.”

“Söz konusu Elec olunca Randy hiç laf dinlemiyor. Onu anlayamıyorum.”

“Ben de.”

O akşam Elec ile konuşmaya karar verdim ve bütün gün eve dönmesini bekledim. Motosiklet dükkânı altıda kapatıyordu, o yüzden yedi gibi evde olacağını tahmin ediyordum ama eve hiç gelmedi.

Uykuya dalamıyordum ve içime hüznü bir his çöktü. Sonunda gece yarısı civarlarında ayak sesleri ve Elec’in odasının kapı kolunun yavaşça dönme sesini duydum.

Sonunda evdeydi.

Bir dakika sonra kapısının şiddetle açılma sesi geldi.

“Bu da ne, Elec? Leş gibi alkol kokuyorsun,” diye Randy’nin bağırıldığını duydum.

Yerimden zıplayıp kulağımı duvara yapıştırdım.

“Merhaba Ba-ba.” Elec kelimeleri ağzında geveleyerek söylüyormuş gibiydi.

“Evlat, beni öyle çok gururlandırmaya devam ediyorsun ki. Önce kavgı çıkarıp beni bütün topluluk önünde küçük düşürüyorsun, şimdi ise evime sarhoş adım atmaya cesaret mi ediyorsun? Eh, eve hiç gelmemiş olmayı dileyeceksin.”

“Gerçekten mi? Ne yapacaksın? Bana vuracak mısın? Yapmadığın bir o kalmıştı. Buna dünden hazırım.”

“Bu hoşuna giderdi, değil mi? Hayır. Sana vurmayacağım.”

“Doğru... bana vurmayacaksın. Sadece benden nefret edecek-

sin... her zaman yaptığın gibi. Bazen bana bir kez vurmanı ve ardından beni kendi hâlime bırakmanı diliyorum."

"Sen bir zavallısın, Elec."

"Bana daha önce söylemediğin bir şey söyle."

"Pekâlâ o zaman, sana haberlerim var. Üniversite paranı ödemende hiçbir katkıda bulunmayacağım. Kendi başınasın. Kararımı bu akşam verdim. Sana ayırdığım parayı Greta'ya vereceğim."

Ne? Olamaz!

Randy konuşmaya devam etti. "Alın teriyle kazanılmış paramı hanım evladı bir yazar bozuntusu olmak isteyen berbat durumdaki birine harcamayacağım. Eğer bir gün gerçek bir kariyer sahibi olmaya karar verirsen, gel benimle konuş. O zamana kadar sana bir kuruş bile harcamayacağım."

"Zaten üniversite masraflarımı karşılamayı planlamıyordun ve sen de bunu biliyorsun."

"Doğduğu günden beri beni hayal kırıklığına uğratmış biri için... neden bunu isteyeyim ki?"

"Tüm bunların başlangıcı buydu, değil mi?.. Doğduğum gün? Hiçbir şansım yoktu, değil mi? Çünkü annem senin istediğin gibi beni aldırmanmıştı."

"Bu kahrolası bir yalan. Sana bunu o mu söyledi?"

"Bana o söylemeseydi bile tahmin edebilirdim. Bu yüzden durumu eşitlemek için mi hayatım boyunca beni sözlerinle yavaşça öldürüyorsun?"

Kalbim parçalara ayrılıyordu.

"Öyle mi yapıyorum? O zaman neden hâlâ ölmedin, Elec?"

Dehşetle nefesim kesildi. Artık kenarda kalıp bunu dinlemezdim. Yan odaya koştum ve Elec'i yatağının kenarında başını elleri arasına almış şekilde bulduğumda daha da dehşete düştüm. Üzerindeki alkol kokusu keskindi. Sırtı aldığı derin nefeslerle beraber inip kalkıyordu.

"Randy... dur! Lütfen dur artık!" Üvey babam orada kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde dururken bana bakışları ifa-

desizdi. O anda önümde duran adam sanki tamamen bir yabancıydı. "O senin oğlun. Senin oğlun! Bunu hak edecek ne yaptığı konusunda kendini nasıl ikna ettiğin umurumda değil, çocuğunla bu şekilde konuşmanı hiçbir şey haklı çıkaramaz."

"Greta, bizim geçmişimizi bilmiyorsun..." dedi Randy.

"Bu akşam ağzından çıkan kelimelerin bir silahtan daha çok yaralayıcı olduğunu anlamam için bir şeyleri bilmeme gerek yok. Öylece durup onu bu şekilde istismar etmene göz yummayacağım."

İkisi de tek kelime etmedi. Oda sessizdi. Elec'in nefes alışları sakinleşmiş gibiydi ve benimkiler de normale döndü.

Randy'ye döndüm. "Gitmen gerekiyor."

"Greta..."

"Git!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım.

Randy başını iki yana sallayarak odadan çıktı ve hâlâ aynı pozisyonunda duran Elec ile beni yalnız bıraktı.

Odama koşup bir şişe suyla dönerek dudaklarına dayadım. "İç bunu."

Tek seferde kafaya diktikten sonra plastiği ezip attı. Ayakkabılarını çıkarmak için yere eğildim.

Kelimeleri ağzında geveliyor ve anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyordu.

Ayağa kalkıp battaniyesini çektim. "Uzan."

Ceketini çıkarıp beceriksizce yere attıktan sonra yastığma doğru süründü. Karnı üzerine yatıp gözlerini kapattı.

Yatağın kenarında otururken tanık olduğum sahne yüzünden hâlâ sarsılmış durumdaydım. Elec adına çok kötü hissediyordum ve Randy'dense utanıyordum. Yarın annemle konuşmam gerektiğini biliyordum. Bu akşam olanları nasıl duymaz ve müdahale etmezdi?

Elec'in nefesi düzene girdi. Uykuya dalmıştı. O farkında olmadan ona özgürce dokunabilmenin keyfini çıkararak ellerimi ipeksi siyah saçlarından bir kere geçirdim. İşaretparmağım Bentley ile olan kavgasından kalan dudağındaki kesige hafifçe

dokundu. Tam piercinginin etrafındaydı ve dudağının kesilmiş olması gerektiğinin farkına varınca titredim.

Sürekli öfkeli olmasının sebebini artık çok daha iyi anlıyordum ama yine de hâlâ Elec'in hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyormuşum gibi hissediyordum.

Uyurken çok masum görünüyordu. Sırıtmadan ya da gözle-rindeki katı bakışlar olmadan sert dış kabuğunun altındaki oğla-nı seçebilmek daha kolaydı. Annemle evli olan adam tarafından yaralanmış olduğunu fark ettiğim oğlandı bu.

Odadan çıkmadan önce battaniyesini örterken bir damla göz-yaşı yanaklarımdan aşağı yuvarlandı.

Odama döndüğümde kendi yatağımda, beni kendinden uzaklaştırmaya çalışıp gözümü korkutmak dışında hiçbir şey yapmamış bu insanın, dünyadaki korumak istediğim tek insan olmasının ne kadar ironik olduğunu düşündüm.

Ertesi sabah ben kalkana kadar Randy ve annem eyaletin batısı-na doğru bir gecelik bir yolculuğa çıkmışlardı bile.

Annem mutfak tezgâhında bana bir not bırakmıştı:

Randy beni sabahın ilk ışıklarıyla erken doğum günü hediyesi olarak Berkshires'a bir yolculukla şaşırttı. Ben kalkana kadar arabayı çoktan hazırlamıştı! Seni kaldırmak istemedim. Sadece bir gecelik olacak. Pazartesi gecesi döneceğiz. Elec ile senin için buzdolabında bir sürü yemek var. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Seni seviyorum.

Ne kadar da duruma uygun. Üvey babamın bunu dün akşam olanlarla yüzleşmekten kaçınmaya çalıştığı için ayarladığından emindim. Hemen telefonumu kapıp ona mesaj attım:

Yolculuğunun keyfini çıkar ama döndüğünde Randy ile Elec arasında olanlar hakkında cidden konuşmamız gerekiyor.

Eleç öğleden sonra ikiye kadar aşağı inmedi. Ayağını sürterek kahve demliğine doğru giderken birbirine girmiş saçları ve kan çanağına dönmüş gözleriyle çok bitkin görünüyordu.

"Günaydın günüşüğü," dedim.

Fısıldarken sesi uyku sersemi gibiydi. "Hey." Kupasına biraz kahve doldurup mikrodalgada ısıttı.

"Görünüşe göre anne babamız bir gecelik bir yolculuğa çıkmış. Pazartesi akşamı geri dönecekler."

"Çok yazık olmuş," dedi.

"Gittikleri mi?"

Kahvesinden bir yudum alarak konuştu. "Hayır, geri dönecek olmaları."

"Üzgünüm, olanlar..."

"Bunu yapamayacağım." Gözlerini kapatıp elini kaldırdı. "Seninle konuşamam. Her konuştuğunda sesin testere sesi gibi geliyor."

"Özür dilerim. Anlıyorum. Akşamdan kalmış hâldesin."

"Eh, bir de o var."

Gözlerimi devirince bana göz kırptı ve kalbimin pır pır etmesine sebep oldu.

Mutfağın bitişiğindeki kanepede bacak bacak üstüne atıp oturdum. "Bugün planın var mı?"

"Eh, önce kahrolası kafamı bulmam gerekiyor."

Kahkaha attım. "Ya sonra?"

"Bilmem," dedi omuzlarını silkerek.

"Sonrasında dışarıdan yemek sipariş etmek ister misin?" diye sordum normal davranıyormuşum gibi görünmeye çalışarak.

Biraz endişeli görünüyordu ve çenesindeki sakalı okşadı. "Şey..."

"Ne?"

Telefonunu kontrol etti. "Hayır, aslında, şey... bir randevum var."

"Kiminle?"

"Şeyle..."

“Kimle olduğunu bilmiyor musun?” diye kahkaha attım.

Alnını kaşıdı. “Bana zaman ver...”

Başımı iki yana salladım. “Bu çok acınası.”

“Hatırladım! Kylie ile... evet... Kylie.”

Keşke Kylie yerinin ne kadar kolay doldurulabileceğini bilseydi. Sadece içten içe Victoria demediği için rahatlamıştım çünkü “çifte randevumuzda” olay çıkarmasına rağmen aklının hâlâ Elec ile bağlantı kurmakta olduğunu biliyordum. Dün ona en azından bir kere mesaj atmıştı ve Vic’in çaresizliği cidden canımı sıkıyordu.

Akşamın erken saatlerinde kitabımla kanepede kıvrılırken Elec alt kata indi. İstemsizce doğrulup kıyafetimi düzelttim. Ona dönüp bakmadan önce bile odaya yayılan parfümü bende yeterince afrodizyak etkisi yapmıştı. Siyah pantolon ile kolları kıvrılmış dar bir bordo gömlek giyiyordu. Saçı dağınık bir şekilde şekillendirilmişti ve altdudağında kalan kesiğin dışında daha önce hiç bu kadar iyi görüldüğünü görmemiştim. Aslında kahrolası kesik bile seksiydi. Adımını her attığında odadaki enerji değişiyormuş gibiydi. Bütün duyularım, Elec’i çok büyük bir yoğunlukla seziyordu.

Geçen akşamki mesajını hatırladım: *Biraz kendine saygın olsun.* Off. Kendimi kitabıma dönmeye zorladım, sonuçta görünüşe göre ona ne zaman baksam ona olan çekimimi gizleyemiyordum. Mesajı tekrar düşünmek bile moralimi bozmuştu. Bentley ve Randy ile olanlar yüzünden ona asla bakmayacağıma dair sözümü unutmuştum.

Anahtarlarını kaptı. “Ben dışarı çıkıyorum.”

“Tamam,” dedim gözlerimi kitabımdan ayırmadığımdan emin olarak.

Kapı sertçe kapandı ve rahat bir nefes koyverdim. En son evde yalnız kalmamın üzerinden uzun zaman geçmişti ve zavalı yanımla Elec’in evde kalmasını istese de yalnız olmanın verdiği bir keyif vardı.

Dışarıdan Çin yemeği söyledim. Karidesli erişte paketini açtığımdan kısa bir süre sonra telefonum mesaj sesiyle çaldı.

Dün akşamdan bir şey anımsadım.

Öyle mi?

Sen yatağımın ucunda dizlerinin üzerindeydin. Benden faydalandın mı?

Şaka yapıyor olsan iyi edersin. Hayır! Ayakkabılarını çıkarıyordum, ayyaş.

Edepsiz. Ayak fetişin mi var?

Ciddi olamazsın...

Biriyle randevun yok muydu senin?

Randevumdayım.

O zaman neden ona dikkatini vermiyorsun?

Çünkü seni rahatsız etmeyi tercih ederim.

Ona cevap veremeden önce bir arama düşüncelerimi dağıttı. Bentley arıyordu. *Kahretsin.* Telefonu açıp açmama konusunda kararsızdım.

"Alo?"

"Merhaba Greta."

"Merhaba. N'aber?"

"Elec orada değil, değil mi?"

"Hayır. Neden ki?"

"Geçen akşam ceketini arabamda unutmuşsun. Uğrayıp sana bırakabilir miyim?"

"Şey... tabii. Sanırım bunun bir sakıncası olmaz."

"Harika. Yirmi dakika içerisinde orada olurum."

Telefonu kapatınca Elec'in arama boyunca birkaç mesaj gönderdiğini fark ettim.

Aslında randevum bir adamla.

Adam olmaz! Randevumdan bir adam olmaz demek istemiştin.

LMAO

#adamdeğil #elecçtırlardanhoşlanıyor

Hangi cehennemdesin?

İsterik bir şekilde gülerek cevabımı yazdım.

Özür dilerim, Bentley aradı. Geçen akşam ceketimi arabasında unutmuşum, geri getirecekmiş.

Birkaç saniye sonra telefonum çaldı.

"Nah getirir! O adamı eve almıyorsun."

"Sadece ceketimi bırakacak."

"Onu geri ara ve kapının önüne bırakabileceğini söyle."

"Bunu yapmam için herhangi bir neden yok. Her ne oluyorsa bu seninle onun arasında."

Telefon kapandı. *Hayır, telefonu yüzüme kapattı.*

Bana iyi bir açıklama sunmadan ne yapmam gerektiğini söyleyecek kadar büyük bir cesareti vardı.

On dakika sonra ön kapı açılınca ayağım kanepeden âdeta havalandı.

Elec nefes nefeseydi. "Geldi mi?"

Bu da nesi?

"Henüz değil. Neden buradasın?"

"Bana dikkatini veriyormuşsun gibi gelmedi. O yüzden eve gelmekten başka şansım yoktu."

"Bentley'den neden uzak durmam gerektiğini açıklamadan seni nasıl dinlememi bekliyorsun?"

Elini sıkıntılı şekilde saçından geçirdi.

Kapı zili çaldı ve Elec benden önce davranarak kapıyı açtı.

Bentley'in beti benzi attı. "Evde ne yapıyorsunuz? Greta burada olmadığını söyledi."

Elec ceketi Bentley'in elinden alıp kapıyı yüzüne kapattı. Sonrada ardından kilitledi.

"Ben peşinden gideceğim. Çekil yolumdan," dedim.

Kapının önünde kollarını göğsünde kavuşturdu. "Önce beni geçmen gerek. Arabasının uzaklaştığını duyamıyor musun şu an? Kahrolası ödleğin teki o."

Bir nefes koyuverip vazgeçerek konunun peşini bırakmaya karar verdim. Bentley'i gerçekten görmek istemiyordum, sadece Elec'in kontrolcü davranışları canımı sıkıyordu. O kendini bana karşı kapatırken benim hayatıma karışma hakkı yoktu.

Orta sehpadâ beni bekleyen yemeğime döndüğümde havadaki gerginlik elle tutulur cinstendi. Ben aradaki buzları eritmeden önce birkaç dakika konuşmadık. "Eğer istersen tezgâhta biraz daha Çin yemeği var."

Elec hâlâ kızgın görünüyordu ve cevap vermedi. Tezgâha gidip erişte kutusunu aldıktan sonra yemeği silip süpürmeye başladı.

"Aç mısın? Buluşmanda bir şeyler yemedin mi?"

Erişteyi höpürdeterek ağzına çekti. "Hayır."

"Kız onu sap gibi bıraktığın için üzgün müydü?"

"Hayır," dedi ağzı dolu bir şekilde.

Dirseklerimi tezgâha yaslayarak sordum. "Eğer yemediysen ne yaptın? Ya da gerçekten bilmek ister miyim?"

"Şey... Riley bowlinge gitmek istedi."

"İsminin Kylie olduğunu söylediğini sanıyordum."

Suçlu bir şekilde sırtırken Çin böreğini ısırdı. "Ups."

Bunun ne anlama geldiğini çıkaramayarak ona gözlerimi devirdim ve Elec onu da silip süpürmeden önce son Çin böreğine uzandım. Bir ısırık aldım. "Eğer katılmak istersen Netflix'te bir film izleyeceğim."

Bir anlığına yemeyi bırakıp bana kötü bir bakış attı. "Senin kahrolası sorunun ne?"

"Pardon?"

"Sana ne kadar boktan davranırsam davranayım... hâlâ benimle takılmaya çalışıyorsun."

Sanki kulaklarımdan duman çıkmak üzereymiş gibi hissediyordum. "Kimse bu akşam eve gelmeni istemedi! Yalnız kalmanın keyfini çıkarıyordum."

“Gerçekten mi? Kanepede vibratörünle filan mı uzanacaktın?”

Kalbim durdu. *Vibratörüm.*

Kahretsin!

O da iç çamaşırı çekmecemdeydi. Yatağımın yanındaki komodini temizledikten sonra oraya taşıdığım tamamen aklımdan çıkmıştı. Bir süredir kullanmıyordum ve tamamen varlığını unutmuştum.

Onu da almıştı!

Konuşmaya devam etti. “Şu yüz ifadene bak. Yokluğunun daha yeni mi farkına vardın? Kendini nasıl rahatlatıyordun? Ya parmakların çok ağrıyor olmalı ya da cidden bu gerginliği üzerinden atmaya ihtiyacın var.”

Yüzüm kırmızının yüzlerce farklı tonuna girmiş olmalıydı. “Seni adi herif.”

Gözüm seğiriyordu.

“Bana yine göz kırptıyorsun. Özür dilerim, sana bu konuda yardımcı olamayacağım. Belki de bu akşam... farklı türde bir film izlemelisin? Rahatlamana yardımcı olacak türden bir şeyler. Eğer havaya girmek istersen filmlerimden birini ödünç alabilirsin.”

Geçen akşamki sözleri aklımda yankılandı. “*Kendine biraz saygın olsun.*”

Bu akşam onunla işimin bittiğine karar verdim. Doğru olanı yapıp tek kelime etmeden gidecektim ama bir kutu erişteyi alıp kucağına dökmeden önce olmazdı. “Al, biraz da sen havaya gir, hödük.”

Boğuk kahkahası, üst kata çıkarken beni delip geçmişti.

O akşam çarşafların arasında kıpırdanırken hâlâ kızgınlıktan köpürüyordum. Bu pasif agresif hareketlerle kendini ne zanne diyordu? Eve gelip Bentley ile görüşmeme müdahale etmeden önce randevusu sırasında benimle mesajlaşıp duran oyken, sanki ilgisini çekmeye çalışan benmişim gibi davranıyordu.

Takıntılı düşüncelerim sabah iki civarına kadar devam ederken Elec’in odasından gelen bağırıma benzer bir ses tüm hepsini böldü.

YEDİNCİ BÖLÜM

Elec, “Anne, lütfen. Hayır! Uyan! Uyan!” diye bağırırken yataкта bir o yana bir bu yana kıvranıyordu. Nefes alışları düzensizdi ve bütün çarşafları yere düşmüştü.

“Lüüüüütfen,” diye bağırdı.

Onu sarsarken kalbim hızla atıyordu. “Elec! Elec. Sadece bir rüyaydı.”

Hâlâ yarı uykulu hâldeyken kolumu tutup öyle bir sıktı ki canım acıdı. Gözleri kocaman açıldığında hâlâ zihni bulanık gibi görünüyordu. Alnında ter damlaları parlıyordu. Doğrulup bana nerede olduğunu bilmiyormuş gibi şaşkınlıkla baktı.

“Benim, Greta. Kâbus görüyordun. Bağırıldığını duyduğumda kötü bir şey oldu sandım. Her şey yolunda. İyisin.”

Hâlâ hızla nefes alıyordu ama yavaş yavaş düzene girmeye başladı. Kolumdaki tutuşu gevşediğinde bakışlarına netlik geldi.

Beni bıraktı. “Bu ben yarı baygın hâldeyken seni odamda ikinci yakalayışımdı. Ben uyurken odamda takılıp bana türlü türlü şeyler yapmadığını nereden bileyim?”

Benimle dalga mı geçiyorsun?

Bu saçmalıklarına yeterince katlanmıştım.

Belki de uykusuz olduğumdan huysuzdum ya da bütün o laf sokmaları sonunda sınırımı ulaştığıındandı ama ona bir cevap vermek yerine onu bütün gücümle ittim. Belki çocukça bir hareketti ama yapmaya can atıyordum ve bu an bardağı taşıran son damla olmuştu.

Yüksek sesle kahkaha atması beni daha da sinir etmişti. "Eh, sonunda!"

"Pardon?"

"Bana karşı sabrını yitirmeni bekliyordum."

"Bu tür bir tepkiye başvurmama sebep olmanın komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, *senin* komik olduğunu düşünüyorum... hem de baya komik. Hiçbir şey beni *senin* kafanın atmosferini sağlamaktan daha fazla eğlendirmemişti."

"Eh, harika. Üzerinde böyle bir etki sağladığıma sevindim."

Siktir. Gözlerim dolmaya başlamıştı.

Bu yaşanıyor olamazdı.

Neredeyse ayın malum zamanıydı ve bütün bu duyguları kontrol etmek için yapabileceğim bir şey yoktu. Yüzümü kapatmayı denedim ama ilk damlanın düşüşünü gördüğünü biliyordum.

Elec'in gülümsemesi soldu. "Bu da ne şimdi?"

Buradan gitmeye ihtiyacım vardı. Daha kendim anlayamazken ona bu aptalca tepkimi açıklamamın imkânı yoktu.

Odadan çıkıp kendi yatak odamın kapısını ardımdan çarptım. Yatağa kıvranıp battaniyeyi kafama çektikten sonra, uyumak imkânsız olsa da gözlerimi kapattım.

Kapım hafifçe aralandı ve ışık açıldı.

"Barışalım mı?" dediğini duydum Elec'in.

Yüzümü ona döndüğümde beni dehşete düşüren bir şekilde elinde bir penis tuttuğunu gördüm. Herhangi bir penis de değildi. *Benim penisimdi.* Vibratörüm. Benim gerçek boyutlu, mor, plastik penisim.

Elec vibratörümü havada salladı. “Bir penis ve gülümsemeden daha iyi bir özür olamaz.”

Sırtımı dönüp battaniyenin altına gizlendim.

“Hadi ama. Gerçekten orada kıvrılmış ağlıyor muydun?”

Örtülerimin altında kalırken oda sessizdi. Onu görmezden gelirsem gideceğini varsayıyordum. Titreşim sesinin ardından yatağında ağırlığını hissettiğimde yanıldığımı anlamıştım.

“Eğer gülümsemezsen o zaman seni ufak sevgilinle gıdıklamak zorunda kalacağım.” Vibratörü kalçama dokundurunca irkilip battaniyeyi üzerimden attım. Vibratörü kapmaya çalıştım ama elinden bırakmıyordu. Beni hızlı hareketlerle bacağımanın arkasından, ayağımın altından gıdıklamaya devam ediyordu.

Kahkaha atma dürtüsüyle savaşıyordum. “Dur!”

“Hayatta olmaz.”

Vibratörü koltuk altına yerleştirdiğinde bütün kontrolü kaybetmiştim ve isterik şekilde kıkırdamama sebep olmuştu. Kulağında onun da kahkahasının titreşimini duyuyordum.

Kendimi nasıl gecenin bir yarısı Elec beni plastik bir penisle kovalarken yatakta kahkahalar eşliğinde yuvarlanır hâlde bulmuştum?

O kadar çok gülüyordum ki öleceğimi sandım.

Vibratörden gelen ölüm.

Sonunda düğmeye basıp vibratörü kapattıktan sonra nefesimi düzene sokup sakinleşmem birkaç dakikamı aldı.

“Şimdi neden durdun?”

“Amaç seni güldürmekti. Görev başarıyla tamamlandı.” Aleti bana geri verdi. “Al.”

“Teşekkürler.”

Kaşını kaldırdı. “Yarın akşam aşağılarda bir parti mi var? Sos filan da getireyim mi?”

“Çok komik,” dedim vibratörü komodininin çekmecesine koyarak ve yarın daha iyi bir saklama yeri bulmayı kafamın kenarına not ettim.

Kafasını yatak başlığına yaslayarak yanımda uzanmaya de-

vam etti. Birbirimize dokunmadığımız hâlde sessizce yan yana uzanırken vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum.

Gözlerim esmer göğsünde, belirgin karın kaslarımda dola-
nırken içimdeki arzu yoğunlaşmaya başladı. İç çamaşırının üst
kısmı gri eşofman altından hafifçe görünüyordu. Uzun ayakları
çıplaktı ve ilk defa ne kadar seksi olduklarının farkına varmış-
tım. Bakışlarımı zorla ondan ayırarak tavana çevirdim.

Sesi kısıktı. "Gerçekten buraya gelmek istememiştin, Greta."

İsmimi ilk defa söyleyişiydi.

İsim dudaklarından çok güzel çıkmıştı. Benden uzaklara
bakarak konuşmaya devam ederken ona doğru döndüm.

"O uçuşu atlatıp başka yere gitmek üzereydim."

"Fikrini ne değiştirdi?"

"Anneme bunu yapamazdım. O uzaktayken bir de benim için
endişelenmesini istemedim."

"Neden burada olmak istemediğini şimdi anlıyorum. İlk
başlarda anlamamıştım ama Randy'nin seninle konuşma şekli-
ni duyduktan sonra neden ona karşı bu kadar öfkeli olduğunu
anlayabiliyorum. Sanırım tek anlayamadığım şey neden geçen
akşam Bentley'e saldırdığın."

"Neden kavganın benim hatam olduğunu sanıyorsun?"

"Çünkü bana durumu açıklamıyorsun ve o yerdeyken onu
tekmeleyen sendin."

Öfkeli bir kahkaha attı. "Aynı zamanda kötü çocuk gibi gö-
rünüyorum, değil mi? O yüzden lokantadaki herkes, zıvanadan
çıkıp sırf keyiften tatlı bir çocuğu dövdüğümü düşündü. Yaşım
tutmadığı hâlde içki içmekten ve bir kere ot tüttürmekten... sici-
lim olabilir. Ama o gecedan önce hayatımda hiç kimseye saldır-
mayı geç, bir yumruk bile atmadım."

Vay canına.

"Neden bana olanı anlatmıyorsun?"

"Çünkü düşündüğünün ve seninle uğraşmaktan hoşlandığım
gerçeğinin aksine... gerçekten incindiğini görmek istemiyorum."

"Anlamıyorum."

Sonunda vücudunu bana doğru çevirip ilk defa yüzüme baktı. "Banyoda beni bastığın ilk gün seni şaşırtmak istemiştin. Daha önce hiç çıplak bir erkek görmediğini söylemiştin. Şaka yaptığını sanıyordum. Şimdi sana böyle bir numara çektiğim için cidden suçlu hissediyorum."

Bu konuşmanın gidişatı konusunda biraz gergin hissederek pozisyonumu değiştirdim. "Tamam... bunun konumuzla alakası ne?"

"Şerefsiz herif, senin üvey kardeşin olduğumu bilmiyordu, o yüzden siz masadan kalktığınızda seni haftaya bahsettiği o partiye götürüp sarhoş ettikten sonra becereceği konusunda böbürlenmeye başladı. Bakire olduğun için seni yatağa atamayacağı konusunda eski sevgilin onunla iddiaya girmiş. Eğer bekâretini Bentley'e verirsen, eski sevgilin ona beş yüz dolar verecekmış."

Elimle ağzımı kapattım. "Aman Tanrım."

Elec yavaşça başıyla onaylarken yüzünde anlayışlı bir ifade vardı. "O yüzden evet... onu bir güzel benzettim."

"Herkesin suçun sende olduğuna inanmasına izin verdin. Randy'den bütün o lafları işittin! Bunca zaman sadece beni mi koruyordun?"

"Neler planladıklarını sana nasıl açacağımı bilemedim. Ama bu akşam, ondan uzak durman konusundaki uyarılarımı dinlemediğini görünce sana söylemem gerekiyordu."

"Teşekkür ederim."

"Sana zorluk çıkarmayı seviyorum. En başında babamdan intikam almanın... Sarah'ın kızına eziyet etmenin bir yolu olarak başlamıştı. Ama sonunda seni sinir etmek benim için eğlenceli bir oyun hâline geldi. Bu akşam ağladığında işi çok öteye götürdüğümü ve bunun senin için bir oyun olmadığının farkına vardım. İnanması ne kadar zor olsa da seni hiç incitmek istemedim, aynı zamanda kenarda durup birinin seni incitmesine de izin verecek değilim."

Tekrar tavana baktı ve dudakları az evvel dediklerini düşünürken somurtma şeklini aldı.

İşaretparmağını kaldırıp kavgada patlayan dudağı üzerinde nazıkçe gezdirdim. Gözlerini kapattı ve sıcak dudaklarına her dokunuşumla onun nefesinin hızlanması benim kalbimin hızla atmasına sebep oldu. “İncindiğin için özür dilerim.”

“Sonuna kadar değerdı,” dedi tereddüt etmeden.

Ona dokunmayı bırakınca bana baktı. Önceden kinayeli bakan bakışlarının yerini içtenlik almıştı.

Dikkati üzerimde olduğundan bu fırsatı konuyu değiştirmek için kullandım. “Yazar mı olmak istiyorsun?”

Bakışını tekrar tavana çevirdi. “Ben zaten bir yazarım. Küçükülüğümden beri yazıyorum.”

“*Lucky ve Küçük Çocuk* ne hakkında? Neden bana göstermeye utandın?”

Rahatsız olmuş gibi görünerek yatakta şeklini değiştirdi. “Sadece hakkında konuşmaya hazır değildim.” Gülümseyerek tereddütle konuştu. “*Lucky*, aslında benim köpeğimdi.”

Gülümsememe engel olmadım. “Onun hakkında bir hikâye mi yazdın?”

“Kısmen. Onunla olan hayatımın doğaüstü versiyonu gibi. *Lucky* sadece en iyi arkadaşım değildi, aynı zamanda çocukluğumda beni sakinleştirebilen tek şeydi. O zamanlar ciddi DEHB* sıkıntısı çekiyordum ve bir süre ilaç almam gerekmişti. Annem eve *Lucky*’yi getirdiğinde davranışlarım gözle görülür şekilde düzelmışti. O yüzden hikâye kısmen *Lucky* ile benim hakkımda olsa da esasında süper güçlerini cinayetleri çözmekte kullanan bir çocuğu anlatıyor ama kafasındaki bütün o sesleri ancak köpek yanındayken deşifre edebiliyor. Hikâyenin bir yerinde köpek şantaj için kaçırılıyor ve kitabın geri kalanında *Lucky*’yi geri alma çabası anlatılıyor. Hikâye İrlanda’da geçiyor.”

“Vay canına. Neden İrlanda?”

“Hep İrlanda’ya ait şeylere karşı tuhaf bir takıntım vardı.” Karın kaslarındaki iki yonca dövmesini işaret etti. “Gördüğün

* Dikkat Eksikliği ve Hiperaktivite Bozukluğu –çn

üzere. Sanırım bu Randy'nin tarafıyla bir bağlantı kurma şeklimdi çünkü onunla gerçek bir bağlantım yok. Bu kulağa çok boktan geliyor ama bu elimdeki tek açıklama."

"Lucky'ye ne oldu?"

"Lucky, Randy annemi terk ettikten kısa bir süre sonra öldü. O yüzden her şey peş peşe gelişti diyebiliriz."

Elimi koluna koydum. "Üzgünüm, Elec."

"Sorun değil."

Kolundaki dövmesinin üzerine koyduğum elime bakınca sonraki sorum üzerinde iyice bir düşündüm. "Neden sana böyle davranıyor?"

Dönüp bana baktı. "Dün akşam ona karşı durduğun için teşekkür ederim. O kadar sarhoş değildim. Söylediğin her şeyi duydum ve hiçbir zaman unutmayacağım." Gözlerini kapattı. "Ama onun hakkında konuşmak istemiyorum, Greta. Uzun bir hikâye ve gecenin iki buçuğunda anlatılmayacak kadar karmaşık."

Şansımı zorlamayacaktım. Ondan şimdiye kadar öğrendiğimden daha fazlasını öğrenmiştim.

"Pekâlâ. Konuşmak zorunda değiliz." Uzun bir sessizlikten sonra sordum. "Kitabını okuyabilir miyim?"

Kahkaha atıp başını salladı. "Vay canına. Bu akşam sorularla dolusun."

"Sanırım sonunda üvey kardeşimi tanıma şansım olduğu için heyecanlıyım."

Anladığını gösteren şekilde başını salladı. "Kitabımı okumanı istediğimden emin değilim. Daha önce kimse okumadı. Kendime, onu yayınlattımanın bir şekilde yolunu bulacağımı söyleyip duruyorum ama hiç bulamadım. Mükemmel değil ama şu anki hâlimden en çok mutlu olduğum hikâye. Eminim görmediğim bir sürü hata vardır."

"Okumayı çok isterim. Ve eğer hata görürsem sana söylerim. İngilizce kısmen benim işim sayılır."

Gülümseyerek gözlerini devirdi. "Üzerinde düşüneneğim."

“Tamam. Bu kadarı yeterli.”

Tekrar bana döndüğünde gri gözleri lamba ışığında parlıyordu. Yataкта yayılıp yastığa yerleşti. “Bana babanı anlat.”

Bana çok büyük bir dikkatle bakıyordu ve babam hakkında bir şeyler öğrenmek istemesi beni duygulandırmıştı.

İç çekerek uzaklara doğru baktım. “İsmi Keith’ti. İyi bir adamdı ve Boston’lı bir itfaiyeciydi. Annem onunla tanıştığında on yedi yaşındaymış ama babam ondan daha büyüktü, o zamanlar yirmilerindeymiş, o yüzden de biraz tabu bir ilişkiymiş. Babam onun tek gerçek aşkıydı. Basit bir hayat yaşadık ama güzeldi. Onun küçük prensesiydim. Bir gün öksürükten şikâyet etmeye başladı ve bir ay içerisinde ileri derece akciğer kanseri teşhisi konuldu. Altı ay içerisinde de hastalık babamı bizden aldı.”

Hâlâ kolunu tuttuğum elimin üzerine sıcak avucunu koydu. Sonra parmaklarını benimkilere geçirdi. Dokunuşu elektrik gibi çarpmıştı. Birinin sadece elini tutmanın daha önce hiçbir şeyin hissettirmedeğİ kadar güçlü hissettireceğini hiç hayal etmemiştim.

“Bütün bunları yaşadığın için üzgünüm,” dedi Elec.

“Ben de öyle. Bana otuz yaşına kadar okuyacağım mektuplar bıraktı. O yüzden doğum günümde onları okuyorum.”

“Seninle gurur duyardı. İyi bir insansın.”

Elec’in sert tavırlarının arkasında yatan insana bakış atmayı hak etmek için ne yaptığımı bilmiyordum ama buna bayılmıştım. Aynı zamanda her an sona ermesini bekliyordum.

“Teşekkürler.” Bakışlarımın onun üzerinde dolaştığını fark edince hemen kafamı çevirdim. Elini elimden çekti ve tekrar bakışlarıyla buluşmam için kafamı döndürürken elini çenemde hissettim. “Bunu yapma.”

“Ne?”

“Benden yüzünü çevirme. Bu benim suçum. Bana bakmanı istemiyormuşum gibi hissetmeni sağladım ve bunu da o kendine saygın olsun saçmalığıyla yaptım. Sana söylediklerimin arasında *en büyük* yalanım buydu ve en çok da ondan pişmanlık duyuy-

yorum. Koruyucu duvarlarımı indirmeye başladım ve bu benim ödümü koparıyor. Bana bakış şeklinle hiçbir problemim olmadı. Benim sorunun bana baktığında hissettiklerimle: Bunlar hissetmemem gereken şeyler, sana karşı hissetmem için kendime izin veremeyeceğim şeyler. Ama aynı zamanda... hiçbir şey bana bakmayı bırakmandan daha kötü hissettirmemişti, Greta."

Bana karşı bir şeyler mi hissediyordu?

"Sana baktığında neler düşünüyormuşum gibi görünüyor?" diye sordum.

"Sanırım benden hoşlanmaman gerektiğini düşündüğün hâlde hoşlanıyorsun." O konuşmaya devam ederken, ona sessizce katıldığımı gösterir şekilde gülümsedim. "Sürekli beni çözmeye çalışıyorsun."

"İşimi kolaylaştırmıyorsun, Elec."

"Bazen beni tekrar öpmek istiyormuşsun gibi de bakıyorsun ama eğer seni öpersem ne yapacağından emin olamazmış gibisin. O... öpücük yüzünden restorandan hızla çekip gittim. Bir şaka olarak başlamıştı ama benim için gerçek olduğu kesindi."

O gün onun da benim gibi hissettiğini öğrenince kalbim yerinden hopladı. "Beni çekici buluyor musun?" Böyle bir şeyi ağzımdan kaçırdığım için ânında kendimi aptal gibi hissettim. "Yani... çıktığın kızların hiçbirine benzemiyorum. İri memeleirim yok veya saçımı boyamıyorum. Eve getirdiklerinin tam tersi gibiyim."

Kıkırdadı. "Kesinlikle öylesin," diyerek eğildi. "Sırf onları eve getiriyorum diye onları tercih ettiğimi sana düşündüren ne? O kızlar... başka nasıl söylenir bilmediğimden... basitler ama benim için hiçbir şey yapmıyorlar. Beni tanımaya çalışmıyorlar. Sadece seks peşindeler." Kaşlarını oynattı. "Çünkü bu konuda çok iyiyim."

Gergin bir kakhaha attım. "Tahmin ettim."

Havadaki gerginlik gittikçe yoğunlaşıyordu. O anda ortaya koyduğu, cinsel konularda kendine duyduğu özgüven kadar beni hiçbir şey tahrik etmemişti.

İlgimi çekmenin ötesinde... merakım fazlasıyla uyanmıştı.

Bakışları tepeden tırnağa vücudumda dolandı. "Soruna yanıt vermem gerekirse, aslında senin vücut tipini her zaman onlarınkine tercih ederim."

Söylediklerini duyduktan sonra fazlasıyla tahrik olmuş şekilde tırnaklarımı yastığıma bastırdım. "Neden?" Soru ağzımdan bir kelime gibi değil de iç çekiş gibi çıkmıştı.

Sesini alçalttı. "Detay istiyorsun, ha?" Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sanki tüm bunlar bir sırmış gibi bana yakınlaştı. "Pekâlâ... ufak tefeksin, sıkı ve kıvrak bir vücudun var. Memelerin... mükemmel boyutta ve doğallar." Göğsüme baktı. "Güzel göğüs uçların olduğunu da görebiliyorum çünkü şu anda beni selamlıyorlar. Üstelik bu ilk defa da olmuyor."

Ellerimi yanağımın altına sokup sanki erotik bir masal anlatıyormuş gibi yastığa iyice kendimi bıraktım. Sesini daha da alçalatarak fısıldadı. "Onları emmeyi çok isterim, Greta."

Ağzından çıkan kelimelerden fazlasıyla tahrik olmuş bir şekilde bacaklarımın arasında ıslaklık ve kasılma hissettim. Onu devam etmeye teşvik ettirmek için nefes nefese, "Başka?" dedim.

"Harika bir kalçan var. Film izlemeye gittiğimiz akşam, kırmızı mini bir etek giyyordun. O pezevenk ikimizin konuştuğu her an elini kalçana götürerek beni delirtti. Sana dokunan ben olmak istedim."

Elimde değildi. Ona daha da yakınlaşıp elimi kirli sakallı çenesine koydum. "Gerçekten mi?"

"Aynı zamanda çok güzelsin."

Dudaklarını tatmaya can atarak parmaklarımı dudağındaki piercingde dolaştırdım. "Fazlasıyla 'vasat' olduğumu sanıyordum?"

Başını yavaşça sallayarak yanağımı okşadı. Bana doğru eğilip dudaklarıma doğru hafifçe fısıldadı. "Hayır... sadece güzel."

Onu öpme isteğim başa çıkılmaz bir noktaya ulaşmıştı. "Öp beni," diye iç çektim.

Dudaklarıma doğru konuşmaya devam ederken nefesi dü-

zensizleşmişti. "Seni öpmek istemediğimden değil. Şu anda çok fena istiyorum. Ama sadece..."

Bitirmesini beklemedim. İsteddiğimi, *ihtiyacım olanı* aldım.

Dudaklarım onunkileri kavrarken inledi. İki eliyle de yüzümü kavradı. Önceki öpüşmemizdeki acı sos olmadan şimdi *onun* tadına varabiliyordum ve ânında benim için artık geri dönüşün olmadığını farkına vardım. Hormonlarım mı yoksa birkaç hafta benim için büyük bir ön sevişmeden mi ibaretti bilinmez, kontrolden çıkmış gibi hissediyordum. Elec'in boğazından gelen sesler ona açlığını çoğaltıyordu ve nefesimle onun inlemelerini yakaladım.

Bir noktada dilimi nazikçe dudağındaki kesik üzerinde gezdirirken gözlerini kapattı. Sonra kontrolü ele alarak beni daha sert ve talepkâr bir şekilde öpmeye başladı. Vücudumu ona doğru ittirirken ereksiyonunu hissettim. Şu anda bu durumun doğurabileceği hiçbir sonuç umurumda değildi. Sadece bunun durmasını istemediğimi biliyordum ve ağzımdan çıkan bir sonraki kelimelerle kendimi bile şaşırtmıştım.

"Bana nasıl seviştiğini göstermeni istiyorum, Elec."

Birden kendini geri çekerken şaşkın görünüyordu. "Ne dedin sen?"

Hayatımdaki en küçük düşürücü andı.

Gözleri kocaman açıldı. Sanki bir rüyadan uyanmış gibiydi. "Siktir. Hayır... olamaz. Bir şeyi anlamam gerekiyor, Greta. Bu *asla* olmayacak."

Pekâlâ, işte *bu* aslında hayatımdaki en küçük düşürücü andı.

"Bana söylediğin onca şeyden sonra niye böyle diyorsun?"

Tanrım, çok aptal hissediyordum.

Tekrar kafasını yatağın başlığına yaslarken neredeyse eziyet çekiyor gibi görünüyordu. "Seni ne kadar istediğimi ve hem içini hem de dışını ne kadar güzel bulduğumu bilmen benim için önemliydi çünkü niyetim o olmasa da özgüvenini yaralamışım gibi hissettim. Söylediğim her şeyde ciddiydim ama bu öpücüğün yaşanmaması gerekiyordu. Bu kahrolası yatakta bile olma-

malıydım ama seninle bir süre burada uzanmak çok iyi hissettirdi.”

“Kendini verdiğin diğer kızlardan ne farkım var?”

İki elini de saçlarında gezdirip dağıttıktan sonra bana karar-mış gözlerle baktı. “Aslında arada çok büyük bir fark var. Bütün dünyada bana yasaklı olan tek kızsın ve kahretsin ki bu seni daha çok istememi sağlıyor.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yatak odamdaki olayın üzerinden neredeyse bir ay geçmişti. Elec o gece yasaklı bölge olduğumu ve aramızda *asla* bir şey olamayacağını tekrar ettikten sonra yatağımdan ayrılmıştı. *Gerçekten* akraba olmadığımız düşünülünce bu konu hakkında böylesine istikrarlı hissetmesi mantıklı gelmiyordu. O yüzden bana bu hikâyenin bilinmeyen bir kısmı varmış gibi geliyordu.

Odamda olanların en kötü kısmı ise Elec'in kendini benden uzaklaştırmasıydı. Artık kaba mesajlar ya da oyun oynama teklifleri yoktu. Aynı zamanda evde olduğumuzda o odasında, ben de benimkinde kalıyordum. Motosiklet dükkânında veya dışarıda daha fazla zaman geçirmeye de başlamıştı.

Hakaretlerini veya kaba konuşmalarını özleyeceğimi hiç düşünmezdim ama işlerin onu öpmeden ve onu becermek istediğimi söylemeden önceki hâline dönmesi için ne olursa yapardım.

Off.

Ne zaman yaşananları düşünsem utancımdan ölüyordum. Ama o anda, onunla sarhoş olmuş gibiydim ve onun nasıl hissettirdiğini her şeyden çok öğrenmek istiyordum. Hazırdım.

O gecenin üzerinden geçen zamanda Elec ile on sekizimize girmiştik. Doğum günlerimiz arasında beş gün vardı. O yüzden birileriyle o adımı atacak kadar büyümüştüm. Kendimi bilerek evliliğe filan saklıyor değildim. Bakireydim çünkü kimseyle beraber olmak istememiştim... Elec'e kadar. Son birkaç haftayı aramızda hiçbir şey olmayacağını açıkça göstererek geçirmiştik.

Ama onu özlüyordum.

Derken yemekten sonra bir akşam işler değişti ve ona ait ufak bir parçayı geri aldım. Normalde Elec asla evde yemiyordu ama bu çarşamba akşamı bir sebepten dolayı bize katılmaya karar vermişti. Randy'nin ona ne kadar kötü davrandığını gördüğüm akşamdan beri üvey babamı yemekte beraber olduğumuz zaman dışında görmezden geliyordum. Annemle de pek anlaşamıyorduk çünkü Randy'nin Elec ile olan sorunları konusunda araya girmenin ona düşmeyeceğinde ısrarcıydı.

Elec masada benimle göz göze gelmiyordu. Sadece yere bakıyordu ve makarnayı çatalıyla evirip çeviriyordu. Bir ara camdan dışarı, komşunun rüzgârda kuruyan çamaşırlarına baktım. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Sanki fark etmeyeceğimi düşündüğü an bana bakabilmek için bakışlarımı uzağa çevirmemi bekliyordu. Hakikaten de ona doğru döndüğümde başını tekrar yere eğmiş ve makarnasıyla oynamaya geri dönmüştü.

Randy o akşam, basit makarna üzerine domates sosunun iştahını bastırmadığı hakkında şikâyet edip durduğu değişik bir havadaydı. Birden ayağa kalkıp atıştırmalık dolabına yürüdü.

"Greta, bütün iç çamaşırlarını neden Pringles kutusuna sıkıştırdın?" diye bağırdı.

Ağzım açık kaldı ve Elec'e baktım. Birbirimize birkaç saniye baktıktan sonra Elec'in burnundan alaycı bir ses çıkarmasıyla kendimizi kaybettik. İkimiz de kahkahalara boğulduk. Kesinlikle duramıyorduk.

İçten kahkahasının sesine bayılıyordum.

Randy'nin kafası karışmış suratına bakmak daha da çok gülmeme sebep oldu.

Kahkahalar dindiğinde Elec hâlâ bana gülümsüyordu ve sadece ikimizin duyacağı kadar kısık sesle, “Sana odamda olmadıklarını söylemişim,” dedi.

Randy kutuyu masada önüme vurarak bıraktı. Açıp içindekileri kontrol ettim. “Hepsi burada değil.”

Elec göz kırptı. “Birkaç tanesini kendime sakladım,” dedi baştan çıkarıcı bir şekilde.

Gözlerimi devirip bir tanesini yüzüne fırlattım. Hemen kafasına geçirip bere gibi giydi. Sadece benim üvey kardeşim kafasında iç çamaşırıyla seksi gözükebilirdi. Bana o özlediğim şeytani gülümsemesiyle bakmaya devam etti. İlgisini kısa süreli de olsa tekrar üzerimde hissetmek güzeldi.

O akşam pijamalarımı giyerken cep telefonum titredi.

Bir dakika gelebilir misin?

Holde yürürken kalbim hızla atıyordu. Kapıyı açtığı anda oldukça seksi görünüyordu.

Nefesi naneli diş macunu gibi kokuyordu. “Merhaba,” dedi, bronz teni ve siyah saçlarıyla mükemmel bir zıtlıkta olan güzel beyaz dişlerini göstererek.

“Merhaba.” Odaya girdiğimde derin bir nefes aldım ve karanfilli sigara kokusunun neredeyse tamamen yok olduğunu fark ettim.

Üzerinde kolları kıvrılmış bir şekilde giydiği siyah kapüşonlu vardı. Çıplak göğsü açık bırakılmıştı ve saçları hâlâ duş yüzünden sırlısklandı. Çoktan iyileşmiş olan dudakındaki kesik yerine baktım. Dudakındaki piercingin metali parlıyordu ve onu yalamaktan, dudaklarını ve dilini tekrar benimkiler üzerinde hissetmekten başka bir şey istemiyordum.

Beni öpmesini.

Beni yalamasını.

Beni ısırmasını.

Konuyu değiştir.

“Neden burası bu kadar temiz kokuyor?”

Ellerini başının arkasına yaslayarak yatakta uzandı. Karın kaslarının hemen altındaki V şeklindeki çizgiye gözlerini dikip bakmadan ve üzerine çıkıp teninde yatmayı dilemeden edemedim.

“Normalde odamın bok gibi koktuğunu mu söylüyorsun?”

“Sigara içmeyi mi bıraktın?”

“Deniyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Evet... etrafta çamaşırsız gezen tuhaf bir kız bir keresinde benim için kötü olduğunu söylemişti. Üzerine düşünüp onu dinlemeye karar verdim.”

“Seninle gerçekten gurur duyuyorum.”

Doğrularak bana baktı. “Eh, gerçek şu ki haklıydın. O halt beni bir gün öldürecekti. Hayatımın çoğu kısmı boktan olabilir ama yaşamayı değerli kılan diğer şeyler de var.”

Bunu söylediğinde havada bir şeyler değişti ve onu tuhaf bir sessizlik takip etti.

Boğazımı temizledim. “Neden buraya gelmemi istemiştin?”

Bir şey almak için gardırobuna gitti. Sonra çıkardığı şeyin kitabı olduğunu farkına vardım. Bana dosyayı uzattı. “Sana bunu vermek istedim. Okumanı istiyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Kimsenin yazdıklarını okumasına izin vermem, Greta. Bu benim için büyük bir adım. Ne yaparsan yap ama Randy’ye gösterme. Onu kitabımın yakınlarında istemiyorum.”

“Pekâlâ. Söz veriyorum. Bana güvenerek verdiğin için teşekkürler.”

“Dürüst ol. Kaldırabilirim.”

“Olaçağım ve okurken aceleci davranmayacağım.”

O akşam doğrudan odama giderek okumaya başladım. Dakikalar saatlere dönmüştü. Ona acele etmeyeceğimi söylemiştim ama

gerçek şuydu ki kitabı elimden bir türlü bırakamamıştım ve bitirmek için bütün gece ayakta kalmıştım.

Hikâye üçüncü kişi gözünden yazılmış olsa da güya Elec'ten sadece kısmen esinlenmiş olan Liam adındaki çocuğu okumak, Liam'ın karakteri üzerinden onun aklına ve ruhuna bir pencereden bakmak gibiydi.

Hayatından alındığını bildiğim birçok benzerlik vardı, özellikle de Liam'ın babasının sözel olarak istismar uygulayan biri olması gibi. Lucky hikâyeye girmeden öncesinde olaylar oldukça hüznlüydü. Aynı zamanda beni bir kısımda ağlatırken diğerinde kelimenin tam anlamıyla kahkahalara boğulmama sebep olmuştu. Ana hikâyeden ayrılmış birçok komik bölüm vardı.

Bir sahnede, Liam caddenin karşısında oturan bir kızdan hoşlanıyordu, o yüzden de Lucky'den onun evine gitmesini istemişti. Kızın, Lucky'nin kayıp olduğunu düşünmesini ve köpeğin onu Liam'ın evine yönlendirmesini umuyordu. Bunu yapmak yerine, kocaman bir köpek olan Lucky, kızın ön bahçesindeki Pomeranian cinsi yavru köpeğin bacağına sürtünmüştü. Liam camdan kızın köpek yavrusunu içeri alıp kapıyı çarpmasını izlemişti. Lucky bir sonuç alamadan eve koşarak dönmeden önce kızın çimlerine kakasını yapmıştı.

Ama ana hikâye Liam'ın aşırı duyarlı duyma yetisiyle kötüleri hissetme yeteneği etrafında çevrelenmişti. Aldığı bilgiler her zaman açıkça belli değildi, hatta Lucky yanında değilse çoğunlukla karmakarışık. Bir ara Liam bölgede öldürülen bir kızın cinayeti hakkındaki bilgiyi polise götürdü. Cinayetin ardındaki kişi kötü bir polis memuru çıkmıştı. Liam'ın cinayeti çözmekte yetkililere yardım edememesi için o polis Lucky'yi başka birilerine kaçırttı. Ama Lucky ellerinden kaçtı ve Liam ile köpeğin arasındaki kavuşma sahnesi o kadar dokunaklıydı ki hüngür hüngür ağlamama neden olmuştu.

İrlanda manzaralarından Liam'ın hissettiği duygulara kadar her şey çok gerçekçi bir şekilde tasvir edilmişti. En sonunda kö-

peğın gözünden yazılmış eğlenceli bir ek bölüm bile vardı. Yalnızca birkaç gramer hatası bulup Elec için onları not ettim.

Hikâyenin sonunda karakterlere âşık olmuşum gibi hissetmişim ki bu da Elec'in yazma yeteneğinin bir kanıtıydı. Aynı zamanda ona daha yakın hissediyordum ve inanılmaz derece yaratıcı aklına göz atmama izin vermesi gurur vericiydi. Bunun nasıl harika olduğunu... onun ne kadar mükemmel olduğunu açıklamak için doğru kelimeleri bulmam gerekiyordu.

O yüzden ertesi gün, okuldan sonra bir ağacın gölgesinde oturarak ona kitabını geri verdiğimde iletmek için hislerimi bir mektup hâlinde yazmaya karar verdim. Kalbimi kelimelere dökerek ona yazmak için doğduğunu açıkladım ve babasının onunla gurur duyup duymamasının önemli olmadığını, benim onunla inanılmaz derece gurur duyduğumu açıkladım.

O öğleden sonra mektubu odasına bırakmayı planlamıştım. Merdivenleri çıktığımda kapalı kapının ardından bir kız sesi duydum ve midem altüst oldu.

Kıkırdamalar.

Dudakların birbirini şapırdatma sesleri.

Elec yatağında öpüştüğümüz akşamdan beri eve kimseyi getirmemişti. Ona karşı olan hislerime saygı duyduğunu veya değiştiğini düşünmüştüm.

Yanılmıştım.

Başka bir kızla oluşu eskiden canımı sıkardı ve beni kıskandırdı ama bu sefer farklı hissettirmişti. Sadece beni inanılmaz derecede üzmüştü. Aynı evde olmaya bile dayanamadığım için kitabı notla beraber kapısının önüne bıraktım ve yazdıklarının âşık olduğum tek şey olmadığından endişelenerek merdivenlerden koşarak indim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Mektubumu birkaç gün görmezden gelmesi canımı sıkıyordu. Ayrıca Victoria, Elec'e olan hislerim konusunda sonunda doğruyu söylemek dışında bana bir seçenek bırakmamıştı. Restorandaki öpüşmelerinden sonra ona çıkma teklifi etmemesini anlayamadığı hakkında konuşmayı kesmemişti. Artık buna sabrım kalmamıştı ve ben de ona aramızda olan her şeyi anlatmıştım. Şoka uğramıştı ama en azından onun hakkında konuşmayı hepten bırakmıştı.

Elec önümüzdeki hafta boyunca da beni görmezden gelmeye devam etti. Motosiklet dükkânında mesailere kaldı ve diğer zamanlarda ise kapısı kapalı şekilde odasındaydı. O gün odasında kızın sesini duyduğumu belli ki biliyordu, sonuçta kitabı kapısının önüne bırakmıştım. Ama durum, özür dileyecek ya da hislerim üzerinde nasıl bir etkisi olduğuna değinecek kadar umurunda değildi.

O yüzden, Corey Jameson o hafta bana çıkma teklif ettiğinde kabul ettim. Corey muhtemelen okuldaki en tatlı çocuklardan biriydi. Doğruyu söylemek gerekirse, ona karşı fiziksel bir çekimim yoktu ama dikkatimin dağılmasına ihtiyacım vardı ve en

azından birlikte güzel vakit geçireceğimizi biliyordum. Arkadaş olarak gördüğüm nadir erkeklerden biriydi ama onun daha fazlası olmak istediği bariz bir şekilde ortadaydı.

Cuma akşamı geldi çattı. Saçımı dalgalar hâlinde şekillendirip alışveriş merkezindeki indirimden aldığım kraliyet mavisi elbiseyi giydim ama heyecan seviyem sanki Victoria ile film izlemeye gidiyormuşum gibiydi.

Corey geldiğinde kapıyı annem açıp üst kata doğru bağırdı. "Greta, randevun burada!"

Elec'in odasından kısık sesli müzik geliyordu ve kapısı kapalıydı. Bir yanım Corey ile gittiğimi görmesini istiyordu ama diğer yanım onunla uğraşmak istemiyordu.

Corey merdivenlerin dibinde elinde çiçeklerle bekliyordu ve bu garip bir şekilde onun adına utanmama sebep oldu. Elec'i bir kızı alırken ona jerbera çiçeği verdiğini gözümde canlandıramıyordum. Hadi gerçeği kabul edelim, buna ihtiyacı da yoktu.

"Merhaba Corey."

"Merhaba Greta. Harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

"Gitmeden önce hemen bir lavabonuzu kullanmam sorun olur mu?"

Elec odasından çıkar diye onu üst kata göndermekte tereddüt ettim. "Tabii. Üst katta. Sola dönünce holün sonunda."

Tezgâhtaki taburede bekledim.

"İyi biri gibi görünüyor," dedi annem.

"Öyledir," dedim çiçekleri vazoya yerleştirirken.

Sorun da buydu. İyiliği içine biraz acımasızlık katılmış şekilde sevmeye başlamıştım.

Beş dakika bekledikten sonra Corey döndüğünde yüzünde tuhaf bir bakış vardı.

"Hazır mısın?" diye sordum.

"Tabii," dedi benimle göz göze gelmeden. Önümden yürüyerek beni evin önüne park edilmiş Focus model aracına yönlendirdi.

Arabaya bindikten sonra bile tuhaf davranıyordu ve motoru çalıştırmadan önce bana döndü.

“Üst katta üvey kardeşine rastladım.”

Boğazımdaki yumruyu yutkundum. “Öyle mi?”

“Sana bunları vermemi, onun odasında unuttuğunu söyledi.”

Bana pembe dantelli iç çamaşırı uzattı ki bunlar Elec’in el koyduğu son iki çamaşırdan biriydi.

İç çamaşırimi elinden alıp camdan dışarıya inanamayarak bakarken sinirli mi yoksa kısmen eğlenmiş mi olduğumdan emin değildim.

Kendime geldiğimde ona döndüm. “Sadece seninle... ve benimle uğraşmaya çalışıyor. Bu onun tarzı diyebiliriz. Bunun kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama bütün iç çamaşırlarımı şaka olarak aldı ve daha hepsini geri vermedi. Başka olan bir şey yok.”

İç çekti ama hâlâ biraz rahatsız gözüküyordu. “Pekâlâ. Bu gerçekten çok tuhaftı.”

“Biliyorum. İnan bana. Özür dilerim.”

Corey yola bakarken telefonumu çıkarıp gizlice Elec’e mesaj çektim.

Bunu neden yaptın???

Dur hemen “donunu ıslatma.” Gayet komikti ve bunu sen de biliyorsun.

Onun için komik değildi.

Ondan hoşlanmıyorsun bile.

Bunu nereden biliyorsun?

Çünkü benden hoşlanıyorsun.

Çok fazla kendinle dolusun.

Sen de bir zamanlar benimle dolmak istiyordun, hatırladın mı?

Ağzım açık kaldı.

Neden hep bunu yapıyorsun?

Neymiş o?

İçindeki götoşa geçiş yapıp duruyorsun.

Senin götüne mi yapsaydım yoksa?

Sıkıksın!

Çok... iyi yaparım. Eğer yapabilseydim sana gösterirdim.

Neden bunu yapıyorsun?

Çünkü kahrolası kendime hâkim olamıyorum.

Ona cevap vermeyecektim. Bana tekrar mesaj attı.

Eve gel.

Ne?

Eve gel. Benimle takıl.

Hayır!

Telefonumu kapattım ve hâlâ sessizce önüne bakan Corey'e döndüm.

Elec aklını yitirmişti. Kendi yataktan yatağa atlarken benim biriyle çıkmamı engellemeye çalışarak kendini ne sanıyordu?

Elec gecenin geri kalanına gölge düşürmüştü ve Meksika restoranında havadan sudan konuşabilsek de Corey'in, Elec'in yaptığı şey yüzünden keyfinin kaçtığını biliyordum. İğrenç olan şey ise benim *o kadar da* sinirli olmayışımdı. Eğer kendime dürüst olacaksam, Elec'in randevumu sabote edecek kadar umursaması beni gizlice tatmin etmişti.

Dikkatimi sadece Corey'e vermeye çalıştım ve meyveli pastamı yerken pek iyi bir iş başaramıyordum. Tek düşünebildiğim Elec'ti. Bu akşam sadece sinirlerime dokunmakla kalmamış bütün beynimi ele geçirmişti.

Telefonum hesap gelirken çaldı.

Eve gelmene ihtiyacım var.

Hayır.

Bu sefer dalga geçmiyorum. Bir şey oldu.

Birden midem bulandı.

Her şey yolunda mı?

Kimse incinmedi. Konuşmamız gerekiyor.

Tamam.

Neredesin? Gelip seni almam daha hızlı mı olur?

Hayır, Corey beni eve bırakacak.

Tamam. Çok gecikme.

Kalbim hızla atıyordu.

Bu da neyin nesiydi?

Corey'e karnımın çok kötü ağrıdığı hakkında bir hikâye uydurup beni doğrudan eve bırakmasının sorun olup olmayacağını sordum. Çok hevesli değildi ama yine de Elec'in çektiği numardan sonra bütün gece zaten mahvolmuştu.

Eve daha hızlı varamazdım.

Corey gitmeden önce eve girmemi bile beklememişti. Doğrudan merdivenlere yönelip açmadan önce Elec'in kapısına vurdum.

Yüzünde endişeli bir bakışla yatağında oturup beni bekliyordu. Aslında daha önce onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Yataktan kalkar kalkmaz beni kendine çekip sarılarak beni şaşırtmıştı. "Geri geldiğin için teşekkür ederim."

Kalbi bana sıkıca sarılırken hızlıca atıyordu. Vücudum beni daha da sıkıca tutmasını arzuluyordu.

"Sorun nedir, Elec?"

Beni bıraktıktan sonra eliyle yatağa doğru çekiştirince beraber oturduk. "California'ya geri dönmem lazım."

Az evvel bütün yediğim yemekleri bir anda çıkaracakmışım gibi hissettim.

“Ne?” Elimi dizine koydum çünkü dengemi kaybediyordum-
şum gibi hissediyordum. “Neden?”

“Annem geri döndü.”

“Anlamıyorum. Yaza kadar İngiltere’de olması gerekiyordu.”

Bakışlarını yere çevirdi ve gözlerinde melankolik bir bakışla bana bakmadan önce bir an tereddüt etti. “Sana söyleyeceklerim bu odadan çıkmamalı. Annene ve tabii ki Randy’ye söyleyemezsin. Söz ver bana.”

“Söz veriyorum.”

“Annem İngiltere’de değil. Ben buraya gelmeden kısa süre önce ciddi bir depresyon ve madde bağımlılığı yüzünden kendini Arizona’daki bir hastaneye yatırdı. Altı aylık bir program olmalıydı ve ardından geri kalan zamanda ise, okul yılının sonuna kadar bir arkadaşıyla kalacaktı.”

“Neden Randy’ye gerçeği anlatmadı?”

“Annem çok başarılı bir ressamdır. Bunu bildiğini biliyorum. Neyse, Londra’da bir yıllığına eğitim verme teklifini *gerçekten de* aldı ve reddettiği hâlde bunu Randy’ye bir bahane olarak kullandı. Randy’nin işlerin ne kadar kötüye gittiğini bilmesinden utanıyordu. Kendini programa kaydettirmeye karar vermeden önce yüksek doz uyku ilaçları aldı ve onu yerde buldum. Öldüğünü düşündüm.”

“Gördüğün kâbus buydu.”

“Ne?”

“Uykunda bağırdığın gece, ‘Anne, uyan!’ diye bağıırıyordun.”

“Evet. Mantıklı. Aslında bunu çok fazla rüyamda görüyorum. Annem kırılgan bir insan. Randy onu terk ettiğinden beri hiç eskisi gibi olmadı. Onu kaybedeceğimden korktum. Sahip olduğum tek şey o.”

Dizini sıktım. “Gerçekten de ebeveynlerimizin yasak bir ilişki yaşadığını ve Randy’nin anneni benim annem için terk ettiğini düşünüyor musun?”

“Randy’nin annemi aldattığını biliyorum çünkü bilgisayarına girdim. Annenle hâlâ benimkiyle evliyken internette tanıştı. İş

gezisine çıktığını söylerdi ama aslında Sarah'yı ziyarete Boston'a gelirdi. Sana bunu konuda yalan söylemezdim."

"Sana inanıyorum."

"Sarah'ya ne yalanlar yedirdiğinden emin değilim gerçi. Eşinden ayrıldığı numarasını oynamış olabilir. Bana babanın annenin tek gerçek aşkı olduğunu söylediğini hatırlıyor musun?"

"Evet..."

"Eh, karşılıklı olmasa da Randy annemin tek gerçek aşkıydı. Korkunç bir babadır ama bunun annem için bir önemi yokmuş gibi duruyor. Annem düpedüz ona takıntılı ve kendi değerini her zaman Randy'nin ona olan davranışlarına göre belirlemiştir. Şimdi Sarah'ya da kafayı taktı. Tam bir hastalık. Bu hikâyede anlatılacak daha çok şey var ama sadece senin bilmen gereken kısmı anlatıyorum, sonuçta ikimizle alakalı."

"Yasaklı olduğumu söylerken... sadece Sarah'nın kızı olduğum için mi?"

Gülümseyerek elinin tersiyle yanağımı okşadı. "Aynı onun gibi görünüyorsun. Annem evliliğinin Sarah yüzünden bittiğini düşünüyor. Annenden büyük ihtimalle herkesten daha çok nefret ediyor. Randy'nin öyle ya da böyle annemi terk etmenin bir yolunu bulmuş olacağını içten içe biliyorum ama annem çok kötü durumda. Benimle Sarah'nın kızı arasında bir şey olduğunu öğrenirse üstesinden asla gelemez."

"Neden eve erken geldi?"

"İyi olduğunu düşünüyor. İyi değil, Greta. Sesinden anlayabiliyorum ama yine de çıkmasına izin vermişler. Ona göz kulak olması gereken arkadaşı ise tüymüş ve şehirde bile değil. Onun yalnız kalmasından korkuyorum. Bu yüzden yarın sabah dönüyorum. Biletim çoktan alındı. Randy işinin suya düştüğünü düşünüyor ve geri dönmem umurunda bile değil."

Bir damla gözyaşı yanağıma düştü. "Bunu beklemiyordum." Kollarını bana dolarken göğsüne doğru yaslandım. Kafamı kaldırıp ona bakana kadar sessizlik içinde oturduk. "Gitmene hazır değilim."

"Annem iyileşirken benim hakkımda endişelenmesin diye gururumu çiğneyip Randy ile yaşamaya gelmek hayatımda yaptığım en zorlu şeylerden biriydi. İlk başta cehennem gibiydi ama bütün bunların ortasında sen bana bir parça cennet gibi geldin. Hislerimin burada olmaktan ödümün kopmasından, burayı terk etmekten ödümün kopmasına dönüşeceğini hiç düşünmezdim ama şu an tam da böyle hissediyorum. Kalmak istiyorum ama sadece senin yüzünden. Seni koruyabilmeyi istiyorum, bunu sadece kardeşçe de söylemiyorum ve bu da çok boktan bir şey."

Elini tuttum. "Anlıyorum."

Parmaklarını bana dolayarak eğildi ve dudaklarını hafifçe alnuma bastırdı. "Sanki birçok insanın görmediği şekilde beni görüyormuşsun gibi hissediyorum. Benden nefret etmeni sağlamak imkânsızdı çünkü o kişinin gerçekten ben olmadığımı biliyordun. İçimi görecekt kadar akıllı olduğun için teşekkür ederim."

Elimde değildi. Kollarımı ona doladım ve hafızama kazımak isteyerek teninin, parfümünün kokusunu içime çektim.

Yarın gitmiş olacak.

Onu tekrar göremeyebilirim.

Nefes alış hızlarınca beni bıraktı.

Çantalarına baktım ve hâlâ toplanması gereken çok şeyin olduğunu fark ettim. "Sana yardım etmemi ister misin?"

"Lütfen bunu yanlış anlama."

Altdudağımı ısırđım. "Tamam."

"Şu anda odana gitmene ihtiyacım var. Seninle zaman geçirmek istemediğimden değil. Kendime güvenmediğimden."

"Seninle burada kalmak istiyorum."

"Şu anda hissettiğim şekilde seninle aynı odada kalamam. O çiçekçi çocukla çıktığında dağılmış durumdaydım. Ve bu gideceğimi öğrenmemden önceydi. Sonra o elbisenin içinde mükemmel görünerek odama geldin. Bir yere kadar kontrolü elimde tutabilirim."

"Bir şey olursa umurumda değil. Olmasını istiyorum."

Yere bakarak başını iki yana salladı. "Olmasına izin veremeyiz." Elec sessizdi ve sonra gözlerine baktı. "Geçen gün odamda bir kızın olduğunu biliyordun. Aramızda bir şey olmadı. Kız denedi ama benimkini kaldıramadım. Doğru hissettirmede ve durum uzun bir süredir de böyle – odadaki geceden beri. Sana yapmamı istediğin şeyi ilk defa benimle yaşayacağını bilerek hayal etmediğimi mi sanıyorsun? 'Bana nasıl seviştiğini göster' kelimelerinin tatlı dudaklarından çıkmasının bana neler yaptığına dair en ufak bir fikrin var mı? Beni mahvetti."

"Hiç olmayacağına seninle bir gece de olsa geçirmeye razıyım."

"Bunu gerçekten kastetmiyorsun. Eğer bu tip bir kız olduğunu düşünseydim şu anda konuşuyor olmazdık." İki elini de omuzlarına koyarak vücudumdan bir titremenin geçmesine sebep oldu. "Ayrıca kayıtlara geçsin, o tip bir kız olmaman *hoşuma gidiyor*." Derin bir nefes verdiğini göğsümde hissettim. "Sen baş edebileceğini söyleyen de... ben baş edebileceğimden emin değilim."

Gözlerimiz birkaç saniye birbirlerine kenetli kaldıktan sonra ayağa kalktım. "Tamam. Gidiyorum." Bu sanki bir sonmuş gibi hissettirdiği için gözlerim dolmaya başladı.

Ağlamaya başladığımı görebiliyordu. "Lütfen ağlama."

"Üzgünüm. Elimde değil. Seni özleyeceğim."

Sonra bir kez daha bana sarılıp burnunu saçıma gömdükten sonra kulağıma fısıldadı. "Ben de seni özleyeceğim." Elec geri çekilmeden önce birbirine değen kalplerimiz hızla atıyordu. "Uçağım sabah onda kalkıyor. Belki beraber kahvaltı yaparız."

Hayatta bazı şeylerin ne kadar hızla değişebileceğine duyduğum şaşkınlıkla odama döndüm. Elec ile olanların göz açıp kapayıncaya kadar tekrar değişeceğinden habersizdim. Ya da gecenin bir yarısı gelinceye kadar mı demeliydim.

ONUNCU BÖLÜM

“Yıkılmış” demek bile odama gitmek zorunda olduğumu, onun da beni istediğini ama hiçbir şansımız olmayacağı için hissettiklerimi tanımlamaya yetmeyecekti. Burası şimdiden bomboş geliyordu ama Elec daha gitmemişti bile.

Annesiyle ilgili durum yüzünden eve dönmek zorunda olması canımı sıkıyordu. Randy ile ilişkisi eskisinden iyi değildi ama en azından burada onu desteklemek için yanındaydım. Duruma nereden bakarsak bakalım, Randy iyi ebeveyn ödülünü kazancak kişi değildi.

Elec bana daha yeni içini açmaya başlamıştı. Eğer kalsaydı daha fazla yakınlaşacağımızı biliyordum. Bunun en iyisi olduğu konusunda kendimi ikna etmeye çalıştım çünkü yazın zaten eve dönecekti. Teselli konuşmama rağmen göğsümdeki sızı bir türlü geçmiyordu.

Onunla fiziksel olarak beraber olma şansı yakalayan okuldaki kızları kıskanmadan edemiyordum. Onunla daha farklı ve daha iyi bir seviyede bağlantı kurabilmiş olsam da hâlâ kaçırdığım şeye karşı içimde derin bir özlem vardı.

Kısa süre sonra annem beni kontrol etmek için geldi ve Elec'in gidişine dair haberi duyup duymadığımı sordu.

"İkiniz iyi geçiniyor gibiydiniz. Annesi eve döndü diye gitmek istemesi kötü oldu. Okul yılının sonuna kadar kalabilirdi."

Annem Pilar'ın eve dönüşünün gerçek sebebini bilmediği için o konuşurken sadece başımı salladım. O zamana kadar sürekli akan gözyaşlarımı elimden geldiğince gizlemeye çalıştım. Bana iyi geceler öpücüğü verdi ve üç yaşımdan beri benimle olan pelüş Snoopy oyuncağıma sıkıca sarılmış hâlde öylece oturdum.

Gecemin böyle sona ermesi gerekiyordu.

Yatak odamın kapısı hafifçe tıklanmıştı. Geriye dönüp düşününce "hafifçe" tıklanması, kapıyı açtıktan sonra olanlara kıyasla uygun kaçmıyordu.

Elec'in göğsü derin nefes alışlarıyla inip kalkıyordu.

"İyi misin?" diye sordum.

Birkaç saniyeliğine Elec kapıma nasıl geldiğini bilmiyormuş gibi bana bakakaldı. "Hayır."

"Sorun nedir?"

Gözlerinde çılgınca bir açlık vardı. "Yarını siktir et."

Ben daha idrak edemeden sıcak elleri yüzümü kavradı ve dudaklarını benimkilerle buluşturdu. Boğazının derinliklerinden gelen hafif bir inleme benim boğazımda titreşti ve derin bir nefes alışımıyla bunu yakalayabildim. Beni odanın içine doğru iterken göğsünü benimkine bastırıyordu. Kapı arkasından kapandı.

Neler oluyordu?

Dudakları benimkileri yiyip bitirirken alev alev ve ıslaktı. Dili ağzımın içinde neredeyse çaresizce daireler çiziyordu. Bu son iki öpüşmemizden daha yoğundu ve Elec'in kendini geri tutmadığında böyle hissettirdiğinin farkına vardım. Bu daha farklıydı ve işlerin ilerleyeceğinin habercisiydi.

Beni bir anlığına öpmeyi bıraktı ve elleri yüzümden boynuma doğru kaydı. Saçımı çekerek boynumu geriye doğru eğdi.

Boynumu emdikten sonra öperek yukarı çıktı ve dudaklarıma doğru inledi.

Dilimi piercinginde ileri geri oynatırken o da buna nazikçe altdudağını ısırp inleyerek cevap verdi.

Daha fazlasını istiyordum.

Buna hazırdım.

Aklımda bir şüphe yoktu. Sonuna kadar gitmesine izin verecektim.

Bana bakmak için durunca bu ânı ona kesinlikle bilmem gereken şeyi sorarak değerlendirdim. “Ne oldu?”

Ellerimi tutarak beni yatağa doğru yönlendirdi ve oturdu, beni de kucağına oturacağım şekilde vücuduna doğru kaldırdı. Sertliğinin sıcaklığı sızlayan klitorisime bastırıyordu. Başını göğsüme yaslayarak tişörtüme doğru konuşurken memelerimin gıdıklanmasına sebep oldu.

“Bana ne olduğunu öğrenmek mi istiyorsun?” diye boğuk bir sesle sordu. “Kitabımı okuduktan sonra yazdığın mektubu sonunda açtım. Olan bu. Daha önce bana o sözleri kimse söylemedi, Greta. Onları hak etmiyorum.”

Parmaklarımı ipek gibi hissettiren saçlarında gezdirdim. “Hak ediyorsun. Her kelimemde ciddiydim.”

Gözlerime baktı. “Mektuptaki o sözler... sonsuza kadar benimle kalacak. Bana az önce verdiğin şeyin karşılığını asla veremem. Sonra benden istediğin tek şeyi sana veremeyeceğim hakkında düşündüm. Bu da eşyalarımı toparlarken daha çok sinirlenmeme sebep oldu. Ben de hiç olmayacağına tek geceyi yaşamaya karar verdim. Çok bencilce ama ilk seferini istiyorum. Sana her şeyi gösteren ve hayatının sonuna kadar hatırlayacağın kişi olmak istiyorum. Ancak *istediğinin* bu olduğu konusunda ciddiysem.”

“Her şeyden çok istiyorum.” Onu göğsüme daha sık çektim.

Tekrar gözlerime bakarak direndi. İfadesi ciddiydi. “Bana bak, Greta. Çünkü bu işin yarın sona ereceği gerçeğiyle barışık olduğundan emin olmam gerekiyor. Hiç kimseye ceksin. Bütün

bunları iyice anladığın sürece bu gece sana istediğin her şeyi vereceğim. Bu konuyla baş edebileceğine dair bana söz vermen gerekiyor.”

“Baş edebilirim. Sana çoktan tek sefer de olsa senin ilkim olmanı istediğimi söylemiştim. Kendini geri çekmeni istemiyorum. Bana her şeyi göstermeni istiyorum. Diğer kızlarla aynı şeyi deneyimlemek istiyorum. Bana farklı şekilde davranmanı istemiyorum.”

“Sana tam olarak aynı şekilde davranmayacağım... ama daha fazlasını verebilirim. Tamam mı? Sana daha iyisini verebilirim. Bir geceliğine olabilir ama her ânın hakkını vereceğim.”

Bu gerçekten oluyordu.

Gerginliğim sonunda beni ele geçirince Elec bunun farkına varıp ellerini omuzlarıma koydu. “Titriyorsun. Belki de bu iyi bir fikir değildi.”

“Elimde değil. Gerginim ama iyi bir şekilde.”

Bana son bir tereddütle baktığında hâlâ kucaklarında oturdum. Yüzünü ellerimin arasına alıp ona olabildiğim kadar hazır olduğumu kanıtlamaya çalışarak onu derin bir şekilde öptüm. Son bir kez gözlerine bakıp, “Bunu istiyorum,” dedim.

Gözlerime birkaç saniye daha baktıktan sonra beni üzerinden çekip ayağa kalktı. Parmak uçlarını boynumda gezdirirken kaşıyormuş gibi yavaşça hareket ettirdikten sonra elleriyle boynumu ortasından... sanki beni boğacakmış gibi kavradı. Ama öyle değildi. Sadece boynumu tutuyor ve başparmağıyla nazıkçe okşuyordu. Sanki dünyada benden daha fazla istediği bir şey yokmuş gibi bakmasıyla bile ıslandığımı hissettim.

“Boynuna bayılıyorum. Öpmek istediğim ilk şeydi. Çok uzun ve zarif.”

Gözlerimi kapatıp başımı geriye doğru eğdim. Hâlâ beni öpmüyor, hafifçe boynumu sıkıyordu.

Sonunda ellerini aşağıya hareket ettirip yavaşça üstümü çıkardı. Memelerime bakarken gözleri donuklaştı.

Bir an kendimi güvensiz hissederek, “Küçükler,” dedim.

Yanağımı öptükten sonra kulağıma, "İyi. Ağzıma mükemmel şekilde sığacaklar," diye fısıldadı.

Elleri yanlarımı kavrayarak şortumu aşağı indirdi. "Kahretsin," diye mırıldandı ve iç çamaşırı giymediğimi fark edince yüzünde muzip bir ifadeyle kafasını kaldırıp bana baktı. Şortumu tekmeleyerek çıkardım, önünde dururken kendimi savunmasız hissediyordum.

Birkaç saniye bana bakmaya devam etti, aramızda biraz mesafe bırakıyor olması beni çılına çeviriyordu.

Bakışları tepeden tırnağa üzerimde dolaşırken gözlerinin her hareketi sanki bana dokunuyormuş gibi hissettiriyordu.

Öne doğru bir adım atıp kulağımın hemen altına doğru hafifçe konuştu. "Önce yapmamı veya göstermemi istediğin özel bir şey var mı?"

Vücudum beklentiyle titriyordu.

Her şey.

"Seçeneklerim neler?"

Çenesini kaşıdı. "İp, zincir, kelepçe... kemer."

"Şey..."

Hemen yüzümü ellerinin arasına aldı. "Aman tanrım. Çok tatlısın." Beni sertçe dudaklarımdan öptü. "Bir yanın ciddi olup olmadığımı merak ediyordu. Şakaydı."

"Anladım. Sadece tamamen emin değildim."

"Özel bir şey yok mu yani?"

"Bana dokunarak, belki de kıyafetlerini çıkararak başlayabilirsin."

"Kıyafetlerimi çıkarmamamı istiyorsun, ha?"

"İşler genellikle böyle yürümüyor mu?"

Başını yavaşça iki yana sallayarak burnumu hafifçe ısırdı. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Kıyafetlerimi *sen* çıkaracaksın. Ama önce biraz oynayacağız."

"Oynamak mı?"

“Hiçbir deneyimin yok. Soyunup doğrudan seni becermeye başlayamam. Benim için hazır olmalısın. Her şekilde ilk seferde canın acıyacak o yüzden olabildiğinde ıslak olduğundan emin olmalıyız. Bazen ilk seferinde az olması daha iyidir çünkü ben kendimi tuttukça sen daha fazlasını isteyeceksin ve daha da hazır olacaksın.”

Beni yatağa yönlendirerek başlığa doğru yaslandı ve üzerinde oturur pozisyona çekti. Altımda tamamen sertleşmişti.

“*Sen hazır gibisin,*” diye şakalaştım.

“Kapıdan içeri adımımı attığım günden beri hazırım. Sana bir kez baktım ve hapı yuttuğumu anladım.”

“Beni her zaman böyle mi istiyordun?”

Başıyla onayladı. “Bir süreliğine gizlemekte iyi iş başardım, değil mi?”

“Öyle de diyebilirsin.”

Kamufraj şortundan patlayacakmış gibi duran sertliğine doğru beni bastırdı. “Artık apaçık ortada, değil mi?”

Ellerimi göğsünde gerilmiş siyah tişörtünde dolaştırırken bacaklarımın arası zonkluyordu. “Evet.”

Film başlamadan önce salonun kararması gibi, ifadesindeki yumuşaklık sönererek işlerin başlamak üzere olduğunu ima ediyordu. Ellerini tekrar boynuma doladı. Ardından aşağıya doğru kaydırarak memelerimi avuçladı. Onları yavaşça ama sert hareketlerle okşarken ben de şortuna doğru kendimi bastırıyordum. Ellerinin her hareketiyle içimde büyüyen açlığı bastırmak için kendimi aletine doğru hareket ettiriyordum.

Bir elini mememde tutarken diğerini yüzüme kaldırdı ve başparmağını dudağıma sürttükten sonra iki parmağını içeri kaydırdı. “Em.”

Teni tuzluydu. Parmaklarının ağzıma girip çıkışını izlerkenki yüz ifadesinden o kadar uyarılmıştım ki bacaklarımın arasındaki kasları sıkıştırdım.

Parmaklarını çıkarıp tükürüğümde oluşan ıslaklığı sağ

meme ucuma sürttü ve diğer elini yaladıktan sonra sol mememi de parmakları arasına aldı.

“Mükemmeller.” Elec iki elini de göğsümden aşağı-kaydırıp vücuduma dolayarak kalçamı sıktı. “Bu da öyle.” Hafifçe şaplak atıp gülümsedi. “Buna öyle şeyler yapmak istiyorum ki,” dedi daha sertçe kavrayarak.

Beni öpmesini ya da dokunurken dudaklarının bir şekilde üzerimde olmasını çok istiyordum ama kalçamı okşarken bana bakmaya devam etti. Ellerimi tişörtünün altına kaydırırken aletine sürtünmeye devam ettim. “Bunu çıkarabilir miyim?”

“Tamam... ama sadece tişört.”

Tişörtünü kafasının üzerinden çekip çıkarırken dağınık saçının daha da karışmasına sebep oldum. Kaslı ve bronz teninin hatlarına hayran kalmıştım. Sol meme ucunda ufak bir piercing vardı. Daha önce onu defalarca üstsüz görmüştüm ama ne bu kadar yakındandı ne de ona dokunabiliyordum.

Ellerimi kolundaki dövmelede, sağ tarafındaki *Lucky* isminde, sol kolunun tamamını kaplayan dövmede ve sonra kaslı karındaki yoncalar üzerinde dolaştırdım. Parmaklarımı şortunun içine doğru ilerleyen tüylerde gezdirdim. Dokunuşumla karın kasları gerildi ve altımda aletin kıpırdadığını hissettim.

“Hassas nokta mı?”

“Sen karın kaslarıma dokununca... öyle oluyor.”

Eğilip göğsünü nazıkçe öptüm ve bu samimi hareketin onun üzerinde bir etkisi olmuş gibiydi. Geri çekildiğimde beni tekrar üzerine doğru çekip bir süre orada tutarak hazırlıksız yakaladı. Çıplak göğsüm kontrolsüzce hızla atan kalbine doğru yapışmıştı.

“Neden kalbin hızlı atıyor?” diye sordum.

“Yeni bir şey deneyen sadece sen değilsin.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Daha önce hiç kimsenin ilki olmamıştım.”

“Gerçekten mi?”

“Evet... gerçekten.”

“Gergin misin?”

“Sadece seni incitmek istemiyorum.” Bunu söylerken bana bakış şekline fiziksel acıdan bahsetmediğini anladım. Ona bağlanmamı istemiyordu.

Kalbim sıkıştı ve “İncitmeyeceksin,” derken yalan söylediğinden emindim.

İnciteceksin ama seni yine de istiyorum.

“Şu anda sana çok fena sahip olmak istiyorum ama birden fazla sebepten dolayı bu olayın sana yapacaklarından korktugum için kendimi geri tutuyorum.”

“Elec, bana ne istediğini sordun. Senden kendini tutmamanı istiyorum. Sadece bu gecemiz var. Lütfen... kendini tutma.”

Odaya girdiğinden beri beni ilk kez arzuladığım açıklıkla öpüp diliyle kışkırtarak dudaklarıma doğru inledi. Beni sırtüstü çevirerek üzerimde dizleri üzerinde durup kollarıyla da hapsedti. Bana bakarken dağılmış saçları güzel gri gözlerinin üzerine düşüyordu ve bir kere daha iki parmağını ağızma soktu. Eğer o endişesini bırakacak kadar rahatlayacaksa benim de işleri ileri götürmem gerektiğini farkettim.

Elini tutup parmaklarını sertçe emerken boğazımın derinlerine kadar aldım. Bunu yapmamı büyük bir dikkatle izlerken dudaklarını yaladı, gözleri kısmen kapanmıştı. Sonra uzanıp bacaklarını genişçe açtı.

“Çok güzel,” diye fısıldarken bir parmağını içime kaydırıldı. “Tanrım, çok ıslaksın.” Parmağını içimden çıkarıp bu sefer iki parmağını yerleştirirken onları içimde gidebilecekleri kadar yavaşça ittirdi. Nefesim kesildi.

“İyi hissettiriyor mu?”

“Evet.”

Parmaklarını sert ve hızla hareket ettirmeye başladı. Ne kadar ıslak olduğumu duyabiliyordum. Memelerimi bir araya getirip sıkıştırarak başımı geriye doğru attım ve vücudum sarsıldı. Kontrolümü kaybetmeye başladım, kalçalarımı eliyle beraber hareket ettiriyordum. Elec birden parmağını çektiğinde durumun farkındaydı. “Henüz gelme,” dedi.

Beni üzerine alıp aletin üzerinde ileri geri hareket ettirdi.. Şortu benim yüzümden sıırsıklam olmuştı. Kendime izin veririm her an gelebilirdim.

Uç noktaya geldiğimi hissetme yetisine sahipmiş gibiydi. Beni durdurup geri çekildi.

"Şimdi hazır hissediyor musun?"

"Evet. Çoktan hazırım."

"Kendine dokunmanı istiyorum."

Parmaklarım klitorisimi okşarken onun üstünde dizlerimin üzerinde durdum. Dizlerim titremeye başladı.

"Ne istiyorsun, Greta?"

"Seni çıplak görmek istiyorum."

"O zaman istediğini al."

Boş elimle şortunun fermuarını açtım, o da aşağı indirmemde bana yardımcı oldu. Aleti iç çamaşırından fırlarken onu banyoda yakaladığım zamanki kadar beni şaşırttı.

Tepkimin arkasındaki sebebi çok iyi bilerek gülümsedi. "Bir problem mi var?"

"Ben sadece..."

Kahkahasını bastırmaya çalışıyordu. "Bazı soruların varmış gibi görünüyor."

"Pek değil... Ben..."

"Dökül bakalım."

Yuvarlak piercingini ilk defa yakından görmüştüm. "Prezervatifi yırtar mı?"

"Daha önce hiç olmadı. Bu yüzden sağlam ve ekstra uzun çeşidini kullanıyorum... ve ekstra uzun kullanmamın başka sebepleri de var." Göz kırptı.

Gerçekten içime nasıl sığacağını anlamayarak gergince güldüm. "Canını acıtıyor mu?"

"İyileşmem çok zaman aldı ama şimdi hiç acıtmıyor."

"Benim canımı acıtır mı?"

"Bana zevki arttırdığı söylendi."

"Vay canına."

“Başka bir şey var mı?”

“Hayır. Böyle iyiyim.”

“Emin misin? Kaçmak için son şanssın.”

Eğilip dudaklarımı ona bastırdım ve ikimiz de öpüşürken güldük.

Aleti karnıma değerken piercingin metalini hissedebiliyordum. Bacaklarımın arasındaki kasları, yeniden artan kendimi tatmin etme hissiyle sıkıştırdım.

Beni üzerinden kaldırıp ellerimi aletin üzerine koydu. “Kendine dokunurken bana dokun ve sana dur dediğimde lafını dinle.”

Tek elim klitorisimde ve diğeri onun üzerindeyken dediğini yaptım. Elimin her hareketiyle ucundaki ıslaklığın birikmesinden ve onu sıcak, kaygan ve öncekinden bile daha da büyüdüğü hissetmekten daha fazla hiçbir şey beni bu kadar tahrik etmemişti. Beni izlemesini izlemeye bayılıyordum.

Nefes alıp verişleri dengesizleşmişti. “Dur.”

“Seni şimdi içimde hissetmek istiyorum,” dedim.

“Hissedeceksin. Hazır olduğundan emin olmak için... önce yapmam gereken başka bir şey daha var.”

“Ne?”

Bana cevap vermek yerine vücudunu aşağı doğru kaydırıp beni yukarı kaldırdı. Hâlâ ne yaptığından emin değildim ama sonradan belli olduğu üzere yüzünü doğrudan kasıklarımaya doğru getirmişti. Onu hissettiğimde nefesim kesildi – hayatımdaki en mükemmel his. Üzerime bastırıldığı sıcak dudaklarının ne kadar harika hissettireceğini asla hayal edemezdim. Dili yavaş ama sert darbelerle üzerimde dolaşıyordu. İnlediğinde ta içime kadar titreşimini hissetmiştim ve anlamsız bir ses ağzımdan kaçtı.

“Şşş,” dedi tenime doğru. “Sessiz olmalıyız.”

Dediği imkânsız geldi. “Durman gerekiyor o zaman.”

“Durmak istemiyorum. Tadın çok güzel,” dedi diliyle beni yalamaya devam ederken. Sonra dudaklarını sertçe klitorisime bastırırken dilini içime doğru kaydırdı.

Aman. Tanrım.

“Eğer durmazsan geleceğim, Elec.”

Bir kere daha klitorisimi emdikten sonra yavaşça ağzından bıraktı. Bacaklarımın arası nabız gibi atarken titriyordum ve gözlerimin dolduğunu hissettim.

Tekrar yukarı doğru çıkıp yüzümü elleri arasına alarak bana gülümsedi. “Şimdi... hazırsın.”

Yerde olan şortunun cebine uzanıp bir prezervatif çıkardı. Paketi dişleriyle yırttı ve gözlerindeki bakış beklentiyle ıslanmama sebep oldu. Elec plastiği kalın aletinın üzerine geçirerek dikkatle ucunu sıktı.

Beni altında konumlandırarak derinden öperken aleti kadınlığıma sürtünüyordu. Daha fazla katlanamıyordum ve ellerimi aletine dolayarak onu içime doğru yönlendirdim.

“Yavaş,” diye uyardı. “Bu canını acıtacak.”

“Umurumda değil.”

“Umurunda olacak.” Dizlerimi olabildiğince araladı. “Sırtıma tutun ve beni sık, bana vur, ısır... acı hissedersen ne yapman gerekiyorsa onu yap ama lütfen bağırma. Burada olduğumu öğrenmemeliler.”

Sırlısıklam olmama rağmen ilk defa içime girmeye çalıştığında canım çok fena yanmıştı. Tırnaklarımı sırtına geçirerek rahatsızlığımı yatıştırmaya çalıştım. İçimi gittikçe genişletmeye çalışırken güçlükle nefes alıyordum. Eninde sonunda acı katlanılabilir bir hâl aldı. İçime ilk defa tamamen girdiğinde nasıl hissettirdiğini veya çıkardığı sesi hiç unutmayacaktım. Gözlerini sıkıca kapatıp nefes nefese kaldığı âna kadar oldukça kontrollü gidiyordu. “Greta... bu... sen... siktir.”

Sonrasında acı verecek kadar rahatsız edici olan her şey, her hareket edişiyile acı verecek kadar inanılmaz bir hâle dönüştü. Hâlâ yavaştan alıyordu ama dürüst olmak gerekirse, yüzündeki ifadeden daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildim.

Yavaşça içimden çıkıp daha da yavaş geri girdi. “Kendimi kontrol altında tutmak düşündüğümünden daha zor. Çok darsın.

Çok iyi hissettiriyorsun. Tarif bile edemiyorum. Gelmem gerekiyor ama seninle beraber gelmem lazım.”

Sanki emir verilmiş gibi kaslarım kasılmaya başladı. “Geliyorum. Şimdi. Aman Tanrım. Elec!” diye ismini yüksek sesle bağırdım.

Eliyle ağzımı kapattı. “Şşş... Tanrım. Greta... siktir... Greta,” diye fısıldadı gelirken, aleti içimde nabız gibi atıyordu. Kalbi benimde güm güm atarken, gelişinin sıcaklığını prezervatifin üzerinden hissedebiliyordum.

“Bu hayatımda hissettiğim en inanılmaz şeydi,” dedim.

“Evet.” Burnumu öptü. “Ve daha seni becermedim bile.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Sadece banyoya gitmek için kalktığımda hissettiğim boşluk, yarının nasıl hissettireceği konusunda iyiye işaret değildi. Sadece birkaç saat içinde gidecekti ve ben iki dakikalık yokluğunda kokusunun ve dokunuşunun geri dönmesini şimdiden arzuluyordum.

Odamda ufak bir banyonun olması elverişli olmuştu çünkü koridorun aşağısındakine gitseydi Randy'yi ve annemi uyandırabilirdi. Ufak bir ıslak bezle geri dönüp yanıma uzandı.

"Bacaklarını aç." Bezi bacaklarımın arasına yerleştirip orada tuttu. "İyi hissettiriyor mu?"

"Evet, iyi geldi. Teşekkür ederim."

O kadar da acım yoktu ama bezin sıcaklığı yatıştırıcıydı.

"Acıyor mu?"

"Hayır. O kadar da kötü değil. Tekrar deneyebiliriz."

"Deneyeceğiz. Öncesinde biraz dinlenmeni istiyorum."

Banyomdan gelen hafif ışık dışında oda karanlıktı. Sonra ki bir saat içinde bezi daha sıcak bir tanesiyle değiştirmek için birkaç kere kalktı. Sadece yanımda uzanıp bezi bacaklarımın arasında tutuyordu. İkimizde hâlâ tamamen çıplaktık ve artık

bundan çekinmediğimi fark etmek beni şaşırttı çünkü kendi bedenimde tamamen rahat hissetmemi sağlamıştı. Neredeyse bana karşı bu kadar ilgili ve tatlı olmamasını dileyecektim.

O bir saat boyunca bol bol yazıları, benim öğretmen olmayı düşündüğüm ve gelecek yıl için planlarımız hakkında konuştuk. Elec, Sunnyvale’de evinin yakınındaki bir devlet okuluna gidecekti. Evde kalarak Pilar’a göz kulak olacaktı ve aynı zamanda bir işe girmeyi de planlıyordu.

Elec, Randy ile olan geçmişi dışında her şey hakkında açıkça konuşuyordu. Bir kere konuyu oraya getirdiğimde bunu konuşmak hâlâ yasaklıydı.

Saatteki kırmızı dijital sayılar benimle âdeta alay ediyordu. Şimdi saat gecenin üçüydü. Kalbim küt küt atmaya başlamıştı ve neredeyse paniklemiş hissediyordum. Çok fazla zaman kalmamıştı. Aklımı okumuş olmalıydı çünkü üzerime doğru eğilebilmek için beni birden sırtüstü çevirdi.

“Aklını oralara götürme,” dedi dudaklarıma doğru.

“Nerelere?”

“Aklın şu an neredeyse oraya.”

“Düşünmemek çok zor.”

“Biliyorum. Nasıl daha iyi hâle getirebilirim?”

“Unutmamı sağla.”

Bana uzun bir süre baktıktan sonra elini nazikçe boynuma doladı.

Bu onun tarzı gibiydi. Bayılmıştım.

“Bunu daha önce söylediğini biliyorum. Ama sana *benim* nasıl yaptığımı göstereyim mi?”

“Evet.”

“Kendimi hiç tutmamı istemiyorsun, değil mi?”

“Bu sefer bana nazik davranma, Elec. Lütfen.”

Bir dakika kadar bana baktıktan sonra konuştu. “Arkanı dön.” Sırf bu emri bile bacaklarımın arasında ıslaklığın oluşmasına sebep olmuştu.

Güçlü ellerinin sırtımdan aşağı doğru kaydığını hissetmek

titrememe yol açtı. Ardından popomu iki eliyle sertçe sıktıktan sonra ağzını yaklaştırarak tekrar tekrar nazikçe ısırdı.

Tenime doğru fısıldadı. "Kıçına bayılıyorum." Kelimeleri kaslarımın beklentiyle kasılmasına sebep oldu.

Derin bir iç çekerken sıcak dudakları arkadan bacaklarımın arasına yaklaştı. Bana bu açıdan sahip olmasının verdiği his baş edilemeyecek boyuttaydı. Beni yalayıp sanki son yemeğiymişim gibi sertçe emerken zonkliyordum. Çıkardığı sesler beni çılgına çeviriyordu.

"Tanrım, tadın çok güzel. Bunu bütün gece yapabilirim," diye içime doğru inledi.

Bir noktada yüksek sesle bağırdım ve saçımı kavrayarak yüzümü kendininkine doğru çekti. "Şşş. Başımızı belaya sokacaksın," dedi, dilini ağzıma sokup beni kendi arzusunun tadıyla öpmeden önce.

Ardından öpüşü sırtım boyunca ilerleyip birden durdu. "Siktir. Artık dayanamıyorum. Yere geçmemiz lazım çünkü bu yatak çok fazla ses çıkaracak."

Zaman kaybetmeden birkaç tane yastığı yere fırlatıp ellerim ve dizlerim üzerinde durdum.

Elec sessizdi. Başımı çevirdiğimde, kalınlaşmış aletini okşarken gözleri benim üzerime odaklanmıştı.

"Bu şekilde ellerin ve ayaklarının üzerinde olman... hayatımda hiçbir şey beni böylesine tahrik etmemişti."

Bana bakarken kendine zevk vermesi ise benim için en tahrik edici şeydi.

Önüme döndüğümde prezervatif paketini yırttığını duydum ve son bir kez arkamı dönüp aletine takmasını izledim.

"Rahatla," dedi tek elini sırtımda dolaştırıp boynuma dolar-ken. Hafifçe boğazımı sıkmasının verdiği erotik his hoşuma gitmeye başlamıştı. İlk başta bir yanma hissettikten sonra aleti kolaylıkla içime girmişti ve ânında bu deneyimin ilk seferden farklı olacağını anlamıştım.

"Eğer herhangi bir noktada çok fazla gelirse söyle."

Nasıl hissettirirse hissettirsin bunun olmayacağını biliyordum.

Her darbesi bir öncekinden daha yoğundu. Boynuma tutunmaya devam ederken her darbesinde verdiği derin nefesini sırtımda hissediyordum. Bütün endişelerini bırakınca tam moda girmişti.

Bu Elec'in beni beceriydi.

Nereye gideceğini merak ettiğimden devam etmesini istiyordum. "Beni daha sert becer."

Bu, içime daha sert girerken kalçalarımı tutmasına sebep olmuştu. Çılgılık atmamak imkânsız gibi geliyordu çünkü çok iyi hissettiriyordu. Tuhaf bir şekilde, ses çıkarmamak hazzın içimde büyüyüp çoğalmasına sebep oluyordu. Hareketlerinin ritmine vücudumla karşılık vermeye başladım ve bu onu en uç noktaya getirmiş gibiydi.

"Kendine dokun, Greta."

Ben kabarmış klitorisimi okşarken o da orgazmımı teşvik etmek için yavaşladı. Şimdi onu daha derinlerimde hissedebiliyordum. Nazıkçe göğsümü yere bastırarak kalçamın daha yukarı kalkmasını sağladı. Bu açıdan içimde hareket etmesi daha yoğun ve derin hissettiriyordu, o kadar ki orgazmın eşliğinde olduğumu hissedebiliyordum.

"Bunu hissediyor musun?" diye fısıldadı.

"Evet. Evet. Bu şekilde inanılmaz."

"Daha önce hiç kimsenin bu kadar derinlerinde olmamıştım. Daha önce benim için hiç böyle hissettirmemişti," dedi nefes nefese. "Asla."

"Aman Tanrım... Elec..."

"Önce senin gelmeni istiyorum. Sonra ben sırtının her yerine boşalacağım."

Bunu söylemesi beni tetiklemişti. Vücudumda dalgalanan orgazmın sesini gizlemek için ağzımı haliya bastırdı.

Kendime geldiğimi hissettiğinde içimde daha hızlı hareket etmeye başladı. Kendini çekerek prezervatifi çıkardıktan sonra

sıcak sıvının bütün sırtıma yayıldığını hissettim. Bu aslında hoşuma gideceğini düşündüğüm bir şey değildi... ama *bayılmışım*.

"Hemen döneceğim," dedi banyoya havlu almak için koşarak. Beni temizledikten sonra yerden kaldırıp yatığa taşıdı.

Saatteki kırmızı dijital sayılar beni oldukça gergin hissettirmeye devam ediyordu. Şimdi saat sabahın dördüydü. Yüz yüze bakarak uzanırken dudaklarımız birbirine çok yakındı.

Parmağımı çenemde gezdirdi. "İyi misin?"

"Evet," diyerek gülümsedim. "Bu çok çılgıncaydı."

"Bana kendimi tutmamamı söylediğinde olacağı buydu. Senin için çok fazla mıydı?"

"Hayır. Beklediğim gibiydi."

"Bu... büyük finali bekliyor muydun?"

"Hayır... şey... bu kesinlikle sürprizdi," diyerek kahkaha attım.

"Daha önce bunu hiç yapmadım. Ben de yeni bir şey denemek istedim."

"Gerçekten mi?"

"Keşke daha fazla zamanımız olsaydı. Seninle her şeyi yapmak istiyorum."

"Ben de."

Keşke önümüzde bir sonsuzluk olsaydı.

Aktivitelerimizin yorgunluğu sonunda beni yenmiş olmalıydı çünkü uykuya daldığımı hatırlamıyordum bile.

Sabahın beşiydi ve Elec'in üzerimde yatarken beni hafifçe öpmesiyle uyandığımda güneş yeni doğmaya başlamıştı. Tamamen sertleşmişti ve prezervatif takmıştı. Boynumu öpmeye devam edip memelerimi emerken nefesi düzensizdi.

Çoktan onun için ıslak ve hazır olarak bütün geceden daha fazla uyarılmış şekilde uyandım.

Karnımdan aşağı öpücükler kondurarak indi ve tekrar yukarı çıkarken içime girdiğini hissettim. Darbeleri daha yavaş ama yo-

ğundu. Gözleri kapalıydı ve acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Birden geçen akşam neler olduğu ve bugün olacaklar dank edin-
ce duygu akımına kapıldım.

Saat tekrardan benimle alay ediyordu. Zamanımız gittikçe azalıyordu.

Kalbim, içime girdiği her an biraz daha kırılıyormuş gibi hissediyordum. Beni öpmeye başladı ve içime yavaşça, kontrollü hareketlerle girerken dudakları beni hiç terk etmedi. Bu sefer diğer ikisinden daha farklı hissettiriyordu. Sanki bana kelimele-
riyle söyleyemediğini vücuduyla söylüyormuş gibiydi.

Sanki benimle sevişiyormuş gibi hissettiriyordu.

Eğer bu konuda herhangi bir şüphe duyduysam bile, beni öpmeyi bıraktığı ve gözlerini açıp yüzünü benimkine yakınlaştı-
rarak beni yavaşça becerdiği an silinmişti. Ondan sonra gözlerini hiç üzerimden ayırmamıştı. Son olduğunu bildiği için paylaştığı-
mız şeyin hiçbir ânını kaçırmak istemiyormuş gibiydi. Bu seferki bana bir şey göstermekle ilgili değildi. Kendine saklamak istedi-
ği bir şeyi alıyordu.

Yüzümün onun gri gözlerinden yansıyan ifadesi ise hikâyenin benim olan kısmını anlatıyordu. Kesinlikle yalan söylemiştim. Bunun üstesinden geleceğime dair ona ve kendime yalan söyle-
miştim. Daha sadece birkaç saat olmuştu ama bu odada bir gece-
de ömür boyu sürecektir bir bağ kurulmuş gibi hissettiriyordu ve bu koparılmak üzereydi.

Orgazmın sarsıntılarıyla vücudu aniden titredi. Dudakları sessiz bir çılgınlıkla açılırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Onu izlerken doruğa ulaşarak kaslarım gerildi. Orgazmından geriye bir şey kalmayana kadar yavaşça içimde hareket etmeye devam etti.

Sesi boşuktu. “Özür dilerim,” diye fısıldadı.

“Önemli değil,” dedim, neden bahsettiğini bile bilmeden. Benden önce geldiği için miydi? Yoksa planlı bir şekilde ayrılı-
şı yüzünden miydi? Gözümdeki bakışı görüp de gerçekten ne

hissettiğimi anladığından mıydı? İki türlü de, gitmek zorunda olduğu gerçeği değişmiyordu.

Nefesi sakinleşene kadar Elec'in başı göğsümde kaldı.

Prezervatifi atıp döndüğünde saati yediye kurdum. Yanağını göğsüme yaslariken gözlerini kapatıp uykuya dalana kadar beni son bir kez kolları arasında tuttu.

Alarm çaldığında zıplayarak kalktığımda yatağı boş buldum. Kalbim hızla atmaya başladı.

Bana veda etmeden gitmişti.

Güneş şimdi pencereden içeri sızıyor ve hayal kırıklığına bir yenisini ekliyordu. Başımı ellerimin arasına gömüp ağladım. Bu kendi hatamdı. Bunun olacağını biliyordum ve yine de olmasına izin vermiştim. Gözyaşlarım parmaklarımın arasından sızarken omuzlarım titriyordu. Dün akşam seksin yarattığı sersemliğin ortasında bacaklarımın arasındaki anlaşılmayan sızı şimdi birdenbire kendini göstermişti.

Sırtımda bir el hissedince vücudum irkildi.

Dönünce Elec'in bana karanlık ve boş bakışlarla bakarak tepemde durduğunu gördüm. "Bana bununla başa çıkabileceğine söz vermiştin, Greta." Neredeyse sessizce tekrarladı. "Bana kahrolası söz vermiştin."

Dudaklarım titredi. "Veda etmeden gittiğini düşündüm."

"Randy ve Sarah kalktıklarında beni burada yakalamasın diye odama geri döndüm. İkisi de çoktan gitti. Toparlanmayı yeni bitirdim."

Burnumu çekerek ayağa kalktım. "Ah."

"Bunu sana yapmazdım... veda etmeden gitmezdim... özellikle de aramızda olanlardan sonra."

Gözlerimi sildim. "Fark ne ki? Sonucu değiştirmiyor."

"Hayır, değiştirmiyor. Dün gecenin... benim için bir anlamı olması dışında ne söyleyebileceğimi bilmiyorum. Bilmeni iste-

rim ki bana ne verdiğini asla unutmuyacağım. Bunların hiçbirini unutmuyacağım. Ama bunun sona ereceğini *biliyordun.*"

"Bu şekilde hissettireceğini biliyordum."

Elleri ceplerindeydi ve önce yere sonra bana baktı. "Siktir. Ben de bilmiyordum." Bana sarılmak için eğildiğinde geri çekildim.

"Hayır... lütfen. Bana dokunmanı istemiyorum. Bu durumu daha da kötüleştirecek."

Gözümden daha fazla yaş akarken konuşmıyordum. Kontrolümü nasıl da kaybettiğime inanamayarak şaşkınlıkla başımı iki yana salladım.

Boğazımı temizledim. "Saat kaçta gitmen lazım?"

"Çağırdığım taksi her an gelebilir. Trafikte havalimanına varmak en az bir saat sürecek."

Bir damla gözyaşı daha yanaklarımdan yuvarlandı. "Kahretsin," dedim yaşı silerken.

"Hemen döneceğim," dedi.

Bavulu alt kata götürmek için gitmişti. Döndüğünde odamda aynı yerde duruyordum ve dışarıdan bir araba kornası duyuldu.

"Siktir. Bekle," dedi odadan dışarı koşarak.

Pencereden bakınca Elec'in bavullarını bagaja koyduğunu gördüm. Bagajın kapanış sesini kalbimde hissettiğime yemin edebilirdim.

Elec şoföre bir şey söyleyip üst kata geri geldi. Ayak seslerini arkamda duyduğumda hâlâ pencereden dışarı boş gözlerle bakıyordum.

"Ona beklemesini söyledim. Sen bana bakana kadar gitmeyeceğim."

Ona döndüm. Yüzümdeki çaresizliği görmüş olmalıydı.

Gözleri dolmuştu. "Siktir. Seni bu şekilde bırakmak istemiyorum."

"Sorun değil. Önümüzdeki dakikalarda işler daha kolay olmayacak. Uçağını kaçıracaksın. Git."

Bana dokunmaması konusundaki isteğimi yok sayıp yüzümü elleri arasına alarak gözlerimin derinlerine baktı. “Bunu anlamamanın senin için zor olduğunu biliyorum. Sana, Randy ile olan ilişkim konusunda açıklamadım. Her şeyi bilmeden ve annemin nasıl olduğunu anlamadan bu durum sana mantıklı gelmeyecek. Sadece seninle kalabilecek olsam kalacağımı bilmeni istiyorum.” Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra konuşmaya devam etti. “Uyarılarıma rağmen dün akşam yine de bana kalbinin bir parçasını verdiğini biliyorum. Bunu durdurmaya çalıştığım hâlde ben de sana bir parçamı verdim. Bu sabah bunu hissedebildiğini biliyorum. Gizleyip saklamamı istiyorum. Ve bir gün kalbinin geri kalanını başka bir erkeğe vermeye karar verirken, lütfen seni hak eden bir insan olduğundan emin ol.”

Elec bana son kez çaresiz bir öpücük verdi. Gözlerim yanıyordu. Geri çekildiğinde ceketini tuttum, onu asla bırakmamak cazip geliyordu. Ellerimi çekene kadar bekledi ve arkasını dönmüp gitti.

Öylece, hayatıma girdiği gibi hızla çıkıp gitti.

Pencerenin önünde durdum. Yanında götürdüğünü çok iyi bildiği kalbimin bir parçasıyla taksiye binmeden önce bana son bir kez baktığında, orada durmamış olmayı diledim. Kalbimin geri kalanı ise paramparça olmuştu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde telefonum çaldı. Elec’ten bir linkle beraber gelen bir mesajdı.

Uçaktayım, Greta kelimelerini karıştırırsan ortaya GREAT kelimesinin çıktığının farkına vardım. Greta=Great. Aslında sen harikasin. Bunu hiç unutma. Bu şarkı her zaman bana seni hatırlatacak.

* (İng.) Muhteşem, mükemmel. -çn

Linke tıklayacak cesareti toplamak birkaç saatimi aldı. Paramore grubunun *All I Wanted* şarkısıydı. Elde edemeyeceğin birini istemek ve beraber geçirdiğin kısa ânı baştan yaşamak istemekle ilgiliydi.

Şarkıyı işkence gibi defalarca dinlerken hâlâ giydiğim tişörtünde ve çarşaflarımda kalan kokusunu da içime çekiyordum.

Elec, önümüzdekiyedi yıl boyunca benimle sadece bir kere daha bağlantı kuracaktı.

Boston'ı terk etmesinden neredeyse bir yıl sonra rasgele bir gece Victoria ile dışarıdaydım. Tam da onu düşünürken bir mesaj geldi ve beni derinden sarstı.

Hâlâ boynunu hayal ediyorum. Hâlâ seni her gün düşünüyorum. Bir sebepten ötürü, bu gece bunu bilmene ihtiyacım var. Lütfen cevap verme.

Vermedim.

Okurken kolayca dökülen gözyaşlarıma rağmen vermedim. Benimle uzun bir süre bağlantıya geçmemişti ve ben de sarhoş olabileceğini düşündüm. Öyle değilse bile bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Bunu şimdi anlıyordum. Aslında, Elec'e olan hislerimi gömme konusunda uzmanlaşmışım. Çok uzakta olması bunu mümkün kılıyordu. Birkaç kere merakıma yenilerek internette onu araştırdığımda hayal kırıklığına uğradım, sosyal medya kullanmıyordu bile.

Aynı zamanda Elec artık bir yetişkin olduğu için Randy California'ya gitmeyi bırakmıştı.

Birkaç yıl geçtikten sonra bile, beraber geçirdiğimiz o tek geceyi düşünmeyi kendime izin verdiğim her seferinde kalbim hâlâ sızlıyordu. O yüzden oralara girmemek konusunda elimden geleni yapıyordum – gözden ırak, gönülden ırak değil mi? Bu motto ancak geçici bir çözümdü, ta ki kaçtığın şeyle yüz yüze gelene kadar işe yarıyordu. Arkasına gizlenmek için ördüğün duvarlar işte o zaman tek bir sert darbeyle dağılıyordu.

İKİNCİ KISIM

ON İKİNCİ BÖLÜM

“**R**andy öldü.”

İlk başta rüya gibi gelmişti. Gecenin bir yarısıydı ve geçen akşam Greenwich Village’da arkadaşlarla biraz fazla kafayı bulmuştuk. Telefon sabahın üçünde çaldığında kalbim korkuyla hızla atmaya başladı ve ardından hemen bu sözleri duymak kalbimi neredeyse durduruyordu.

“Anne?”

Hıçkırarak ağlıyordu. “Randy öldü, Greta. Kalp krizi geçirdi. Mass General Hastanesi’ndeyim. Onu kurtaramadılar.”

“Anne, nefes al. Lütfen.”

Annem isterik şekilde ağlıyor ve çaresiz hissetmeme sebep oluyordu çünkü New York’taki dairemde yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Geçtiğimiz aylarda ilişkileri biraz sallantıya düşmüşse de Randy ile evlilikleri yıllar boyunca sürmüştü. Randy anneme Elec’e yaptığı saygısızlığı hiç göstermemişti ama öngörülemez sınırı ve iniş çıkışlarıyla yaşanması zor biriydi.

Gerçek şu ki, annem ruh ikizini yıllar önce babam öldüğünde kaybetmişti. Randy ile evliliği her zaman elverişliliğe ve istikrara

dayalıydı. Araba satış görevlisi olarak aldığı makul maaşıyla bile bize iyi şartlar sunmuştu. Annem asla çalışmamıştı ve yalnız kalmayı kaldıracabilecek biri değildi. Randy babamın ölümünden yıllar sonra gelen ilk erkekti. Her daim Randy'nin kendini anneme, annemin ona karşı olan hislerinden de fazla kaptırdığı hissine kapılmışımdır. Yine de onu kaybetmek annemin tüm dünyasını altüst edecekti. Ben uzakta yaşadığım için Randy annemin bütün dünyası olmuştu ve ayrıca bu zamansız kaybettiği ikinci kocasıydı. Nasıl üstesinden geleceğini bilmiyordum.

Titremeye başladım. "Aman Tanrım." Kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım. "Çok üzgünüm. Çok çok üzgünüm, anne."

"Hastaneye varamadan ölmüştü."

Ayağa kalkıp hemen dolaptan ufak bavulumu çıkardım. "Dinle, bu saatte nereden araba kiralayabileceğime bakacağım. Sabah orada olmaya çalışacağım. Telefonla bağlantıda kal ve eve gittiğinde bana haber ver. Yanında biri var mı?"

Burnunu çekti. "Greg ve Clara."

Bu daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Greg birkaç yıl önce işi dolayısıyla eşiyle birlikte Boston'ın banliyölerine taşınan Randy'nin en eski arkadaşlarından biriydi.

Açık olan bir araba kiralama yeri bulabildiğimde sabahın beşinde otoban yollarına koyuldum.

Boston'a olan dört saatlik yolculukta aklım Randy'nin ölümünün ne anlama geleceği düşüncesiyle darmadağın olmuştu. Şehirdeki işimi bırakıp Boston'a annemin yanına taşınmam mı gerekecekti? Kendini geçindirmek için hayatında ilk defa çalışmak zorunda kalacaktı. İşten ne kadar izin almam gerekecekti? Ve sonra kafama dank etti.

Elec.

Elec.

Aman Tanrım. Elec.

Randy'nin haberini almış mıydı? Cenaze töreni için Boston'a gelecek miydi?

Onunla yüzleşmek zorunda kalacak mıydım?

Bir elim direksiyonu gergin bir şekilde sıkarken diğer elimle radyodaki müziği değiştiriyordum ve aklımdaki sesi boğacak bir kanal bulmakta zorlanıyordum.

Yedi yıldan ve başka bir adamla yapılmış başarısız bir nişandan sonra bile tek gerçek kalp kırıklığım üvey kardeşime aitti. Şimdi, kalbim onun için farklı bir şekilde kırılmıştı çünkü sadece annem kocasını kaybetmemişti, Elec de babasını kaybetmişti.

Randy ölmek için çok gençti. Elec ile ilişkilerinin korkunç olduğu doğrudu ama aralarında geçenleri telafi edemedikleri gerçeği beni üzüyordu. Hislerimi Elec'i düşünmekten daha coşturan bir şey yoktu. Annem ve Randy'den uzağa taşınmam bile bu gerçeği değiştirmemişti.

Boston'daki devlet üniversitesinden mezun olduktan iki yıl sonra, sosyal bilimler diplomasını aldığım, Manhattan'ın hemen dışındaki ufak bir üniversiteye transfer olmuşum. Okulu bitirir bitirmez şehirde yönetici pozisyonunda bir iş buldum. Son üç yıldır New York'ta yaşıyordum ve Tim ile de orada tanışmıştım.

İki yıldır beraberdik. Tim yazılım satışında çalışıyordu ve çok fazla seyahat ediyordu. İş onu Avrupa'daki satış pozisyonuna transfer etmek isteyene kadar ilişkimizin son yılını beraber yaşayarak geçirmiştik. İş benimle konuşmadan kabul etmişti ve onunla taşınmayı reddettiğimde ayrılmıştık. Bu hareketi eninde sonunda vermem gereken bir karara beni zorlamıştı. İyi bir adamdı ama genel olarak özlemine çektiğim arzu ortada yoktu. İlişkimizin başında bile Elec ile kısa sürede deneyimlediğim adrenalin ve kelebekler olmamıştı. Tim'in teklifini kabul ettiğimde işlerin değişeceğini ve onu hak ettiği gibi sevmeye başlayacağımı umuyordum. Bu hiç olmadı.

Tim'den önce iki sevgilim daha olmuştu ve durumlar aynıydı. Onlara olan hislerimi Elec'e olan çılgın çekimimle karşılaştırıp duruyordum. Elec'in hayatımdan çıktığını bildiğim hâlde, herkesi hem cinsel hem de zekâ olarak onunla karşılaştırmadan edemiyordum. Yüzeyde göstermese de Elec çok derin bir insan-

di. Birçok katmanı vardı ve yazıları da bunu ortaya koyuyordu. Asla öğrenemeyeceğim veya ortaya çıkaramayacağım çok şey vardı. Ama aynı niteliklere sahip birini bulmak istediğimi biliyordum. Elec ile olan zamanım bana cinsel arzularımın ve tatmin olmanın benim için duygusal bağ kadar önemli olduğunu öğretmişti.

Diğer sevgililerim iyi adamlardı ama vasattılar. Üzücüydü ama kıvılcım hissetmediğim birine kendimi vermektense, yalnız kalmayı tercih ediyordum. Umarım bir gün biriyle tekrar o gerçek kimyaya sahip olurum.

Massachusetts'e Hoş Geldiniz tabelası gerilmeme sebep olmuştu. Sonraki birkaç günün ne getireceği hakkında bilinmeyen çok şey vardı. Anneme cenaze ayarlamalarını yapmakta yardımcı olmalıydım ve bu kesinlikle aynı şeyi babam için yaptığımız korkunç zamanın anılarını tetikleyecekti.

Arabayı evin önüne çektiğimde, Randy'nin Nissan marka aracı solda park edilmişti ve aracı görmek titrememe sebep oldu. İçeri girmek için anahtarımı kullandım ve annemi mutfakta ışıklar kapalı bir şekilde bir fincan çayına boş boş bakarken buldum. Odaya girdiğimi bile fark etmemişti.

"Anne?"

Annem bana baktığında gözleri kırmızı ve şişmişti. Koşup ona sarıldım.

Randy ile dün akşam yedikleri yemeğin bulaşıkları hâlâ lavabodaydı ve bunun ne kadar ani, beklenmedik bir darbe olduğuna, hayatın bir anda nasıl değişebileceğine dair ışık tutuyordu.

"Şimdi buradayım. Buradayım. Sadece ne yapmam gerektiğini söyle. Her şey yoluna girecek. Sana yardımcı olacağım. İyi olacaksın."

Fincanına doğru konuştu. "Gecenin bir yarısı ağrıdan şikâyet ederek uyandı ve ambulans gelmeden yere yığıldı."

Sırtını okşadım. "Çok üzgünüm."

"Tanrıya şükür ki buradasın, Greta."

"Nerede... bilirsin işte... o şimdi nerede?"

“Onu cenaze evine götürdüler. Clara benim adıma bütün ayarlamaları yapıyor. Greg ve o mükemmeller. Bunu tekrar yapmaya... katlanamazdım.”

Ona daha sıkı sarıldım. “Biliyorum.”

O gece annem yalnız kalmasın diye yanında uyudum. Randy’nin dün akşam yattığı yerde yatmak sıradışı hissettiriyordu ve o şimdi yoktu.

Ertesi gün tam bir bulanıklık içinde geçti: İnsanlar yemekler ve çiçekler bırakıyordu, annem ağlamak için odasına çekilmişti, Victoria ise başsağlığı sunmak için uğramıştı. Taşındığımdan beri birbirimizden uzaklaşmıştık ama evi ziyaret ettiğimde kahve için bile olsa birbirimizi görmeyi alışkanlık hâline getirmiştik.

O yüzden annem günün ilerleyen saatlerinde kestirirken Victoria ile köşedeki Dunkin Donuts’a yürüdük. Bu, öteki türlü inanılmaz hissettiren zamana ufak bir normallik katmıştı.

“İşten ne kadar izin alabilirsin?” diye sordu.

“Onları daha bu sabah aradım. Bugüne matem izni verdiler ama haftanın geri kalanını tatil olarak izin aldım. İşlerin üstesinden gelene kadar annemi şehre götürebilirim.”

“Kimse Elec ile konuştu mu?”

İsminin bahsi bile midemin düğümlenmesine sebep oluyordu.

“Greg ve Clara insanlarla irtibata geçmeyi hallediyor. Eminim onu aramışlardır. Anneme göre o ve Randy görüşmüyorlar-
mış yani Elec’in geleceğinden bile emin değilim.”

“Eğer gelirse ne yapacaksın?”

Gergince vanilya kremalı *donut*ımı ısırdım. “Ne yapabilirim ki?”

Victoria, Elec ile olan gecemi biliyordu. Ona bazı kısımlarını anlatmıştım ama çoğu detayı kendime saklamıştım. Bir kısmı paylaşamayacak kadar mahremdi ve bu deneyimin bana ifade ettiği şeyi değersizleştirmek istememişim. Bir geceliğine de olsa beni birçok yönden şekillendirmiş ve gelecekteki beklentilerimi yükseltmişti.

Victoria buzlu kahvesini yudumladı. "Sanırım bekleyip göreceğiz..."

"Önceliğim annem. Elec gelecek mi diye endişelenerek uyku-larımı kaçıraramam."

Tek düşünemediğim şey buydu.

O gece Greg ve Clara annemle beni yemeğe çağırdı. Onlara, rasgele insanlar yemek bırakırken annemin günün çoğunu oda-sında ağlayarak geçirdiğini söylediğimde onu evden çıkarmam konusunda ısrar etmişlerdi.

Yemek sırasında annem sessizdi, tavuğuna ve Çin mantısına güçlükle dokunmuştu. Onun yerine çok fazla Zinfandel şarabı içmişti.

Tören öncesi toplantı yarından sonraki güne planlanmıştı. Midemdeki boşluk hissi gittikçe büyüyordu.

Sadece bilmem gerekiyordu.

Sonunda sordum. "Elec'e ulaştınız mı?" Clara'nın cevabını merakla beklerken boğazımdaki düğümü yutkundum.

"Evet. Onunla bugün konuştum. Ona söyledüğimde morali bozuldu ve gelip gelmeyeceği belli değil."

Onunla konuştuğunu bilmek bile kalbimin hızla atmasına sebep olmuştu. "Nerede yaşıyor?"

"Hâlâ California'da, Pilar'a yakın yaşıyor."

"Sende telefon numarası var mı?"

Kocasına baktıktan sonra tereddütle konuştu. "Şey... Greg onunla bağlantıda kaldı. Randy ile korkunç bir ilişkileri olduğunu biliyoruz. Greg birkaç yıl önce arabuluculuk yapmaya çalıştı. Elec ile o süreçte bir çeşit bağ kurdular. Randy'nin bundan hiç haberi olmadı aslına bakarsan."

Greg'e sanki dünyada benim için önemi olan bütün bilgileri elinde tutuyormuş gibi baktım. "Şimdi ne iş yapıyor?" Sesim titriyordu.

"Üniversiteden mezun olduktan sonra sosyal hizmet lisansını aldı. Yoksul gençlerle çalışıyor. Muhtemelen en son altı ay önce konuşmuştuk."

“Gerçekten...”

Vay canına.

Bu, yıllardır edindiğim bilgilerden daha fazlaydı. Durumunun iyi olduğunu öğrenmek beni hem mutlu etmiş hem de üz-müştü – üzülmüştüm çünkü artık onu tanıımıyordum ve dönüş-tüğü adamlarla hiç tanışmamıştım.

Boğazımı temizledim. “Demek buraya gelip gelmeyeceğini bilmiyorsunuz?”

“Maalesef. Söylemedi,” dedi Clara. “Sanırım şoktaydı. Bilme-si gereken tüm bilgileri ona verdim.”

Haberi aldığı o anda Elec her neredeyse aklından geçmiş ola-bilecek düşüncelerle kalbim acıyla kasıldı.

Zambak kokusu midemi bulandırıyor. Herkes en kötü kokan zambak türünü gönderiyormuş gibiydi. Eve gönderilen birkaç aranjmanı Thomas Cenaze Evi’ne bırakma teklifinde bulunmuş-tum.

Tören dörtte başlayacaktı ama ondan önce hafif bir şeyler atıştırmak için Greg ve Clara’nın evine gitmemiz gerekiyordu.

Annem odanın köşesinde tabutun yerleştirileceği yerin etra-fına çiçekleri dizerken bize eşlik ediyordu. Ayrıca yıllar boyunca Randy ile çekildiğimiz fotoğrafları da etrafa koymuştuk. Randy ile Elec’in tek bir fotoğrafının olmaması beni üzmüştü.

Cenaze evi küflü odun ile oda parfümü karışımı kokuyordu. Daha sonra gelip de Randy’nin bedenini veya annemin tepkisini görmeye can atmıyordum.

Greg ve Clara’nın evine giderken annemin elini tuttum. Dü-şündüğümünden daha iyi durumdaydı ama biraz kendine gelebil-mek için bir miktar Xanax aldığından emindim.

Eve vardığımızda öne park edilmiş tanımadığım bir araç ol-madığı için rahatlamıştım. Bu, yemekte sadece dördümüzün ola-cağı anlamına geliyordu.

Eve girip antrede siyah bir valiz gördüğümde rahatlamam ânında paniğe dönüştü.

Ben etrafa gergince bakarken Clara annemi kucakladı.

İstediğim soruyu sormak için çok fazla gergin olduğumdan orada öylece kalbim sıkışarak sessizce durdum. Sonunda derin bir nefes alıp verdikten sonra sordum. “Valiz kime ait?”

“Elec burada, Greta. Üst katta.”

Kalbim hızla atmaya başladı ve nefes alamıyormuşum gibi hissettim. Birden havaya ihtiyacım vardı. “Pardon,” diyerek arka kapıdan bahçeye çıktım.

Onunla yüzleşmeye hazırlıksız bir şekilde çiçek bahçesindeki kırmızı lalelere bakakaldım. Bir parçam Randy ile olan dengesiz ilişkisi yüzünden buraya geleceğini hiç düşünmemişti ama birkaç gündür hissettiğim korku ise öteki parçamın buna hazırlanmışlığının kanıtıydı.

Ona ne diyeceğimi bilmiyordum.

Serin ilkbahar havası saçlarımı uçuştururken evreni böyle bir bombayı üzerime attığı için kınarmış gibi yukarı baktım. Belki de cevabımı almıştım çünkü uzaklarda gök gürüldedi.

İçine doğma veya önsezi, adına ne dersiniz deyin ama bir şey arkamı dönüp bahçenin durduğum tarafına bakan ikinci kattaki balkonun Fransız stili kapılarına bakmamı sağladı.

Camın arkasından onu gördüm.

Elec.

Beyaz bir havlu beline sarılmış şekilde bana bakıyordu. Yedi yıldan sonra nasıl görünüyor olabileceğini hep hayal etmiştim ama en çılgın rüyalarımda bile gerçekte karşılaştığım şeyi aklıma getiremezdim.

Dağınık siyah saçlarının yerini kulaklarının etrafında kıvrılan uzun, seksi dalgalar almıştı. Gözlük takıyordu.

Gözlükle daha bile seksi görülmüyordu.

Buradan bile gözlüğünün ardından delici gri gözlerini görebiliyordum.

Dövmeli vücudu daha iri ve öncesinden daha yapılıydı.

Sigarasını dudağına götürdü ve onu görmenin şokunun arasında bile tekrar sigara içmeye başladığını fark etmek içime bir hayal kırıklığı yaydı.

Elec gözleri benimkilere kitlenmiş bir şekilde sigarasının dumanını üfledi. Gülümsemiyordu. Sadece dikkatle bana bakıyordu. Yalnızca yoğun bakışları bile bütün duyularımı alarma geçirmiş ve bedenimi dengesiz hâle getirmişti.

Başım zonkluyordu, gözlerim yaşlarla doluydu, kulaklarım zonkluyor, ağzım sulanıyordu, meme uçlarım sertleşmişti, ellerimle dizlerim titriyordu ve kalbim... göğsümün içinde neler olduğunu tarif bile edemiyordum.

Bütün bunları sindiremeden sarı saçlı bir kadın arkasından gelip kollarını beline doladı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sonunda içeri girme cesaretini kendimde bulduğumda yemek masasına oturdum ve önümdeki suyu kafaya diktim. Ağzım hâlâ kuruydu. Oda sanki dönüyormuş gibiydi. “İyi misin?” diye sordu annem.

Bunu ben *ona* sormalıydim. Başımla onaylayıp onun da suyunu aldım ve hepsini içtim. Onun için güçlü olmaya ihtiyacım vardı ve bugün kendimi kaybetmeme izin veremezdim.

Henüz aşağı inmemişlerdi.

Camda arkasında gizemli kadının belirmesinden sonra Elec hemen arkasını dönüp görüş açımdan kaybolmuştu. Bahçede durduğum yerden kıpırdamam birkaç dakikamı almıştı.

Bir kız arkadaşı... ya da eşi vardı.

Yedi yıldan sonra bunun oldukça muhtemel bir olasılık olarak aklımdan geçmiş olması gerekirken onu tekrar görmeyi hayal ettiğimde bunu hiç düşünmemiştim.

İki çift ayak sesinin merdivenlerden uyum içinde inişinin sesi, kaskatı kesilip sandalyemde dimdik oturmama sebep oldu.

Tak.

Tak.

Tak.

Yemek odasına girdiklerinde adrenalinle beraber vücudum savaş ya da kaç havasına girmişti.

Belki de ayağa kalkıp bir şey söylemeliydim ama sandalyeme yapışıp kalmıştım.

Annem Elec'in yanına gidip onu kucakladı. "Elec, seni görmek çok güzel. Baban için üzgünüm. İkinizin zor zamanlar geçirdiğinizi biliyorum ama seni seviyordu. Gerçekten seviyordu."

Elec'in vücudu kaskatıydı ama annemden kendini çekmemişti. Sadece, "*Senin için üzgünüm,*" dedi.

Annemin ona sarılmasına isteksizce izin verirken bakışları bana çevrilip orada kaldı. Ne düşündüğünü anlayamıyordum ama kendi kafamdan geçen şeye yakın olduğundan oldukça emindim.

Bu bir araya gelme hiç olmamalıydı.

Annem onu bıraktıktan sonra Elec'in yanındaki kız anneme sarıldı. "Bayan O'Rourke, ben Chelsea, Elec'in kız arkadaşayım. Başınız sağ olsun."

"Bana Sarah de. Teşekkürler tatlım. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Bu şartlar altında olduğu için üzgünüm," dedi kız, annemin sırtını sıvazlarken.

Gözlerim manikürlü ellerine takıldı. Ufak tefek bir şeydi ve vücut şekli benimkine benzerdi. Uzun sarı saçları dağınık dalgalar hâlinde sırtına dökülüyordu. Çok güzeldi.

Elbette çok güzeldi.

İçimde bir şeyler burkuluyormuş gibi hissettim.

Elec yavaşça bana doğru yürüdü. "Greta..."

Dudaklarından isminin çıkması beni hemen kısa süreliğine de olsa yedi yıl öncesine götürmüştü.

"Elec." Sandalyemden kalktım. "Ben... Randy için... çok üzgünüm," diye kekeleydim ve dudaklarım titremeye başladı. O öylece önümde dururken bütün hava vücudumu terk etmiş gibiydi ve o tanıdık karanfil sigarasıyla parfüm kokusunu içime çektim.

Çok uzun zaman olmuştu ama duygusal olarak hâlâ dün gibi hissettiriyordu.

Dün gibi.

Tek fark, o gün yatak odamı terk eden kişi hâlâ bir oğlan çocuğuydu; önümdeki kişinin ise bir adam olduğu açıktı.

Ona bakınca nasıl daha da yakışıklı hâle geldiği beni şaşkınlığa uğratmıştı. En sevdiğim özellikleri hâlâ oradaydı ama biraz değişime uğramıştı. Gri gözleri hâlâ parlıyordu ama şimdi bunu siyah çerçeveli gözlüğünün ardından yapıyordu. Hâlâ dudağında piercing vardı ama artık daha sakallıydı. Kolları kıvrılmış, siyah, ince çizgili gömleği artık daha büyük ve belirgin olan göğsünü sarıyordu.

Sadece bana bakarak öylece kalakaldı. Sonunda ona sarılmak için uzandım ve sıcak elini sırtımda hissettim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki tamamen duracak sandım. Değişmeyen tek şey, vücudumun onun dokunuşuna verdiği ani tepkiydi. Gözlerimi kapatırken onun arkasından bir ses duydum.

“Sen Sarah’nın kızı olmalısın. İkiz gibi görünüyorsunuz.”

Hemen Elec’ten ayrılıp terli elimi uzattım. “Evet... merhaba, ben Greta.”

Uzattığım elimi tutmadı. Onun yerine sempatik bir şekilde gülümseyerek bana sarıldı. “Ben Chelsea. Tanıştığımıza memnun oldum. Üvey baban için üzgünüm.” Saçı tam da tahmin ettiğim gibi temiz ve tatlı kişiliğine uyacak şekilde nefis kokuyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim.

Üçümüz öylece tuhaf bir sessizlik içinde ayakta dururken havadaki gerginlik elle tutulabilir hâldeydi.

Clara yuvarlak bir tabakta kuşkonmaz garnitürlü etli güveci taşıyarak içeri girdi. Bu fırsatı durumdan kaçmak için kullandım ve geri kalan malzemeleri getirmeyi teklif ederek Elec ile Chelsea’yı öylece bıraktım.

Clara bana mutfaktaki çekmecedен çatal bıçakları alma görevini verince gergin ellerim onları beceriksizce tutmaya çalıştı.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra tekrar yemek odasına girdim.

Ben çatal bıçakları dağıtırken Greg konuşuyordu. Çatal ve kaşıklar titreyen ellerimden kayarlarken sakarlığım tutmuştu.

Yapacak bir şey kalmayınca Elec ve Chelsea'nin karşısına oturdum. Gözlerim tabaktaki yüz ifademden başka tarafa bakmıyordu.

"Nasıl tanıştınız?" diye sordu Greg onlara.

Bakışlarımı yukarı kaldırdım.

Chelsea gülümseyerek Elec'e tatlı bir şekilde baktı. "İkimizde gençlik merkezinde çalışıyoruz. Ben okul sonrası programın başındayım, Elec ise danışman. Başta arkadaştık. Çocuklarla arasının çok iyi oluşunu gerçekten takdir ediyorum. Hepsi onu seviyor." Ellerini Elec'in elinin üzerine koydu. "Şimdi ben de öyle."

Göz ucuyla Chelsea'nin eğilip onu öptüğünü görebiliyordum. Giydiğim siyah elbise birden beni boğuyormuş gibi hissettim.

"Bu çok tatlı," dedi Clara.

"Elec, Pilar bunu nasıl karşılıyor?" diye sordu Greg.

"İyi durumda değil," dedi Elec kısaca.

Konuştüğünü duyunca yukarı baktım. İsmimi söylediğinden beri tek kelime etmemişti.

Chelsea elini sıkıca tuttu. "Biz onu getirmeye çalıştık ama durumla baş edebileceğini düşünmedi."

Biz.

Elec'in annesiyle yakındı.

Bu iş gerçekten ciddi idi.

"Eh, o zaman gelmediği iyi olmuş," dedi Clara.

Muhtemelen Pilar lafı açıldığı için rahatsız hisseden annem şarabından büyük bir yudum aldı. Bugün Pilar'ın gelmemesinin en büyük sebebinin kendisi olduğunu biliyordu.

Chelsea bana döndü. "Nerede yaşıyorsun, Greta?"

"New York'ta yaşıyorum aslında. Kasabaya birkaç gün önce geldim."

“Bu heyecan verici olmalı. Her zaman orayı ziyaret etmek istemişimdir.” Elec’e döndü. “Belki onu bir ara ziyaret ederiz? Kalacak bir yerimiz olur.”

Elec başını bir kere salladı, yemeğiyle oynarken oldukça rahatsız görünüyordu. Bir an bakışlarını üzerimde hissettim. Gerçekten öyle mi diye bakmak için ona döndüğümde bakışlarımız kısa bir anlığına birleşti, ardından gözlerini hemen tabağına çevirdi.

“Elec bana bir üvey kız kardeşi olduğundan hiç bahsetmemiştii,” dedi Chelsea.

Benden hiç bahsetmemiştii.

Annem ilk defa konuştu. “Elec onlar daha gençken bizimle kısa bir süre yaşadı.” Bana baktı. “İkiniz o zamanlar çok iyi geçinmiyordunuz.”

Annem Elec ile aramızda gerçekte neler olduğunu bilmiyordu. O yüzden onun açısından bu dediği doğrudu.

Elec’in derinden gelen boğuk sesi beni delip geçti. “Bu doğru mu, Greta?”

Çatalımı bıraktım. “Ne doğru mu?”

“İyi geçinmediğimiz?”

Sorusunun altındaki gizli mânânın sadece benim anlamam için olduğu belliydi. Halihazırda rahatsız olan bir ortamda beni neden kıskırttığından emin değildim.

“Kendimizce bazı anlarımız vardı.”

Bakışları beni dağlarken sesi alçaldı. “Evet, vardı.”

Birden yanmaya başlamıştım.

Dudakları bir gülümsemeyle genişledi. “Eskiden beni ne diye çağırıyordun?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sevgili üvey kardeşim’ miydi? Benim mükemmel kişiliğim yüzünden?” Chelsea’ye döndü. “O zamanlar acınası bir beceriksizdim.”

Acınası bir “becer”iksiz. Bu şekilde demek istememiştii ama aklımın oraya gitmesine engel olamamıştım.

“Takma adını nereden biliyorsun?” diye sordum.

Sırtıttı.

Gülümsedim. “Ah, tabii ya. Eskiden kulak misafiri olmayı se-verdin.”

“Eğlenceli zamanlarmış gibi geliyor,” dedi Chelsea, masum-ca Elec ile bana bakarak.

“Öyleydi,” dedi Elec, bana hiçte masum olmayan bir şekilde dik dik bakarak.

Chelsea ile Clara’nın sofrayı toplamasında yardımcı olduk. Kırk dakika içinde ziyaret saati için cenaze evinde olmamız planlan-mıştı.

Kızın sesi beni şaşırttı. “Ne iş yapıyorsun, Greta?”

Şu anda işimin detayları girmek konusunda rahat hissetmi-yordum o yüzden cevabımı genel tuttum. “Şehirde yönetici po-zisyonunda çalışıyorum, çok da önemli şeyler değil.”

Bana gülümsedi ve gözünün etrafında kırışıklıklar ve kaza-yağı başlangıcı olduğunu görmek hoşuma gittiği için kendimi pislik gibi hissettim.

Burada geriliyordum.

“Bazen önemsiz şeyler iyi olabilir. Çocuklarla çalışmak tat-min edici ama oldukça yorucu. Sıkıcı bir an bile yok.”

İkimizde sürgülü cam kapıdan dışarı baktık. Elec ellerini ce-bine atmış, derin düşüncelere dalmış şekilde bahçede yalnız ba-şına dikiliyordu.

“Onun için cidden endişeliyim,” dedi Chelsea ona bakarken. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

Bu konuşma beni rahatsız etmeye başlamıştı. “Tabii.”

“Babası hakkında konuşmuyor. Aralarında kötü bir şey mi oldu?”

Sorusu beni hazırlıksız yakalamıştı. Randy ile Elec’in ilişkisi hakkında konuşmak bana düşmezdi. Ben bile neredeyse hiçbir şey bilmiyordum.

“Eskiden çok kavga ederlerdi ve Randy, Elec’e karşı fazlasıyla saygısız davranabiliyordu ama dürüst olmak gerekirse hâlâ bütün bunlara neyin sebep olduğunu bilmiyorum.”

Benden duyabileceği tek şey buydu.

“Bazı şeyleri içine attığından endişeleniyorum. Babası daha yeni öldü ve bir duygu belirtisi bile göstermiyor. Yani, benim babam ölmüş olsaydı, mahvolmuş hâlde olurdu.”

Biliyorum.

Konuşmaya devam etti. “Babasının öldüğü gerçeğinin bir anda ona vuracağından korkuyorum. İyi durumda değil. Uyuyamıyor. Bu durum canını sıkıyor ama asla hakkında konuşmuyor veya kendine ağlama izni vermiyor.”

Kızın bunları söylediğini duymak kalbimin sızlamasına neden olmuştu çünkü ben de onun için endişeliydim.

“Onunla konuşmayı denedin mi?” diye sordum.

“Evet. Sadece bu konu hakkında konuşmak istemediğini söylüyor. Cenaze töreni için neredeyse buraya gelmeyecekti. Pişman olacağını bildiğimden onu çok zorladım ve o da sonunda pes etti.”

Vay canına. Elec gerçekten gelmeyecekti.

“Onu getirebildiğine sevindim.”

“Onu gerçekten seviyorum, Greta.”

Sevdiğinden şüphem yoktu ve ondan bunu duymak mide-me kramplar girmesine sebep olsa da daha mantıklı olan tarafım Elec’in ona böylesine değer veren birini bulmasından mutluydu. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Aynı şekilde hissettiğimi ona söyleyemezdim.

Ben de ona değer veriyorum.

Belki bunca zamandan sonra bu mantıksızdı ama ona karşı hislerim yedi yıl öncesi kadar güçlüydü. Ve tıpkı öncesinde olduğu gibi hislerimi içimde tutmam gerekiyordu.

Elini koluma koydu. “Bana bir iyilik yapar mısın?”

“Tamam...”

"Bahçeye çıkıp... onu konuşmaya ikna edip edemeyeceğine bir bakar mısın?"

"Şey..."

"Lütfen? Başka kime soracağımı bilmiyorum. Bu akşam olacak her şeye hazırlıklı olduğunu düşünmüyorum."

Dönüp Elec'e ve bahçede dururkenki güçlü endamına baktım. Bu onunla yalnız konuşmak için tek şansım olabileceğinden kabul ettim.

"Tamam."

Bana sarıldı. "Teşekkürler. Sana borcum olsun."

Madem öyle, ben Elec'i alayım. Zıvanadan çıkmış düşüncelerime engel olamıyordum.

Kızın bana sarılmasıyla, delicesine kıskandığınız birinden içten bir şekilde hoşlanmanızın mümkün olduğunun farkına vardım.

Derin bir nefes alıp sürgülü kapılara yöneldim. Gökyüzü gök güröldeyecekmiş gibi grinin tonlarına bürünmüştü.

Giydiği siyah takım elbise pantolonundan poposunun ne kadar harika gözüktüğünü fark etmek için uygun bir zaman değildi ama yine de etmiştim işte. Saçının seksi siyah dalgalarını bir rüzgâr havalandırdı.

Varlığını belli etmek için boğazımı temizledim.

Arkasını dönmedi ama gelenin ben olduğumu biliyordu.

"Burada ne yapıyorsun, Greta?"

"Chelsea gelip seninle konuşmamı istedi."

Omuzları fazlasıyla kinayeli kahkahasıyla titredi. "Ah, gerçekten mi?"

"Evet."

"İkiniz notlarınızı mı karşılaştırıyordunuz?"

"Bu hiç komik değil."

Sonunda bana bakmak için döndüğünde, sigarasını hemen yere atarak ayağıyla ezmeden önce son dumanı üflemişti. "Bugünden önceki en son görüşmemizde ikimizin tavşanlar gibi seviştiğini bilse, seni buraya benimle konuşman için gönderir miydi sanıyorsun?"

Beni şaşırtmasına rağmen bu gerçeği dillendirdiğini duymak vücudumdan bir titremenin geçmesini sağlamıştı. "Bu şekilde söylemek zorunda mıydın?"

"Gerçek bu ama, değil mi? Eğer bilseydi çıldırırdı."

"Eh, ona söyleyen ben olmayacağım için endişelenmene gerek yok. Bunu asla yapmam."

Gözüm seğirmeye başladı.

Elec kaşını kaldırdı. "Neden bana göz kırpyorsun?"

"Kırpıyorum... gözüm seğiriyor çünkü..."

"Çünkü gerginsin. Biliyorum. Seninle ilk tanıştığım zamanlar da yapıyordun. En başa döndüğümüze sevindim."

"Sanırım bazı şeyler asla değişmiyor, değil mi? Yedi yıl oldu ama sanki aynı..."

"Aynı dünmüş gibi," diye tekrarladı. "Sanki dünmüş gibi hissettiriyor ve bu çok boktan bir şey. Bütün bu durum öyle."

"Asla olmaması gerekiyordu."

Bakışları boynuma inip ardından tekrar gözlerime çekildi. "O nerede?"

"Kim?"

"Nişanlın."

"Nişanlı değilim. Nişanlanmıştım... ama artık değilim. Nişanlı olduğumu nereden biliyorsun?"

Şaşkına dönmüş görünüyordu, ardından sorumu geçiştirmeden önce upuzun bir süre yere baktı. "Ne oldu?"

"Biraz uzun bir hikâye ama ilişkiyi bitiren bendim. İş için Avrupa'ya taşındı. Böyle olması gerekiyordu."

"Şu anda biriyle beraber misin?"

"Hayır." Konuyu kendimden uzaklaştırdım. "Chelsea çok hoş biri."

"Mükemmel bir kız. Aslında başıma gelen en iyi şeylerden biri."

Karnıma bir yumruk yemiş gibi hissediyordum.

"Senin için çok endişeleniyor çünkü hiçbir duygu belirtisi göstermiyorsun. Seninle Randy arasındaki hikâyeyi biliyor mu-

yum diye sordu. Ne diyeceğimi bilemedim çünkü ben de hâlâ pek bir şey bilmiyorum.”

“Ondan daha fazlasını biliyorsun ve bu da benim isteğimle olmadı. Sözün özü, berbat bir babaydı ve şimdi öldü. Gerçekten, aklım şu anda ancak bunu alabiliyor. Olayın gerçekliği daha bana vurmadı bile.”

“Çok büyük bir şoktu.”

“Annem çok fena etkilendi,” dedi Elec.

“Bundan önce nasıldı?”

“O zamankinden daha iyiydi ama tamamen iyileşmedi. Randy’nin ölümünün akli dengesine ne yapacağı daha belli değil.”

Rüzgâr birden kuvvetlendi ve sisli yağmur damlaları dökülmeye başladı. Başımı gökyüzüne çevirdikten sonra saatime baktım. “Birkaç dakika içinde çıkmamız gerekiyor.”

“İçeri gir. Ona birazdan geleceğimi söyle,” dedi.

Onu duymazdan gelip olduğum yerde kaldım. Başarısızlığa uğramış gibi hissediyordum. Onunla bir gelişme kaydedememiştim.

Siktir. Gözlerim dolmaya başlamıştı.

“Ne yapıyorsun?” diye tersledi.

“Senin için sadece Chelsea endişelenmiyor.”

“Benim için endişelenme *hakkına* bir tek o sahip. *Senin*, benim için endişelenmene gerek yok. Seni ilgilendirmiyor.”

Bu bana daha önce söylediği her şeyden daha çok acıtmıştı.

O anda, yıllar önce ona verdiğim kalbimin parçasını şiddetle fırlatıp üzerinde tepinmişti. Bunca zamandır onu kafamda idealize ettiğim, bütün erkek arkadaşlarımla karşılaştırdığım ve o benim hislerimi umursamazken ona fazlasıyla değer verdiğim için hayal kırıklığına uğramıştım.

“Ne var biliyor musun? Eğer şu anda geçirdiğin şey yüzünden sana üzülüyor olmasaydım, sana kışımı öpmeni söylerdim,” dedim.

“Eğer hödük olmak isteseydim, bunu yapmamdan ne kadar

hoşlandığını hatırladığın için kıcını öpmemi istediğini söyledim.” Yanımdan geçip gitti. “Bu akşam annenle ilgilen.”

Son birkaç saat şaşkınlık, hüznün, kıskançlık ve şimdi de... öfkeyle geçen duygusal bir karmaşaydı. Saf bir öfke. Beni bahçede nutkum tutulmuş bir hâlde bıraktıktan sonra gözyaşlarım yüzümden yağmurun damlalarına eşdeğer bir hızla dökülüyordu.

“Randy’nin bir oğlu olduğunu bilmiyordum.”

Ziyaretçi sırasında bunu söyleyen kişilerin haddi hesabı yoktu. Beni öncesinde kırmasına rağmen bu durum Elec için gerçekten üzülmeme sebep olmuştu.

Çiçek kokularının bir sürü kadının parfümüyle karışması boğucu bir hâl almıştı.

Törene gelen insanların çoğu Randy’nin araba bayiliğinden arkadaşları veya komşularıydı. Sıra köşeden hafifçe kıvrılıyordu ve insanların kolayca muhabbet etmeleri, hatta tabutu ziyaret için beklerken bazen kahkaha atmaları biraz rahatsız ediciydi. Sanki alkolsüz bir kokteyl partisiydi ve bu beni çok sinirlendiriyordu.

Kalp krizinden beri kocasının cansız bedenini ilk defa gördüğünde kendini kaybeden annemin yanında durdum. Sırtını okşayıp peçetelerini yenilirken sonuna kadar dayanması için elimden geldiğince yardımcı oldum.

Chelsea, Elec’in baştaki itirazlarına rağmen onun aile sırasında durması için ikna etti. Sanırım tartışamayacak kadar yorgundu.

Randy’nin yüzüne yapılan makyaj çok fazlaydı ve onu neredeyse tanınmaz hâle sokmuştu. Onun öylece yattığını görmek kahrediciydi ve babamın öldüğü zamana ait hatıraları canlandırıyor.

Elec tabutun yanına gitmemiş, hatta o tarafa doğru bile bakmamıştı. Sadece öylece metanetle durup ona uzatılan elleri robot gibi sıkıyordu. İnsanlar aynı kelimeleri tekrarlarlarken Chelsea onun adına cevap veriyordu.

“Başın sağ olsun.”

“Başın sağ olsun.”

“Başın sağ olsun.”

Eleç çöküntü yaşamak üzereymiş gibi gözüküyordu ve bunun farkına varan tek insanmışım gibi hissediyordum.

Bir ara lavaboya gitmem gerekti o yüzden anneme hemen döneceğimi söyledim. Lavabonun yerini bulamamıştım ve sonunda aşağıdaki boş bir oturma alanına doğru ilerledim. Biraz küflü kokuyordu ama kalabalığın gürültüsünden kaçmak rahatlatmıştı.

Alt katın sessizliğine girer girmez sonunda odanın öteki tarafındaki lavabo işaretini gördüm.

Lavabodan çıktığımda Eleç’in kanepelerden birinde yalnız olduğunu görünce vücudumdaki tüyler diken diken oldu. Dizlerinin üzerine yaslanarak avuçlarını başının iki yanına bastırmıştı. Ellerini indirdiğinde hâlâ yere bakıyordu. Kulakları kırmızıydı ve sırtı aldığı ağır nefesle inip kalkıyordu.

Bu mahrem bir andı ve ben ise yanlışlıkla özeline giriyordum.

Belki de üst katta yüzünde gördüğüm o çökmeyi yaşıyordu. Yine de beni görmesini istemiyordum. Sorun şu ki, üst kata gitmek için yanından geçmek zorundaydım.

Öncesinde beni üzmesine rağmen onu teselli etme dürtüm çok yoğundu ama bana söylediklerinden sonra bunun bana düşmediğini biliyordum.

O yüzden yavaşça yanından geçtim.

Merdivenlerin olduğu hole geldiğimde sesi beni ürküttü. “Bekle.”

Yürümeyi bırakıp arkama döndüm. “Üst kata annemin yanına gitmem lazım.”

“Bana birkaç dakika ver.”

Elbisemin siyah kumaşındaki beyaz pamuk tiftiklerini ayıklayıp ona doğru yürüyerek kanepede yanına oturdum. Bacaklarının bana değişiyse vücudunun sıcaklığını üzerimde hissettiğimi fark ettim.

"İyi misin?" diye sordum.

Bana bakıp başını hayır anlamında salladı.

Ona sarılma dürtüsünü bastırıp ellerimi sıkıca kucağıma koydum.

Sana düşmez.

Ardından o, elini dizime koyunca vücudumun her bir parçası bunu hissetmişti. Tek bir dokunuşu, bahçedeki münakaşadan beri saatlerdir katettiğim bütün gelişmeleri mahvetmişti.

"Öncesinde sana söylediklerim için... özür dilerim," dedi.

"Hangi kısmı için?"

"Hepsi için. Bu konuyla... Randy'yle... seninle... hiçbiriyile nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bütün bunlar sıradışı geliyor. Uçakta buraya gelirken bir mucize olup da burada olmaman için dua ettim."

"Neden?"

"Çünkü bu durum yeterince zorlu."

"Seni tekrar göreceğimi hiç düşünmemiştim. Bu şekilde zor olmasını ve yedi yıldan sonra böyle hissetmeyi kesinlikle beklemiyordum, Elec."

"Nasıl hissetmeyi?"

"Sanki zaman hiç geçmemiş gibi. Belki benim için öyle çünkü bu anılara tutundum. Aklımda seni hiç bırakmadım ve bu ilişkilerimi ve hayatımı etkiledi. Öncesinde baş edilebilirdi ama... bundan öncesinde yani. Neyse, gerçekten bu konuları açmamalıyım. Artık bir anlamı yok. Sen Chelsea'yi seviyorsun."

"Seviyorum," dedi hemen.

Böylesine hararetli bir şekilde kabul ettiğini duymak gözlerimin beklenmedik bir şekilde dolmasına sebep olmuştu. "İyi bir kız. Ama işleri bıraktığımız hâlden sonra seni başka biriyle görmek benim için hâlâ çok zor. Seni acı içinde görmek ise bundan daha da zor."

Kelimelerimi âdeta kusmuş ve aklımda ne varsa söylemiştim çünkü bir kere daha bunun beraber geçirdiğimiz son an olup olmadığından emin değildim. Nasıl hissettiğimi bilmesi önem-

liydi. Başımı peş peşe salladım. “Özür dilerim. Bunları söylememeliydim.”

Üst kattaki insanların sesi çok uzaktalarmış gibi geliyordu. Yalnız olduğumuz bu yerde bir iğnenin düşünü bile duyabilirsiniz.

Elini yanağıma koyarak beni ürküttüğünde yere bakıyordum. Elini yavaşça aşağı doğru kaydırıp boynuma doladı.

“Greta...” diyerek daha önce yalnızca bir defa, yedi yıl önce gördüğüm bir duygu yoğunluğuyla nefesini verdi.

Gözlerimi kapattım ve kısa bir süreliğine o âna tekrar döndüğümüzü fark ettim. Eski Elec ile, benim Elec’im ile beraberdim. Bu tekrar hissedebileceğimi düşündüğüm bir şey değildi. Ellerini boğazımda tutup hafifçe sıktı. Masumca bir hareketti ama her geçen saniyeyle beraber keskin bir hat çiziliyordu. Başparmağı boynumu yavaşça okşuyordu. Sert, nasırlı parmaklarının hissi bütün vücudumu ısıtmıştı. Ne olduğunu anlamamıştım ve onun da bildiğinden emin değildim. Kimsenin aşağı inmemesi için dua ediyordum çünkü bu moddan çıktığı an benim Elec’im yok olacaktı.

“Seni incittim,” derken parmakları hâlâ tenimdeydi.

“Sorun değil,” diye fısıldadım. Gözlerim hâlâ kapalıydı.

Ayak sesleri duyduğumuzda Elec hemen elini çekti.

“İşte buradasınız,” dedi Chelsea kanepede oturduğumuz yere gelirken. “Biraz nefes almak istediğiniz için sizi suçlamıyorum. Bu gece biraz yorucuydu.”

Hemen ayağa kalkıp ona büyük ihtimalle hayatımda uydurduğum en sahte gülücükle tebessüm ettim. Kalbim az evvel deneyimlediğim şeyler yüzünden hâlâ hızla atıyordu.

“Rahip duaya hazırlanıyor. Kaçırmadığınızdan emin olmak istedim,” dedi Elec’e. “Üst kata çıkacak kadar iyi hissediyor musun?”

“Evet... şey... iyiyim,” dedi. “Hadi gidelim.”

Chelsea ile üst kata yönelmeden önce bana hızla, anlaması güç bir bakış attı. Onları takip ettim ve Elec’in elini kızın beli-

ne koymasını izledim, bu el bir dakika önce boğazımı kavramış olan aynı eldi.

Törenden sonra Greg ile Clara birkaç kişiyi çay, pasta ve çörek yemek için evlerine davet etti. Annem kendini gitmek zorunda hissediyordu ki bu onunla kalmam ve ardından onu arabayla eve götürmem gerektiği anlamına geliyordu.

Annemle cenaze evinden çıkan son kişilerdik o yüzden eve varana kadar yemek odası çoktan insanlarla dolmuştu. Ev taze yapılmış kahve ile Clara'nın daha yeni fırından çıkardığı yaban mersinli İngiliz ekmeği kokuyordu.

Keşke eve gidip uyuyabilseydim. Yarın da cenaze yüzünden uzun bir gün olacaktı. Elec'in ne zaman California'ya döneceğini bilmiyordum ve yarından daha uzun kalmayacağını varsayıyordum.

Elec ile Chelsea ortada yoktular. Bu beni hiç ilgilendirmedeği hâlde nerede ve ne yapıyor olduklarını merak etmeden edememiştim.

Bu düşünce aklıma düştüğü gibi Chelsea oturma odasına elinde kâğıt tabakta İngiliz ekmeği taşıyarak girdi. Siyah elbisesini günlük bir şort ve tişört ile değiştirmişti. Saçı gevşek bir atkuyruğuyla bağlanmıştı ve makyajsız daha genç görünüyordu.

"Merhaba Greta. Sana katılabilir miyim?" Daha cevap veremedi yanıtıma oturmuştu.

"Tabii." İki kişilik koltukta yana kaydım.

"Buraya geldiğine sevindim," dedi. "Greg ve Clara'nın evi çok hoş, değil mi? Otel yerine burada kaldığımız için memnunuzum."

"Çok hoş."

"Bir gün bir evimin olacağını umuyorum ama gençlik merkezindeki maaşımızla bunun olması için baya bir zaman var. Dai-remiz oldukça küçük."

Dairemiz.

“Ne kadar süredir beraber yaşıyorsunuz?”

“Sadece birkaç ay oldu. Neredeyse bir yıldır beraberiz. Elec annesinden uzağa taşınmak konusunda tereddütlüydü ama sonunda ikna oldu. Pilar uzun bir süre iyi değildi. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Evet, sorunları olduğunu biliyorum.”

“Eh, geçen yıl çok daha iyiydi. Şimdi bir erkek arkadaşı bile var... ama Randy’nin öldüğünü duyduğunda çok kötü oldu bu yüzden durumunun tekrarlayacağından korkuyoruz.”

“Elec nerede?”

“Üst katta.”

“Durumu nasıl?”

“Aslında... bu akşam çok tuhaf davranıyor.”

“Nasıl yani?”

Kimсенin konuşmamızı dinlemediğinden emin olmak için etrafa baktı. “Pekâlâ... şey, törenden biraz erken çıkıp buraya geldik. O...”

“O ne?”

Eğilip fısıldadı. “Sevişmek istedi.”

Neredeyse çayımı püskürtecektim.

Tanrı aşkına, bana bunu neden anlatıyordu?

Öksürdüm. “Bu sıradışı bir şey mi?”

“Hayır, yani... çok büyük bir cinsel açlığı var ama bu farklıydı.”

Büyük bir cinsel açlık...

Normal ve bu konuşma midemi bulandırmıyormuş gibi davranmak için elimden gelenin en iyisini yaptım ki bende travma oluşturacağından fazlasıyla emindim. “Farklı mı?”

“Buraya geldiğimizde beni hemen üst kata sürükleyip elbiseslerimi yırtmaya başladı. Sanki hislerini gömmek, bu akşamı unutmak için yapıyormuş gibiydi. Ve bunu çok iyi anlıyorum. Ama sonra başladığımızda Elec bitiremedi. Gözlerindeki bakış... sanki aklı başka yerdeymiş gibiydi. Sonra banyoya koşup kapı çarptı ve düşün akmaya başladığını duydum.”

"Sonrasında bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Hiçbir şey."

"Bu akşam olanlarla ilgili olmalı," dedim.

Ve bunu derken elini boynuma dolamasını kastetmiyorum, Chelsea.

"Onu böyle bırakamam," dedi.

"Bırakmaktan kastın nedir?"

"Sana söylemedi mi? Cenaze için kalamıyorum."

"Neden?"

"Uçağım sabahın dokuzunda. Kız kardeşim yarın akşam evleniyor. Biliyorum... bir cuma akşamı düğünü, değil mi? Sana hafta içi yapmak düğün mekânının ücretini yarıya düşürüyor. Ama çalışması gereken veya hayatı olan geri kalanımız için hâlâ çok kötü bir durum. Ben baş nedimesiyim. Zamanlama daha kötü olamazdı."

Chelsea gidiyordu.

"Elec ne zaman dönüyor?"

"Uçağı cumartesi akşamı."

"Ah."

Bacak bacak üstüne atıp ekmekten bir ısırık aldı. "Her zaman bu kadar karmaşık mıydı? Yani gençken?"

"Onu tanıdığım kısa zamanda, öyle olduğunu söyleyebilirim. Kitap yazması da buna güzel bir örnek."

Başını yana eğdi. "Kitap... yazması mı?"

Bilmiyor muydu?

"Ah... şey... sadece öylesine uğraştığı bir şeydi. Hiç bahsetmemeliydim. Önemsizdi."

"Vay canına ona bunu sormalıyım. Yazmaktan hoşlandığını bilmediğime inanamıyorum. Ne hakkında kitaplar?"

Ona nasıl söylememiş olabilirdi?

Paniklemeye başladım. "Sadece kurgu. Sana söylediğimden bahsetme." Başımı iki yana sallayarak konunun peşini bırakmasını sağlamaya çalışıyordum. "Bir şey söylememeliydim."

Elec'in sesi soğuktu. "Evet. Söylememeliydin."

İkimizde aynı anda dönünce Elec'i önümüzde bulduk.

Siktir.

Bana gönderdiği buz gibi bakışlar büyük bir hata yaptığımı dair ihtiyacım olan tüm işareti vermişti. Ama artık çok geçti. Şimdi hasar kontrolü yapması gereken oydu.

Chelsea koltukta yanına doğru eliyle vurdu. "Gel buraya, be-beğim. Neden bana eskiden yazdığını söylemedin? Bu çok havalı."

"Çok önemli bir şey değil. Gençken hobi olarak yapıyordum." *Yazmak bir hobi değil, bir tutkuydu.*

Neden artık yazmıyorsun?

"Bana hiç söylemediğine inanamıyorum," dedi Chelsea.

Elec konuyu geçiştirdi. "Eh, artık biliyorsun."

En azından dudaklarımı hareket ettirerek sessizce özür dilemek için bana bakmasını bekliyordum ama o şansı bana hiç vermedi.

Clara odaya girdi. "Elec, sana bir şey getireyim mi?" diye sordu.

"Güçlü bir şey."

"Hemen geliyor."

Amber rengi bir çeşit likörle dolu üç shot bardağıyla döndü. Elec ilk ikisini hemen yuvarladı.

Chelsea bana fısıldadı. "Görüyor musun? Benim için ona göz kulak olacağına söz ver, tamam mı?"

Elec son shot bardağını bitirdikten sonra vurdu. "Bana göz kulak olmasına gerek yok," diye püskürdü.

"Seni yalnız bırakma konusunda ne kadar kötü hissettiğimi biliyorsun."

"Hissetmemelisin. İyi olacağım. Pazar sabahı sen uyanmadan evde olacağım."

Ben farkına bile varmadan tekrar gitmiş olacaktı.

Chelsea başını onun omzuna yasladı. Elec kot pantolon giymişti ve ayakları çıplaktı. Bu, çıplakken ayaklarının ne kadar güzel olduğunu ilk defa fark ettiğim zaman olan, odamda bana açıldığı gecenin anılarını tetiklemişti. Bu düşünceyi uzaklaştır-

dım çünkü Chelsea'nin ona göz kulak olmamı isterken, onu dikizlememden bahsettiğini sanmıyordum.

Annem oturma odasına girdi. "Tatlım, sanırım eve gidip yarın için dinlemem gerekiyor."

"Tamam gidiyoruz." Kanepeden daha hızlı kalkamazdım.

Chelsea ayağa kalktı. "Greta, seni tekrar göremeyeceğim. Seninle tanışmanın ne kadar güzel olduğunu anlatamam. Umarım bir daha görüşürüz."

"Aynen," diye yalan söyledim.

Ona sarılırken omzunun üzerinden Elec'e bakıp dudak hareketiyle, "Özür dilerim," derken eskiden yazdığını yumurtladığım için beni affetmesini umuyordum. Sadece bana anlaşılmaz bir yüz ifadesiyle baktı. İlişkileri ciddiye ona neden bundan bahsetmediğini anlayamıyordum ama bunun bir önemi yoktu. Bir kere daha söz konusu o olunca sınırı aşmıştım. Cenaze evinin alt katında aramızda geçenlere rağmen hayatında artık bir yerim yoktu. Tam o an, yarın Elec yanıma kendisi gelene kadar ondan uzak duracağıma dair kendime bir söz verdim.

Bana ihtiyacı yok. Onun Chelsea'si var. Bu benim kafamda tekrarlayıp durduğum söz olacaktı.

Chelsea annemi kucakladı. "Sarah, lütfen en içten baş sağlığı dileklerimi tekrar kabul et. Yarın kız kardeşimin düğününden dolayı California'da olmam gerektiği için çok özür dilerim."

"Teşekkür ederim," dedi annem. Bitkin olduğunu görebiliyordum.

Chelsea kulağıma fısıldadı. "İçimi dökmeme izin verdiğin için teşekkürler."

"Ne zaman istersen."

Bana travma yaşattığın için teşekkürler.

Bir başka hayatta bu kız en iyi arkadaşım olabilirdi. Gecenin herhangi bir saatinde arayıp problemlerinizi hakkında içinizi dökebileceğiniz türden bir insan olduğunu söyleyebilirdim. *O kadar* iyi biriydi ve ben de yarın sabah uçakla gideceği için hissettiğim rahatlamayla *o kadar* kötü biriydim.

Şimdi aşılması gereken tek engel önümüzdeki yirmi dört sa-
ati atlatmaktı. Sonra Elec uçağa binecek ve tekrar hayatımdan
çıkış olacaktı.

Değil mi?

İşler o kadar da kolay olmayacaktı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

içinde hüznün barındırmasına rağmen güzel bir gündü. Kuşlar ötüyor, güneş parlıyordu ve uyumayı başarabilmişim. Ama bu Boston'daki her zamanki güzel bahar sabahlarından değildi. Bugün annem hayatında ikinci defa kocasını gömmek zorundaydı ve Elec ise babasını gömecekti.

Chelsea bana dün akşam gideceğini söyleyene kadar varlığının beni ne kadar gerdiğinin farkına varmamıştım. Tekrar Elec ile yüzleşmek zorunda olmama rağmen bugün düne nazaran o kadar da kötü hissettirmiyordu.

Annemin odasına girdiğimde yatakta oturmuş, Randy ile düğün günlerindeki fotoğrafı elinde tutuyordu. Boston Belediye Binası'ndaki törenleri için basit beyaz bir takım giymişti. O zamanlar beraber gerçekten mutlu görünüyorlardı.

"Çok fazla sorunu vardı ama beni sevmiştii," dedi annem. "Sanırım söz konusu o olunca emin olduğum tek şey buydu."

Kollarımı ona dolayıp fotoğraf çerçevesini elinden aldım. "O günü dün gibi hatırlıyorum."

"Bu evlilik... onun için taze bir başlangıçtı ama geçmişini

veya ona duyduğu öfkesini yenemedi. Bana hiç bu konuda içini açmadı ve ben de onu hiç zorlamadım."

Kulağa tanıdık geliyor.

"Her şeyi bilmek de istemiyordum sanırım. Babanı kaybetmenin acısından sonra kolay bir şeyler istemiştım. Biraz bencilce davrandım," diye devam etti. Ağlamaya başladı. "Son zamanlarda biraz durumu irdeliyordum ve bu oldukça fazla gerilime sebep olmuştu. Elec ile olan durumda hiç araya girmedığım için utanç duyuyordum. Bir balonun içinde yaşıyordum o zamanlar."

"Eh, ikisi de onlara nasıl yardım edebileceğimizi çözmemizde işimizi kolaylaştırmamıştı," dedim.

Gözlerini silip bana baktı. "Bütün bunları yaşamak zorunda kaldığın için özür dilerim."

"Ben mi? Ne yaşamak zorunda kaldım ki?"

"Elec'i onunla... Chelsea ile görmeyi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Biliyorum, Greta."

"Neyi bildiğini düşünüyorsun?"

"O California'ya gitmeden önceki akşam aranızda geçenleri biliyorum."

Şaşkınlıktan kazara yere düşürüp kırılmasını engellemek için tuttuğum çerçeveyi yatağa bıraktım. "Ne?"

"O gün erken kalkmıştım. Elec, kendi odasına gitmek için senin odandan çıktığını gördüğümün farkına varmadı. Ardından günün ilerleyen saatlerinde dışarıdaki işlerimi hallettikten sonra eve geldiğimde seni kontrol etmek için odana geldim ama markete gitmiştin. Odanda prezervatif paketi ile çarşaflarında biraz kan gördüm. Onun gitmesinin ertesi haftasında ise çok büyük bir depresyondaydın. Sana bildiğimi söylemek istedim. Senin yanında olmak istedim ama seni utandırmak veya ikinizden birinin başını Randy ile belaya sokmak istemedim. Randy kafayı sıyrırırdı. Kendime hep senin on sekiz yaşında olduğunu ve eğer bu durumu bilmemi istersen bana anlatacağını söyleyip durdum."

"Vay canına. Tüm bunları bu kadar zamandır bildiğine inanmıyorum."

"O senin ilkindi..."

"Evet."

Elimi tuttu. "Senin yanında olamadığım için özür dilerim."

"Önemli değil. Dediğin gibi, gizlemen daha iyi oldu."

"Sadece... seks için miydi... yoksa fazlası var mıydı?"

"Benim için çok daha fazlasıydı. Sanırım o zamanlar o da böyle hissediyordu. Ama şu anda bir önemi yok."

"Kızla baya ciddi görünüyor."

"Evet. Beraber yaşıyorlar."

"Evli değiller ama."

Gözlerimi kıstım. "Bu da ne demek şimdi?"

"Sadece aranızda söylenmemiş bir şey varsa içini dökmen için bu son şansın olabilir. Randy gittiğine göre Elec'i bugünden sonra büyük ihtimalle bir daha göremeyeceğiz."

Durumun bu olduğunu bildiğim hâlde ancak annem söyleyince kafama dank etmişti.

"Tavsiyen için teşekkür ederim ama o geminin çoktan yelken açtığına eminim."

Etkilenmemiş gibi görünmeye çalışmama rağmen bir damla gözyaşı yanaklarımdan aşağı yuvarlandı.

"Belli ki senin için durum bu değil."

Hemen arkamda olduğunu kokusundan anlayabiliyordum. Gerçi kokuyu almadan çok öncesinde bile vücudum orada olduğunu hissedebilmişti. Kilisedeki pencereler açıldı ve sert bir rüzgâr parfüm ile karanfil sigarasının kokusunu bana getirmişti. Bu, tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Diğer koku ise sunağın etrafını çevrelemiş olan yanan mumlardan ve cenaze evinden buraya sevk edilmiş zambaklardan geliyordu.

Annem ile ön sırada oturuyorduk. Arkamı döndüğümde Elec'in Greg ile Clara'nın yanına oturduğunu gördüm. Bizden

sadece birkaç dakika sonra gelmişlerdi. Vücuduna tam oturan siyah saten gömleğini kravatsız giymişti ve hüzünlü görünüyordu. Birkaç saniyeliğine onu izlediğimi ya yakalamamış ya da fark etmemiş gibi yapmıştı.

Törendeki insanların yarısı kadar bile kalabalık yoktu. Uzak-tan gelen trafik sesi ile yerlerine oturmak için uzun koridorda yürüyen insanların ayakkabılarının çıkardığı yankı dışında kili-se sessizdi.

Orgcu *On Eagle's Wings*'i çalmaya başladı ve müzik annemin göz yaşlarının daha hızla akmasına sebep oldu.

Rahip genel ve kişisel olmayan bir anma konuşması yaptı. O, Randy'ye "iyi bir baba" olarak değindiğinde vücudumdaki bütün kaslar gerilmişti. Teknik olarak eğer Elec ile Randy'nin normal bir ilişkisi olsaydı oğlu konuşmak için kürsüye kalkabilirdi. Eğer fırsatı olsaydı Elec'in gerçekte ne söyleyeceğini tahmin edemiyordum. Onun yerine bütün tören boyunca sessizdi. Ağlamıyordu. Kafasını kaldırmıyordu. Sadece... oradaydı ki sanırım hiç gelmemesinden daha iyiydi. Ona bunun için hakkını vermeliydim.

Tören hızlı geçti ve sona erdiğinde rahip mezarlığın adresini verip ailenin cenazenin gömülmesini takiben herkesi yerel bir restoranda yemeğe davet ettiğini duyurdu.

Elec, Greg ve Randy'nin birkaç arkadaşının tabutu kiliseden dışarı taşınmasını izledim. Elec hiçbir duygu belirtisi göstermeye devam ediyordu.

Annem limuzine binmemeyi tercih etti o yüzden kiralık arabamla cenaze arabasını takip ettik. Greg, Clara ve Elec arkamızdaki araçtaydı.

Mezarlığa vardığımızda *O'Rourke* diye kazınmış granit mezar taşının önüne kazılmış kocaman çukurun etrafında toplandık. Annemin buraya mı yoksa babamın yanına mı gömüleceği sorusu aklımdan geçti.

Elec arabadan çıkıp çukura bakarak durduğum yere geldi. O da aynı benim gibi bakışlarını çukura dikti. Bana döndüğünde gözlerinde panik vardı.

Değer verdiğiniz birinin yardıma ihtiyacı olduğunu gerçekten hissettiğinizde gururunuzu ne kadar hızla kenara atabileceğiniz çok komikti. Eline uzandım. O da itiraz etmedi.

“Bunu yapamam,” dedi.

“Ne?”

“Ya tabutu zemine indirmem için yardım etmemi isterlerse? Ben bunu yapamam.”

“Sorun değil, Elec. İstemediğin hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Senden yapmanı bekledikleri bir şey olduğunu sanmıyorum.”

Sadece başıyla onaylayıp gözlerini kırıştırdı ama tek kelime etmedi. Gergince yutkundu. Sonra elimi bırakıp arkasını döndü ve gelmeye başlayan insanların arasından geçti. Mezar yerinden gittikçe uzaklaşıyordu.

İyice düşünmeden, ona yetişmek için topuklularımın peşinden koştum.

“Elec... bekle!”

Durduğunda, koşan kişi ben olmama rağmen benden daha zor nefes alıyordu. Dün akşam cenaze evinde çöküntü yaşadığını düşündüysem, yanılmıştım. *Bunun* tam anlamıyla yıkıldığı an olduğundan oldukça emindim.

“Bu son kısımda benim için bütün olayı kesinleştiren bir şey var. Bu konuda yardım etmeyi bırak, onu toprağa koymalarını izleyemem bile.”

“Sorun değil. Yapmak zorunda değilsin.”

“Benim burada olmamı bile isteyeceğini düşünmüyorum, Greta. Buna hiçbir şekilde tanık olamam.”

“Elec, bu tamamen normal bir tepki. Geri dönmek zorunda değiliz. Burada seninle kalacağım.”

Başını hayır anlamında sallamaya devam ederken benden uzağa bakıyordu. Derin düşüncelere dalmıştı.

Siyah bir karga yakınımıza kondu ve bunun neyi sembolize ettiğini merak ettim.

Birkaç saniye süren sessizlikten sonra konuşmaya başladı. "En kötü kavgalarımızdan birinde, büyük ihtimalle seninle tanışmadan bir yıl kadar önceydi, Randy bu kadar mahvolmuş biri olduğumu görmektense ölüp toprağın altına girmeyi tercih edeceğini söylemişti." Bakışlarını ayakkabılarından ayırmıyor, başını sürekli iki yana sallıyordu. "Ben de ona, 'Eh, o zaman seni toprağa koydukları tüm zaman boyunca gülümserim,' gibi bir şey demiştim." Sanki konuştuğu süre boyunca tutmuş gibi derin bir nefes verdi.

Ağlamaya başladım. "Elec..."

Gökyüzüne bakarak fısıltıyla konuştu. "Bunu gerçekten kastetmemiştim." Onu zor duyuyordum ve o anda aslında Randy ile konuştuğunun farkına vardım.

Elini göğsünde tutarak bana baktı. "Buradan gitmem gerekiyor. Burada olamam. Kafayı yiyeceğim. Nefes alamıyordum gibi hissediyorum."

Birden hızlı yürümeye başlayınca onu takip ettim.

"Pekâlâ. Nereye? Nereye gitmek istersin? Havalimanına mı?"

"Hayır... hayır. Araban var, değil mi?"

"Evet."

"Sadece beni bu kahrolası yerden götür."

Başım la onayladım ve beni park yerine giden çakıl yolda takip etti. Birkaç metre ötede, Randy'nin mezarının etrafında hâlâ kalabalık vardı. Anahtarlarımı bulduktan sonra arabayı açtım ve Elec de binip kapıyı ardından çarptı.

Hemen motoru çalıştırıp park yerinden çıkarak çıkışa yöneldim.

"Nereye gitmek istiyorsun?"

"Bu kahrolası kâbusun tam aksi nereyse oraya. Sadece bir süre sür."

Elec başını koltuğa yaslayarak gözlerini kapattı. Gömleğinin üç düğmesini açarken göğsü inip kalkıyordu. Kırmızı ışıktadığımızda anneme bir mesaj gönderdim.

Her şey yolunda. Elec panik atak gibi bir şey geçirdi, ben de onu dolastırıyorum. Greg'in seni restorana götürdüğünden emin ol ve Elec'in benimle olduğundan onu haberdar et. Yemeğe - yetişeceğimizden emin değilim.

Tören hâlâ devam ettiği için cevap vermesini beklemiyordum ama gittiğimizi fark edince telefonunu kontrol etmesini umuyordum.

Elec homurdandı. "Siktir."

"Ne oldu?"

"Sigaralarım Greg'in aracında kaldı. Şimdi bir tane içmeye cidden ihtiyacım var."

"Durup bir paket alabiliriz."

Elini kaldırdı. "Hayır. Durma. Sadece sür."

Ben de öyle yaptım. İki saat boyunca otobanda sürdüm. Gün ortası olduğu için trafik yoktu. Elec bütün yol boyunca sessizdi ve çoğunlukla pencereden dışarı bakıyordu.

Bir noktada durmam gerekiyordu yoksa eyaletten çıkacaktık. Hakikaten de on beş dakika sonra *Connecticut'a Hoş Geldiniz* tabelası bizi karşıladı. Onu unutmaması için mezarlığın tam aksine götürmemi söylemişti. Birden aklıma dahice bir fikir geldi ve tam olarak nereye gitmemiz gerektiğini biliyordum.

"Yirmi dakika sonra bir yerde duracağız, tamam mı?"

Bana döndü ve saatler sonra ilk defa konuştu. "Teşekkürler."

Eline uzanmak istedim ama kendime engel oldum. Birkaç dakika sonra uykuya dalmış görünüyordu. Chelsea'nin, Randy'nin öldüğünü öğrendiğinden beri Elec'in hiç uyumadığını söylediğini hatırladım.

Telefonum çalınca açtım.

"Merhaba anne."

"Greta, endişelendik. Yemek bitti. Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda. Hâlâ arabada gidiyoruz. Yakında duracağız. Endişelenme, tamam mı? Seni bırakmak zorunda olduğum için özür dilerim."

“Ben iyiyim. En kötüsü geride kaldı. Bu akşam Greg ve Clara ile kalacağım. Sen Elec ile ilgilen. Yalnız kalmamalı.”

“Tamam. Anlayışın için teşekkür ederim, anne. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Varacağımız yere yaklaştığımız için Elec’i dürttüm. “Uyan. Geldik.”

Gözlerini ovuşturduktan sonra önümüzde uzanan uzun yolda ilerlerken bana baktı.

“Beni büyülu Oz Büyücüsü’nü ziyaret etmeye mi götürüyor-sun?”

Haklıydı. Binaya giden yol bana da sonunda devasa bir kale olan sarı tuğla yolu anımsatıyordu.

“Hayır, şapşal. Burası bir kumarhane.”

“Beni kumarhaneye götürülebilesin diye mi cenazeden kaç-tık? Bu da nesi?”

Yüzüne bakmak için döndüğümde kafasının karışık olduğunu görmeyi bekliyordum ama onun yerine yüzünde daha önce sadece birkaç defa gördüğüm o nadir, içten gülümsemelerinden biri vardı – bana sadece takıldığını anlatan cinstendi. Kalbimin her zaman pır pır etmesini sağlayan bir görüntüydü bu.

Sonra yüzünü ellerine gömerek isterik şekilde gülmeye başladı. Sanırım kafayı yemişti.

“Kötü bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?”

Gözlerini sildi. “Hayır, oldukça dâhice!”

Park yerine çektiğimde hâlâ gülüyordu.

“Eh, seni mezarlığın tam aksi neresiyse oraya götürmemi söyledin, Elec.”

“Evet, Zen Japon restoranı veya ne bileyim... plaja götürür-sün diye düşünmüştüm?”

“Gitmek mi istiyorsun?”

“Kesinlikle hayır. Benim aklıma hiç gelmezdi ama kahretsin, hüznünü boğabileceğin bir yer varsa, o da burasıdır.” Camdan

baktıktan sonra bana ürperti veren bir bakışla döndü. "Öyleyse hüznümü boğmama yardım et, Greta."

Binaya girdiğimizdeki sigara dumanı kokusu beni neredeyse boğacaktı.

Öksürdüm. "Bu yerde kanser çubuklarından bulmakta sorun yaşamayacaksın. Aslında, buradaki herkes sigara içiyor bile olabilir. Bu bollukta pasif içicilik gerçekten içmekle eşdeğer kötü-lüktedir."

"Eğlenmeye çalış, kardeşim." Beni şakadan sarstı. Güçlü ellerini omuzlarımda hissettiğimde vücudumun tepkisi şaşırtıcı değildi. Eğer bana böyle dokunmaya devam ederse bu uzun bir gün olacaktı.

"Lütfen bana öyle deme."

"Seni nasıl çağırmamı tercih edersin? Kimse bizi tanımıyor. İsim uydurabiliriz. İkimiz de siyahlar içindeyiz. Kumarbaz mafyalar gibi gözüktüyoruz."

"*Kardeşim* dışında her şey olabilir," diye bağırdım kumarhaneye girerken yüzlerce slot makinesinin sesinin arasından.

"Ne oynamak istersin?" diye sordum.

"Sadece masalardan birine oturmak istiyorum," dedi. "Ya sen?"

"Ben sadece slot makinelerine otururum."

"Slot makineleri mi? Bugün baya çılgınsın, ha?"

"Gülme."

"Böyle giyinerek kumarhaneye slot makinelerinde oynamaya gitmezsin, özellikle kuruşluk olanlarda."

"Masalarda nasıl oynayacağımı biliyorum."

"Sana gösterebilirim ama önce içkiye ihtiyacımız var." Göz kırptı. "Pokerden önce her zaman içki gelir."

Anlamam biraz zaman aldı. *Dürtmeden önce her zaman yalamalısın.*

Gözlerimi devirdim. "Tanrım, bazı şeyler hiç değişmiyor. En azından edepsiz şakalar yapmaya döndün. Bu, bugün doğru bir şey yaptığım anlamına geliyor."

"Cidden bu fikir..." Etrafa baktı. "Buraya gelmek... mükemmeldi."

Biraz pul aldıktan sonra Elec'i insanların masa oyunları oynadığı loş ışıklı bir odaya takip ettim. Köşede bir bar vardı.

"Ne oynuyorlar?" diye sordum.

"Barbut. Bir çeşit zar oyunu. Ne içmek istiyorsun?"

"Rom kola alırım."

"Tamam, hemen döneceğim. Bensiz bir şey kazanayım deme," dedi yüzünde gülümsemeyle geri geri yürürken.

Bunun az evvel hissettiği acıdan geçici bir kaçış olduğunu bilsem de yüzündeki sırıtsı beni gerçekten çok mutlu etmişti.

Elec'in içkilerimizle dönmesini beklerken masalardan birine gidip ayakta dikilen oyuncuların arkasında durdum. Yüzü al al olmuş, güney aksanlı ve kovboy şapkalı sarhoş adam bana gülümsedikten sonra gözlerini oyuna çevirdi.

Oyunun nasıl oynandığını anlayamadığım için boş bir şekilde masaya bakarken hayallere kapıldım, derken birden herkes alkışlamaya başladı. Sarhoş adam kazandığını öğrenince dönüp beni belimden kavradı.

"Sen, güzel bayan, benim şans tilsimimsin. Sen ortaya çıkana kadar bu akşam tek bir kez bile kazanamamıştım. Seni gözümün önünden ayırmayacağım."

Nefesi leş gibi bira kokuyordu ve gömleği terden ıslanmıştı.

Ona gülümsedim çünkü her şey oldukça masum görünüyordu. Ta ki popoma... sertçe vurana kadar.

Uzaklaşmak için döndüğümde Elec elinde iki içkiyle yaklaşıyordu. Artık gülümsemiyordu.

"Bana az evvel o kahrolası pisliğin kıcına vurduğunu görmediğimi söyle." Cevabım için beklemedi. "Tut şunları," dedi.

Adamı ensesinden kaptı. "Ona ellerini sürerek ne yaptığını zannediyorsun?"

Adam ellerini kaldırdı. "Biriyle olduğunu bilmiyordum. Bana yardım ediyordun."

"Daha çok sen kendine yardım ediyormuşsun gibi görünüyordun." Elec adamı ensesinden bana doğru sürükledi. "Hemen ondan özür dile."

"Bak adamım..."

Elec adamın boğazını daha sertçe sıktı. "Özür dile."

"Özür dilerim," dedi adam boğulurcasına.

Elec hâlâ kızgındı ve gözlerini adamdan alamıyordu.

Elimdeki içkileri gösterdim. "Hadi gel, Elec. Lütfen, gidelim."

Elimden içkisini alıp uzaklaşmaya başlayınca rahatlamayla iç çektim.

Adam ardımızdan seslendi. "Zamanında geldiğin için şanslısın. Zarlarıma üflemesini istemek üzereydim."

Elec hızla arkasını dönerek adama doğru atıldı ama hedefini engellemek için önüne koştum. O arada bana çarptı ve ikimizin içkileri de elbiseme döküldü.

"Elec, hayır! Buradan kovulamayız. Lütfen. Yalvarıyorum."

Gözlerindeki delirmiş bakışa rağmen mucizevi bir şekilde Elec geri çekildi. Sanırım bir adım daha atmasının gecemizin sonu anlamına geleceğini biliyordu. O adamın buna değmeyeceğini anladığına memnundum.

"Hâlâ bir yüzün olduğun için ona teşekkür edebilirsin," dedi Elec peşimden odadan çıkarken.

Parlak ışığa çıkıp da Elec elbiseme bir bakış atana kadar sessizlik içinde çıkışa doğru yürüdük.

"Kahretsin, Greta. Dağılmışsın."

"Ateşli bir dağınıklık," diye kahkaha attım.

"Hadi gidelim. Sana yeni bir kıyafet alıyorum."

"Gerek yok. Sadece biraz ıslandım."

Tanrım, Greta. Kelimelerini düzgün seç.

"Hayır, gereği var. Benim suçumdu."

"Kuruyacak. Bak ne diyeceğim, eğer bu akşam bir şey kazanırsan şu pahalı mağazalardan birinden bana kıyafet alarak har-

cayabilirsin. Ancak bu şekilde benim için para harcamanı kabul edebilirim.”

“İşe başlasam iyi olacak o zaman çünkü bar çöplüğü gibi kuyorsun.”

“Ah, çok teşekkür ederim.”

“Öncelikle sana bir yetişkin içeceği daha alalım. Hadi gel.”

İçkilerimizi farklı bir bardan sipariş ederken Elec’in yanında kaldım. “Poker oynamışımı izlemek mi istiyorsun yoksa yaşlı neler gibi slot makinelerinde oynamayı mı tercih edersin?”

“Oynamışını izlemeyi çok isterim.”

Alanı incelemek için poker masalarına baktı. “Bir daha düşündüm de konsantre olabileceğimi düşünmüyorum. Şu anda orada sadece erkekler var. Adamlar sana asılıp duracaklar ve bu akşam başka kavgaya daha karışım yok. Neden bir süreliğine ayrılmıyoruz. Sen kuruşluk makinelerinde oyna ve ben de birkaç tur oynadıktan sonra seni bulmaya gelirim.”

Odanın diğer ucunda, bir köşeden diğerine yerleştirilmiş slot makinelerini gösterdim. “O zaman ben orada olacağım.”

Yanından uzaklaşırken, ona insanlar bana sarkınca neden rahatsız olduğunu sormam gerektiğini düşündüm. Sonuçta bekâr olan bendim. Ona değer vermenin bana düşmediğini söyleyen o değil miydi? Eğer Chelsea ile beraberse bunu neden umursuyordu ki? Önümde kız arkadaşının sevgi gösterilerine katlanmak zorunda kalmıştım, o neden erkeklerin benimle flört etmelerine katlanmayacaktı ki?

Ona bu soruyu mesaj atmak istedim ama yedi yıl önceki numarasını kullanıp kullanmadığından emin değildim. Yine de içimi dökmek için telefonumdaki eski numarasına mesaj atmaya karar verdim. Eğer hâlâ bu numarayı kullanmıyorsa, öyle olsun.

Diğer adamların bana asılması neden seni ilgilendiriyor? Umurunda olmaması gerekiyor.

Birkaç dakika geçtikten sonra cevap gelmedi. Artık onun numarası değildi. Eh, yine de bu kelimeleri yazmak iyi hissettirmişti.

Şanslı Yedili makinelerinden birini seçip saç çok fazla boya yüzünden çoğunlukla mavi olan yaşlı bir kadının yanındaki yere oturdum.

Bana gülümsedi. Ruju parlak neon pembeydi ve ön dişini lekelemişti.

Kazanıp kazanmadığıma filan dikkat etmeden kolu sürekli çekiyordum.

Kadının sesi beni ürküttü. "Aklında bir şeyler varmış gibi görünüyorsun."

"Öyle mi?"

"Kim o ve ne yaptı?"

Kadını bugünden sonra bir daha görmeyecektim. Belki de her şeyi anlatmalıyım.

"Uzun hâlini mi yoksa kızasını mı istersin?"

"Doksan yaşındayım ve yemek büfesi beş dakika içinde açılacak. Kısa hâlini anlat."

"Tamam. Üvey kardeşimle beraber buradayım. Yedi yıl evvel o uzaklara taşınmadan önce beraber olduk."

"Tabu... Hoşuma gitti. Devam et."

Kahkaha attım. "Tamam... eh, o benim değer verdiğim ilk ve son adamdı. Onu tekrar göreceğimi hiç düşünmemiştim. Babası bu hafta öldü ve cenaze için geri geldi. Yalnız değildi. Yanında sözümona sevdiği bir kız getirmişti. Kızın onu sevdiğini biliyorum. İyi bir kız. California'ya erken dönmek zorunda kaldı. Bir şekilde onunla bu kumarhaneye geldim. O ise yarın eve dönüyor."

Tek bir damla gözyaşı yüzüme aktı.

"Hâlâ ona değer veriyormuşsun gibi görünüyor."

"Evet."

"Eh, o zaman yirmi dört saatin var."

"Hayır. İşleri onun için batırmayı düşünmüyorum."

“Evli mi?”

“Hayır.”

“O zaman yirmi dört saatin var.” Saatine baktı ve kendini ayağa kaldırmak için bastonuna yaslandı. Bana elini uzattı. “Ben Evelyn.”

“Merhaba Evelyn. Ben de Greta.”

“Greta... kader sana bir şans verdi. Sakın batırma,” dedi bastonuyla uzaklaşmadan önce.

Sonraki birkaç dakika Evelyn’in söylediklerini düşünürken kuruşluk slot makinesinin kolunu düşüncesizce çekmeye devam ettim. Elec, Chelsea ile beraber olmasa bile, Pilar yüzünden asla beraber olamayacağımız gerçeği de vardı. İşlerin bu açıdan değişip değişmediğini bilmiyordum.

Telefonum titredi. Elec’ti.

Umurumda olmaması gerektiğini biliyorum. Ama söz konusu sen olunca hissetmem gerekenlerin hiçbir önemi olmadı.

O anda bir karar verdim. Elec ile aramda işleri başlatan ben olmayacaktım ama açık fikirli olacaktım. Hiçbir olasılığı göz ardı etmeyecektim. Umudum olacaktı. Çünkü ben daha farkına bile varmadan doksan yaşında ve yemek büfesini bekliyor olacaktım. O zaman geldiğinde pişmanlıklarımın olmasını istemiyordum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Makinemde ışıklar yanmaya başladı ve çılgın gibi çınlama sesi çıkarıyordu. Birkaç tane yedi sayısı güzelce yan yana dizilmişti. Sayılar gittikçe yükseliyordu.

Etrafa bakınca yakındaki makinedekileri insanların gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm.

İnsanlar alkışlamaya başladı.

Kalbim hızla atıyordu.

Hasiktir. Kazandım.

Kazandım!

Ne kazanmıştım?

Hâlâ bilmiyordum. Makineyi çözememiştim. Kazandığım miktarı vermişti ama gerçek para cinsinden değildi. Her şey sonunda durduğunda biletimi çıkardım ve kasiyere götürdüm. “Sanırım kazandım ama ne kadar olduğunu anlayamıyorum?”

“Nakde çevirmek istiyor musunuz?”

“Şey... evet.”

Karşımdaki kişi bana yardımcı olmaya pek hevesli görünmüyordu.

“Ne kadar kazandım?”

“Bin.”

“Bin kuruş?”

“Hayır, bin dolar.”

Ağzımı kapatıp avuç içime doğru konuştum. “Ah, aman Tanrım!”

“Ellilik mi yoksa yüzlük olarak mı istersiniz?”

“Şey... yüzlük olsun.”

Bana bir tomar para verdi ve Elec’i bulmak için koşmaya başlamadan önce onları kokladım.

Çantamda âdeta ağırlık yapan parayla parlak ışıkların ve kaosun arasından geçerken, sonunda poker masalarından birinde onu gördüm. Derin düşüncelere dalmış, çenesini kaşıyordu ve onu izlediğimden habersizdi. Gömleğinin düğmeleri daha da açılmıştı ve kolları kıvrılmıştı. Saçı bir süredir can sıkıntısından içinden elini geçiriyormuş gibi görünüyordu. Konsantre olmaya çalışırken dili piercinginde ileri geri hareket ediyordu. Bu göz-lüklü ve kolları dövme dolu hâlinin tezatlığında inanılmaz derecede seksi olan bir şey vardı.

Sonunda kartlarını ortaya attıktan sonra ağzı, “Siktir,” diye hareket etti. Telefonunu kontrol edip masadan kalktı. Bana doğru yürürken sonunda ona köşeden gülümsediğimi fark etti.

“Tüm paramı kaybettim. 200 dolar. Bir süre kazandım ama son oyun beni mahvetti. Sen ne yaptın?”

Elimi çantama sokup nakit parayı çıkardım. “Ah, bilirsin işte, sıkıcı kuruşluk makineler.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Bin dolar!” dedim yüzünün önünde sallayıp havaya zıplarken.

“Siktir, Greta! Tebrikler!”

Beni hızlı ama sıkı bir kucaklaşmaya çektiğinde hemen gözlerimi kapattım çünkü tekrar kollarında olmak çok iyi hissettirmişti. O kısa anda vücudumdaki her sinir ucu hayata geçmişti.

Evelyn’in sesini kafamda duymaya devam ediyordum.

Yirmi dört saatin var.

Artık ondan da az kalmıştı. Evelyn'in kafama bir silah tuttuğuna dair komik bir görüntü gözümde canlandı.

Parayı tekrar çantama koydum. "Hadi, kutlamak için yemeğe gidelim."

Restoran arayarak koridorda yürürken Elec'in telefonu çaldı. Olduğumuz yerde durduk.

"Merhaba bebeğim." O kelimeyi söyler söylemez hemen bana baktı ve ben de içgüdüsel olarak kafamı çevirdim.

Kalbim ağzımda birkaç adım uzaklaştım ama hâlâ her kelimeyi dinliyordum.

"Sağ salim vardığına sevindim."

"Gömülme ânında biraz panik yaşadım aslında. Greta beni sakinleşene kadar bir süre arabayla gezdirdi. Kendimizi Connecticut'ta bir kumarhanede bulduk. Şu anda da oradayız."

"Söylerim."

"Ben de."

"İyi eğlenceler. Herkese 'selamımı' söyle."

"Ben de seni seviyorum."

Ben de seni seviyorum.

Eh, bu beni gerçeğe döndürmüştü. Sanki bu yolculuğun gizli bir randevu olması لازمmış gibi ona doğruyu söylemesi beni neden üzmüştü ki? O anda hayal dünyasında yaşadığının farkına vardım. Tabii, beni gördükten sonra hisleri biraz çatışmış olabilir ama Elec beni değil onu seviyordu. Gün gibi ortadaydı. Kalbi benimkinden farklı bir yerdeydi ve artık bunu kabullenmem gerekiyordu.

Bana doğru yürüdü. "Hey."

"Hey."

"Chelsea aradı. Selam söylüyor ve bugün bana yardım ettiğin için teşekkür ediyor."

Ona sahte bir şekilde gülümsedim. "Benden de selam ve rica ederim."

"Hangi havada olduğuna karar verdin mi?"

Bu sorunun doğru cevabını itiraf etmek beni en başa döndürdü.

Öncesinde içtiğim rom kola beni etkilediği için, "Ben lavaboya gidiyorum. Ne istediğine sen karar ver," dedim.

Bu fırsatı kendimi toparlamak için değerlendirdim ama hâlâ öncesinde elbiseme dökülen alkol gibi kokuyordum. Sanırım artık kendime yeni bir elbise almayı karşılayabilirdim.

Lavabodan çıktığımda Elec telefonuna bakıyordu. Kafasını kaldırdığında yüzü solgun görünüyordu.

"İyi misin?"

Elleri titriyordu ve bana cevap vermiyordu.

"Elec?"

"Az önce bir mesaj aldım. Bilinmeyen bir numaradan."

Bana telefonu uzattı.

Kafam karışmıştı. "22?"

"Mesajın saat kaçta geldiğine bak."

"2:22. Bu çok tuhaf ama neden seni rahatsız etti?"

"Randy'nin doğum günü Şubat 22."

Birden ürperdim. "Mesajın Randy'den olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gözleri telefondan ayrılmadı. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Bir tesadüf olabilir. Neden sana sadece 22 sayısını göndermiş olsun ki?"

"Normalde bu tür şeylere inanmam. Hiçbir fikrim yok. Sadece bir tuhaf oldum."

"Nedenini anlayabiliyorum."

Elec et restoranındaki yemeğimiz boyunca dalgın görünüyordu. Mesajı kafaya taktığını biliyordum. Dürüst olmak gerekirse ben de ürkmüştüm.

Yemekten sonra kumarhanenin parlak ışıklarına dönmek Elec'in ruh hâlini düzeltmemişti. Bir ara bize içki almaya gittim.

Oturduğu yere döndüğümde kalbim paramparça oldu. Göz-

lerindeki yaşları siliyordu. Sert üvey kardeşimi uluorta ağlarken görmek beni çok şaşırtmıştı.

Bu, birinin kaybının gerçekliğinin bize vurduğu ârı her zaman bizim seçemeyeceğimizin kanıtıydı. Bazen öngörülebilirdi ama diğer zamanlar en az beklediğin anda olurdu. Cenaze töreninde veya gömülürken ağlamamıştı ama kalabalık bir kumarhanede kendini bırakmayı seçmişti.

“Bana bakma, Greta.”

Mahremiyet isteğini duymazdan gelip içkilerimizi bırakarak koltuğumu onunkine yaklaştırdım. Onu kendime doğru çekip göğsüme yasladım. İtiraz etmedi. Gözyaşlarının ıslaklığı elbisenin üst kısmına işliyordu. Tırnaklarını sırtıma sanki bana canı pahasına tutunuyormuşçasına gömmüştü. Daha çok ağladıkça onu daha fazla teselli etmek istedim ve ona daha sıkıca tutundum.

Kimse odanın köşesindeki yerimizde bizi fark etmişe benzermiyordu, gerçi fark etseler bile umurumda değildi.

Titremesi dinmiş gibiydi ve sonunda sadece göğsüme doğru nefes alıp vermeye başlamıştı.

“Bundan nefret ediyorum,” dedi. “Onun için ağlamıyor olmalıydım. Neden onun için ağlıyorum?”

“Çünkü onu seviyordun.”

Sesi tekrar titremeye başladı. “Benden nefret ediyordu.”

“Sende kendini hatırlatan her neyse ondan nefret ediyordu. Senden nefret etmiyordu. Edemezdi. Sadece nasıl baba olunacağını bilmiyordu.”

“Sana söylemediğim çok şey var. Baktan şey ise aramızda geçen bunca şeyden sonra hâlâ benimle gururlanmasını, beni sevmesini istiyordum.”

“Biliyorum.”

Bana yaslanmaya devam etti. Bir ara yukarı baktığında gri gözleri kızarmıştı. “Sen olmasan bu akşam nerede olurum?”

“Bu akşam seninle olan kişinin ben olduğuma sevindim.”

“Daha önce kimsenin önünde ağlamamıştım. Bir kere bile.”

“Her şeyin bir ilki vardır.”

“Söylediğinin altında yatan kötü bir şaka var. Biliyorsun değil mi?”

İkimizde kahkaha attık. Gülmenin ona kendini ne kadar iyi hissettirmesi gerektiğini hayal ettim. Benim için ise iyice ağladık-tan sonra kahkaha atmak gibisi yoktu.

“Bana bazı şeyler hissettiriyorsun, Greta. Her zaman öyle oldu. İyi ya da kötü, etrafındayken... *her şeyi* hissediyorum. Bazen bununla çok iyi baş edemiyorum ve hödük gibi davranarak aşmaya çalışıyorum. Sende neyin farklı olduğunu bilmiyorum ama gerçek beni görüyormuşsun gibi hissediyorum. Greg’in bahçesinde dururken seni ilk gördüğüm an... sanki tekrar kendi arkama saklanamayacakmışım gibi hissettim.” Başparmağıyla yanağını okşadı. “Beni Chêlsea ile görmenin senin için zor olduğunu biliyorum. Hâlâ bana değer verdiğini biliyorum. Öyle değilmiş gibi davranmaya çalıştığında bile hissedebiliyorum.”

“Bu çok zordu ama seni tekrar görebilmeye değdi.”

“Bu akşam artık daha fazla ağlamak istemiyorum.”

“Bu akşam ben de daha fazla ağlamamı istemiyorum. Ama eğer ağlamak zorunda hissediyorsan bundan korkma. İçini dökmek iyidir.”

Dudaklarıma bakıyordu. Ben de onunkilere. Son birkaç dakika beni zayıflatmıştı. Onu öpmek istiyordum. Yapamayacağımı biliyordum ama buna duyduğum ihtiyaç o kadar yoğundu ki oturduğum yerden kalkmak zorunda kalmıştım.

Sanki patlayacakmışım gibi hissediyordum – hem fiziksel hem de duygusal olarak. Rulet çarklarının çaprazında otuyorduk. Slot dışında nasıl oynanacağını anladığım tek oyundu. Dürtülerimi bir şeyden çıkarmam gerekiyordu ve aklıma bir fikir gelmişti.

Kalbinle kumar oynarken parayla riske girmek bir hiç gibiydi. Rulet masasına gidip zulamdaki banknotlardan birkaç tane-sini tek bir numaraya yatırdım.

“Hepsini koyuyorum,” dedim.

Kumarhane çalışanı bana çıldırmışım gibi baktı.

Elec arkamdan geldi. "Ne yapıyorsun?"

Hangi bahsin bana ait olduğunu görmemişti. Kalbim çarkın her dönüşüyle hızla atıyordu ve sonrasında olanlar yavaş çekimde olmuş gibiydi.

Gözlerimiz çarka mıhlanmışken Elec'in eli omuzlarımdaydı.

Çark durdu.

Çalışanın gözleri fırladı.

Biri bana ait olmayan bir içkiyi elime soktuşurdu.

Daha fazla alkol üzerime döküldü.

İnsanlar alkış tutuyor, tezahürat edip ıslık çalıyordu.

"Kazanan 22!"

"O benim. Ben kazandım!"

Elec beni havaya kaldırıp ikimizi de döndürdü.

Beni yere bıraktığında bana şok içinde bakıyordu. "22'ye mi bahis koydun? Her şeyi kahrolası 22'ye yatırdın! Az önce ne kadar kazandığının farkında mısın?"

Masanın arkasındaki adama döndüm.

"Az önce ne kadar kazandım?"

"19 bin dolar."

"Siktir, Greta." Elec yüzümü ellerimin arasına alıp yanaklarını sarsarken, "Siktir," diye tekrar etti. Sanki bana kutlama öpücüğü verecekmiş gibiydi ama hemen kendini tuttu.

Bir ton para kazanmışım ama bu ânı onunla paylaşmak kadar önemli görünmüyordu. Ellerinin yüzümü avuçlamasının, gözlerinin benimkilere gülümsemesinin, 22 sayısına karşı ıstırabını pozitif bir şeye dönüştürebilme hissini önüne hiçbir şey geçemezdi. Eğer bu para bana onunla daha fazla zaman kazandırabilse, her kuruşunu verirdim.

Elec ile şaşkınlık içinde kasiyerin yanına gittik. Ben parayı almaya giderken Elec kazandığımda masada olan birkaç kişiyle konuşmak için geride kaldı.

Çoğunluğu için çek almayı seçmişim ama bin doları nakit olarak istedim. Kumarhane oteli bana hediye oda vermişti. Bu

beni hazırlık yakalamıştı ve Elec'e bahsedip bahsetmemem gerektiğinden emin değildim.

Yanına geri dönene kadar yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yalnız duruyordu.

Ona on tane gıcır gıcır yüz dolarlık banknot uzattım. "Bunu almanı istiyorum."

Gülümsemeyişi soldu ve parayı bana geri vermeye çalıştı. "Senden para almıyorum."

"Eğer sen olmasaydın, 22'ye oynamış olmayacaktım. Senin için seçtim."

"Hayatta olmaz." Paraları yüzüme doğru itti. "Al."

Kararımdan dönmedim. "Bu kazandığının sadece ufak bir kısmı. Gerisi için bir çekim var. Anneme yardım etmek için bankaya koyacağım. Eğer parayı almazsan hepsini bahse yatıracağım."

"Bunu yapma. Bu akşam üçüncü kere şanslı olma olasılığın yok."

Kollarımı kavuşturdum. "Geri almıyorum. Ya sen alırsın ya da onunla kumar oynarım."

İç çekti. "Bak ne diyeceğim. Parayı alacağım ama bu akşam beraber harcayacağız. Onunla hayatımızın en güzel zamanını geçireceğiz."

"Tamam." Dudaklarım kocaman bir gülümseme şeklini aldı. "Bununla yaşayabilirim."

Tuttuğum karta baktı. "Bu nedir?"

"Ah, şey... bana aynı zamanda bedava oda anahtarı verdiler. Sanırım bir süre daha kalıp kazandıklarımı kumarhaneye geri vermemi umuyorlar. Kullanmayacağım. Sonrasında Boston'a geri döneceğiz, değil mi?"

"İkimiz de bu akşam araba kullanacak hâlde değiliz."

"Bu gece kalmak mı istiyorsun? Aynı odada kalamayız."

"Bunu teklif etmiyordum, Greta. Kendi odamı tutacağım."

Elbette. Şimdi kastettiğinin bu olduğunu varsaydığım için kendimi aptal gibi hissetmiştim.

“Doğru. Tamam. Eğer iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsan kalabiliriz.”

“Doğrusu bu akşamın sona ermesine hazır değilim. Zorunda olmadığım sürece gerçeklikle tekrar yüzleşmek istemiyorum. Uçağım yarın akşam. Eğer sabah buradan çıkarsak bir sürü zamanımız olur.”

Kolunu okşadım. “Tamam.” Onu oyun odasından dışarıya takip ettim. “Önce nereye gidiyoruz?”

“Sana yeni bir kıyafet almaya. Ben seçeceğim. Sonrasında kulübe gideceğiz. Bunu giyemezsin.”

“Kulübe mi?”

“Evet. Alt katta bir gece kulübü var.”

“Endişelenmem gerekiyor mu? Kulüpte ne giyilmesi gerektiğini düşünüyorsun?”

Kıyafetime baktı. “Seni yas tutan seksen beş yaşındaki Yunanlı bir kadın gibi göstermeyecek bir şey.”

Elbisemi düzelttim. “Ne demeye çalışıyorsun?”

“Alkol şişesine düşmüş gibi koktuğun için şuna seksen beş yaşındaki *sarhoş* Yunanlı kadın diyelim.”

“Senin sayende.”

“Hadi gidip biraz para harcayalım.”

ON ALTINCI BÖLÜM

“**B**una ne dersin?” Raftan kanarya sarısı şifon mini bir elbise çıkardım.

“Muz gibi görünürsün.”

Bir başka elbise seçtim. “Ya bu?”

Elec başını iki yana salladı. “Hayır.”

Şarap rengi, saten ve payetli bir tane seçti ve bana gösterirken elbise dövmeli kolunun üzerini örttü. “Çok ateşli. İşte bu.”

İlk başta çok fazla olduğunu düşünsem de denemeyi kabul ettim.

Kabinine götürdüğüm üç elbise arasından, benim için seçtiği vücudumda en güzel durandı. Memelerim varmış gibi göstermişti ve kısa stili bacaklarımı ortaya çıkarıyordu. Elec’e hakkını vermeliydim. Pullar biraz abartıydı ama ne de olsa *kulüp* için giyiniyorduk.

Elbise bana o kadar iyi olmuştu ki vücudumdan çıkmak istemiyordu. Fermuarı sıkışmıştı ve elbiseyi başımdan çıkaramıyordum. Terlemeye başlamıştım çünkü problemin kaynağına ulaşamıyordum.

“Orada her şey yolunda mı?” diye sordu Elec.

“Şey... bana yardımcı olabilecek bir görevli görüyor musun?”

“Sorun ne?”

“Elbiseyi çıkaramıyorum.”

“Eh, yemekte hem kendininkini hem de benim etimi bitir-
din...”

“Fermuar sıkıştı!”

Elec kahkaha attı. “Sana yardımcı olabilirim.”

“Hayır! Öbür türlü daha rahat...”

Perde birden açıldı ve içeri girdi. “Gel buraya.”

Ufak alanda vücudunun sıcaklığı elle tutulabilir hâldeydi. Saçıma öne doğru toplayarak sıkışmış olan kumaşı çekti. Elleri sırtımdaki fermuar üzerinde çalışırken nefes alışım her saniye hızlanıyordu.

Kafamdan, elbisemi yırttığı ve benimde bacaklarımı ona doladığım tarzda görüntüler geçiyordu ve bu hiç de yardımcı olmuyordu.

“Şaka yapmıyormuşsun,” dedi uğraşırken. Bir dakika sonra, “Yaptım,” dediğini duydum.

“Teşekkürler.”

Yavaşça fermuarı biraz indirdikten sonra durdu. “Her şey yolunda.” Ama elleri hâlâ omuzlarımdaydı. Yere bakıyordum ve başımı kaldırdığımda aynadan gözleri gözlerime kenetlendi.

Hızlıca arkamı döndüm. Yüzlerimiz çok yakındı ve gözleri dudaklarıma çekilip öylece kaldı. Bu sefer dudaklarım tarafından büyülendiği gerçeğini gizlemeye çalışmamıştı.

Sanki beni öpme dürtüsüne engel olmak için bir an gözlerini kapattı. Eğer deneseydi, ona şüphesiz karşı koyamayacağımı bilmek canımı sıkıyordu. Onu bütün benliğimle öperdim. Kendime hâkim olamayışım beni korkutuyordu.

O anda ondan başka bir şeyi görmek imkânsızdı, ne Chelsea’yi ne de sonuçlarını. Vücudumun her yerindeki dudaklarının ve içimin derinliklerinde oluşunun hatırası baskındı.

Aklım ikna edilebilirdi ama vücudum daha iyi biliyordu.

Yedi yıldır her gün özlemini çektiği tek şeyin erişilebileceği mesafede olduğunu biliyordu.

Kimse onun kriterlerine uyamamış veya onun yerini alamamıştı.

Eleç beni darmadağın hâle getirmişti.

Şu an Chelsea'nin olabilirdi ama vücudum, Eleç bilse de bil-mese de, doğru olsa da olmasa da hâlâ ona ait olduğuna inanı-yordu.

Eleç, Chelsea'ye aitti.

Ben ona aittim.

Çok. Boktan. Bir. Durumdu.

Mağaza görevlisi geldi. "Orada her şey yolunda mı?"

"Evet!" diye bağırdım.

Hayır. Hayır, değildi.

Hiçbir şey olmadı.

Eleç görevli araya girdiği an giyinme kabininden çıktı.

Kendimizi erkek reyonunda ona bu akşam giymesi için kıya-fet seçerken bulduk.

Sonra odasını tutmak için otelin lobisine gittik. Odanın üc-retini bugün kazandığım para zulasından ödemek yerine kendi kredi kartıyla ödemekte ısrarcı olmuştu.

İkimiz de duş alıp Roxy's adındaki gece kulübüne gitmek için yarım saat sonra buluşmak üzere odalarımıza ayrıldık.

Su üzerimden akarken alkolü ve teri vücudumdan atmak iyi hissettirmişti. Bu hayatımın en uzun günü gibi geldiği hâlde, sona yaklaşması düşüncesi beni korkutuyordu.

Soğuk duş aldığımı söylemeye gerek yoktu. Düşük sıcaklı-ğa rağmen bütün gün bacaklarımın arasında toplanan gerilim-den kurtulma ihtiyacı fazlasıyla baskındı. Bir ara küvetin dibine doğru kaydım ve onu düşünürken klitorisime dokunarak suyun üzerime akmasına izin verdim.

*Elec'in yüzü bacaklarımın arasındayken beni aç kurtlar gibi yaladı-
ğında piercinginin klitorisime değişisi...*

Piercingli aletin boğazımdan aşağı kayması...

İçimin derinlerindeyken nasıl hissettirdiği...

Orgazm olurken gözlerimin içine bakışı...

Neredeyse şiddetle boşaldım.

Kapının çalındığını duyduğumda sırtım hâlâ küvetin soğuk
seramik zeminindeydi.

Siktir! Ya zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım ya da Elec
erken gelmişti.

"Bir dakika!"

Olabildiğince hızla kurulandım. Şarap rengi elbiseyi giyip ıslak saçlarımdan hızla tarak geçirdikten sonra kapıyı açtım.

"Vay canına." Uzun bir aradan sonra ekledi. "Şimdi kesinlikle yasta olan yaşlı bir kadın gibi görünmüyorsun."

"Şimdi nasıl görünüyorum?"

"Aslında kızarmış görünüyorsun. İyi hissediyor musun?"

Birkaç saniye önce onun düşüncesiyle mastürbasyon yaptığım kişiyle yüzleşmek daha önce hiç başıma gelmemiştir.

"İyiyim."

"Emin misin?"

Suçluymuşum gibi gözükmemeye çalışarak dudak büktüm.
"Evet."

Erkek reyonundan aldığı koyu renk kot pantolonu ve üstüne tam oturmuş lacivert gömleğiyle baştan çıkarıcı şekilde giyinmişti. Bu günlük tarz onu tanıdığım Elec'e döndürmüştü. Saçı hâlâ ıslaktı ve ayırma şekli gözlerini ortaya çıkarıyordu.

O kahrolası gözlüğü.

"Duş almak çok iyi hissettirdi," dedi.

"Al benden de o kadar."

Benimki özellikle iyi hissettirdi.

"Saçını kurutmaya ihtiyacın var mı?"

"Evet. Bana biraz zaman ver."

Banyoya dönüp saç kurutma makinesini olabildiğince hızlı

bir şekilde saçımda gezdirdikten sonra hemen yukarıda topladım.

Odaya tekrar girdiğimde Elec ESPN'i açmıştı ve ellerini kafasının arkasına koymuş, yatakta uzanıyordu. Gömleği biraz yukarı çıkmıştı ve karın kaslarındaki yonca dövmelelerinin hafifçe görünmesi beni cezbediyordu. Duşta kendimi tatmin etmemin "sorunlarımı" çözmekte bir sonuç vermediği açıkça belli olmuştu. Bu odadan ne kadar hızlı çıkarsak o kadar iyiydi.

"Hazırım."

Yataktan fırlayıp televizyonu kapattı. Onu dışarıya doğru taşıyıp ederken odanın kapısı ardımızdan kapandı.

"Tertemiz gözüküyorsun," dedi asansöre girdiğimizde. "Sancını bu şekilde yukarıda toplamam hoşuma gitti."

"Öyle mi?"

"Evet. Tanıştığımız gece de böyleydi."

"Hatırlamana şaşırdım."

O ilk gece camın önünde onu beklediğimi düşününce biraz nostaljik hissettim. Elec ile nasıl bir maceraya atılmak üzere olduğuma dair bir fikrim yoktu.

"Başlarda çok masumdun. Bana karşı şirin olmaya çalışıyordun ve ben ise tam bir puştum."

"Öyleydin. Ama senin bu yanını zamanla sevmeye başlamıştım."

"Seni ağlatmadığım zamanlarda mı?"

"Seni fazla ciddiye aldığım zamanlar vardı ama genel olarak iğnelemelerin eğlenceliydi. Dönüp baktığımda hiçbirini negatif olarak görmüyorum."

"Biraz mazoşisttin. Bu, şeytani planlarımı daha en baştan mahvetmişti."

"Eh, sen de beni inandırmaya çalıştığın kadar acımasız değildin."

"Senin de çok masum olmadığın ortaya çıktı."

Roxy's'in önündeki sıraya geldiğimizde hatıralarda çıktığımız cinsel gerilim dolu yolculuğumuzun sonuna gelmiştik. Ka-

ranlık gece kulübüne girdik ve Elec bize içki getirmek için parlak neon ışıklara doğru kayboldu.

Onu beklerken moda girmek için ritimle ileri geri sallanırken müzik vücudumda dalgalanıyordu.

Birası ve benim içkimle döndüğünde ilk yudumu çok hızlı içtim. Boğazım daiquiri* kadehine konulan buz yüzünden donmuştu. İkinci katta duruyorduk ve içkilerimizi yudumlarken dans pistindeki insan kalabalığına bakıyorduk. Bu akşam alkol en iyi arkadaşım olacaktı. Tamamen kafayı bulmak istemiyordum ama yarını unutmamda yardımcı olmasını umuyordum.

Elec'in sert tutuşunu bileğimde hissettiğimde çakırkeyif olmaya başlamıştım.

"Hadi gel." Beni merdivenlerden aşağı yönlendirirken parmak uçları belime değiyordu.

Beni dans pistine çekiştirme ihtimalini beklemem gerekirdi. Asla öngöremeyeceğim şey ise ne kadar harika bir dansçı olduğuydu.

Üvey kardeşimin nasıl harika dans ettiğini keşfederken kullüpteki birkaç kadının bakışı Elec'in her hareketini takip ediyordu.

Kim bilebilirdi?

Gerçi Elec gibi sevişen birinin, vücudunu diğer alanlarda da aynı şekilde hareket ettirebileceği beni gerçekten şaşırtmalı mıydı?

O kadınlara hak veriyordum. Hepimizin bir ortak noktası vardı. Hepimiz onu istiyor ama elde edemiyorduk.

Gerçekten. Hareketleri striptizci gibiydi ama daha baştan çıkarıcı hâliydi çünkü kıyafetlerini çıkarmayacağını biliyordunuz.

Tam bir erotik şovdu: kalçalarını oynatış şekli, poposunun müzikle salınışı ve o ritimde kaybolurken dilinin piercinginde yavaşça kayması.

Magic Mike izlediğinizi ve DVD'nin ilk striptiz sahnesinin he-

* Beyaz rom, lime suyu ve şeker şurubunun karışımından yapılan bir kokteyl. -çn

men öncesinde takılı kaldığını hayal edin. Elec'i dans ederken izlemek işte tam olarak öyleydi.

Vücudumu onun yanında müzikle hareket ettirdim ama beraber dans ederken bana hiç dokunmadı.

Bir ara bana eğildiğinde sıcak nefesi kulağımı gıdıkladı. "Lavabo arayacağım. Seni bulabileyim diye burada kal."

Elec beni yalnız bıraktıktan sonra pembe yakalı gömlek giyen bir adam benimle dans etmeye başladı. Yüksek sesli müzik arasından konuşmaya başlayarak bana tek kelimelik cevaplar verdiğim sorular sordu.

Birkaç dakika sonra arkamdan bir elin belime dolandığını hissettim. Elec'in teninin bağımlılık yapıcı kokusu onu hemen ele vermişti o yüzden beni geri çektiğinde karşı çıkmadım. Onunla yüzleşmek için döndüğümde gözleri bana uyarıcı bir bakışla gözlerime kenetlenmişti. Başka bir adamla dans etmem hakkında tek kelime edemezdi çünkü bu kendi durumu yüzünden uygunsuz kaçırdı. Başka biriyle dans etmemi durdurmaya hiç hakkı yoktu. Yine de bakışlarının üzerimdeki etkisi sayesinde işin içinden sıyrılabileceğini biliyordu.

Elec'in bana Corey ile yıllar önceki randevumda attığı mesaj aklıma geldi.

"Ondan hoşlanmıyorsun bile."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü benden hoşlanıyorsun."

Elec adamdan yeteri kadar uzaklaştıktan sonra beni bıraktı. Tekrar hızlı ritimde dans ediyorduk ve bir tur daha içtikten sonra havaya kapılmak daha kolay bir hâle gelmişti. Bir saat boyunca dans etmeyi hiç bırakmadık. Birbirimize dokunmasak da Elec'in gözü sürekli benim üzerimdeydi. Oda biraz dönmeye başlamıştı ve bu belki de içmeyi bırakmam için bir işaretti.

Birden müzik gecenin ilk yavaş şarkısına döndü. Aklımda bir uyarı alarmı çaldı. Bu olamazdı. Beni dans pistinin dışına takip etmesi için başımla işaret ettim. Yürümeye başlamıştım ki elini elimin üzerinde hissettim. Durup ona döndüm.

Hâlâ elimi tutarak dudak işaretiyle, “Benimle dans et,” dedi.

Beni tamamen mahvedecek ânın bu olduğunu bildiğim hâlde başımla onaylayıp isteksizce beni kendine çekmesine izin verdim. Kollarının sıcaklığına düştüğüm anda derin bir nefes verdi.

Gözlerimi kapatarak başımı göğsüne yasladım ve onu Chelsea ile gördüğüm ilk andan beri içimde büyüyen acıya teslim oldum. Kalbinin her hızlı atışıyla eski yaralarımın bir tanesi daha açılıyor, birkaç gündür örmeye çalıştığım kendimi koruma mekanizmasını yok ediyordu.

Eğer olduğum yerden hareket etmezsem şarkı boyunca dayanabilirdim. Ama kendine acı çektmeyi seven biriydim ve yüzündeki bakışın, kalp atışının yoğunluğuna eşdeğer olup olmadığını bilmem gerekiyordu.

Yanağım yavaşça göğsünden ayrıldı. Ona bakmak için kafamı kaldırıırken, o da neredeyse aynı anda sanki ona bakmamı bekliyormuş gibi başını yavaşça eğdi.

Gözlerindeki arzu apaçık ortadaydı. Dudaklarından kaçan derin nefesi yakalamak için nefes aldım. Eğer onu öpemiyorsam en azından her nefesinin tadına bakmak istiyordum.

Sonra alnını alnıma dayadı.

Basit ve oldukça masumca görünen bir hareketti ama şarkının doruğuna denk gelmesiyle beraber ben bitmişim.

Kendimi işin içinden çıkamayacağım bir duruma düşmekten kurtarmak için bilerek Chelsea’ye söylediği sözleri kafamda tekrarlardım. “*Ben de seni seviyorum.*”

Bu. Benim. Patlama. Noktamdı.

Kendimi ondan ayırıp dans pistinden kaçtım.

Ardımdan bana seslendiğini duyabiliyordum. “Greta, bekle!”

Kulübün kalabalığında ilerliyordum ve çıkışı bulmaya çalışırken terli, sarhoş insanlara çarptığımda gözyaşları yüzümden akıyordu. O ara birinin içkisi üzerime döküldü. Umurumda değildi. Sadece buradan çıkmam gerekiyordu.

Elece beni kalabalıkta kaybetmişti.

Kulübün karanlığından kaçtığımda kumarhanenin lobisinin ışıkları hoş bir karşılamaydı.

Asansöre koşup düğmeye basarken odama olabildiğince hızlı varmayı umuyordum. Kapılar tam kapanmaya başlamıştı ki dövmeli bir kolun araya girip kapıların açılmasına sebep olduğunu gördüm.

Nefes alıp veriş i dengersizdi. Kapı kapandı.

“Bu da nesi şimdi, Greta? Neden benden öyle kaçtın?”

“Sadece odama dönmeye ihtiyacım vardı.”

“Böyle olmaz.”

Durdurma tuşuna basıp asansörün sarsılarak hareketsizleşmesine sebep oldu.

“Ne yapıyorsun?”

“Gecemizin böyle bitmesini istemiyorum. Çizgiyi aştım. Bunu biliyorum. Âna kapıldım ve çok özür dilerim. Ama daha ileri gitmeyecektim çünkü Chelsea’y i aldatmam. Bunu ona yapamam.”

“O zaman ben senin kadar güçlü değilim. Bu konuda bir şey yapamayacaksak benimle böyle dans edip, bana böyle bakıp, böyle dokunamazsın. Ah, bu arada, onu aldatmanı *istemezdim!*”

“Ne *istiyorsun?*”

“Bir şey söyleyip onun tam aksi davranmamanı istiyorum. Çok fazla zamanımız kalmadı. Benimle konuşmanı istiyorum. Törenin olduğu akşam... elini boynuma doladın. Bir anlığına tam da bıraktığımız yerdeymişiz gibi hissettirdi. Aslına bakarsan senin etrafında sürekli böyle hissediyorum. Sonra, o akşamın ilerleyen saatlerinde, Chelsea bana eve dönmenizden sonra olanları anlattı.”

Elec gözlerini kıstı. “Sana tam olarak ne söyledi?”

“Beni mi düşünüyordun? Bu yüzden mi o akşam iş i bitiremedin?”

Gayet anlaşılabilir bir şekilde, bunu bilmeme ş aşırdığı yüz ifadesinden okunuyordu. Ben de hâlâ Chelsea’nın bunu bana neden anlattığını anlamıyordum.

Çünkü bana güvendi ama güvenmemeliydi.

Bir şey söylediğim için pişman olmuşum ama artık çok geçti.

Sessiz kalarak bana ters ters bakarken bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyordu.

“Bana gerçeği söylemeni istiyorum,” dedim.

Yüz ifadesi, sanki içinde verdiği kendini kontrol savaşını yitirmiş gibi öfkeye döndü. “Gerçeği mi istiyorsun? Sevgilimi becerirken senden başka bir şey göremiyordum. Gerçek bu.” Bana doğru birkaç adım attı ve o lafına devam ederken birkaç adım geri gittim. “O akşam duşa girdim ve işimi ancak güzel boynuna boşaldığımı hayal ederek bitirebildim. Gerçek işte *bu*.”

Asansör duvarına yaslandım ve Elec beni kollarıyla çevreleyerek konuşmaya devam etti. “Daha fazlasını mı istiyorsun? Bu akşam kız kardeşinin düğününde ona evlenme teklifi edecektim. Şu anda onunla nişanlı olmalıydım ama onun yerine asansördeyim ve seni şu duvara yaslayıp odana taşımak zorunda kalacağım kadar sert becerme dürtüsüyle savaşıyorum.”

Kalbim kontrolsüzce atıyordu ve söylediklerinin hangi kısmının beni daha çok şaşırttığı belli değildi.

Kollarını indirip sesini alçalttı. “Bildiğimi düşündüğüm her şey son kırk sekiz saatte altüst oldu. Her şeyi sorguluyorum ve ne bok yapacağımı bilmiyorum. İşte. Gerçek. Bu.”

Durdurma butonunu bıraktı ve asansör odamızın olduğu 22. kata çıkmaya devam etti.

Kıza evlenme teklifi edecekti.

Bunu hâlâ sindirmeye çalışıyordum. Bütün bu zaman boyunca ne kadar da boyumu aşan sularda olduğumu çok geç fark etmiştim.

Asansör kapısı kayarak açıldı ve hole girdiğimizde sadece, “Artık konuşmak istemiyorum. Yalnız kalmam gerek,” dedim.

Odama tek kelime daha etmeden çekildiğimden itiraz etmedi. Gecemizin kısa kesilmiş olması beni üzmüştü ama bu noktadan sonra onunla geçirilecek her ânın çok tehlikeli olacağı açıkça bel-

li olmuştu. Yarın uçağa binip gidecekti ve bütün bu hisleri çözmek için yeterince zaman yoktu.

Pijamam olmadığı için kendimi çarşafa dolayıp uzandım. Patlattığı evlenme teklifi bombası yüzünden kahrolmuştum ve hâlâ ardından söyledikleri yüzünden acı verici bir şekilde tahrik olmuş durumdayken bu akşam uyuyamayacağımı biliyordum.

Yarım saat geçti. Saatteki kırmızı dijital sayıların benimle uğraşması *déjà vu* gibi geliyordu.

Sabahın ikisinde gelen mesaj bildirimini duydum.

Eğer bu akşam kapını çalarsam beni içeri alma.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Doğru şeyi yapmaya çalışıyordu ve bunun için ona sonuna kadar saygı duyuyordum. Düşüncesi ne kadar cezbedici olursa olsun, Chelsea'yi aldatmasını istemediğimi söyledim. Aynı zamanda eğer odama gitmeseydim bir şeyin olmasını önleyebileceğimizden emin değildim.

Bu akşam, geçmişte aramızda olan bağın hâlâ hayatta ve güçlü olduğunu kanıtlanmıştı. İşte bu yüzden gecenin geri kalanını ayrı geçirmemiz en iyisiydi.

Yatakta sağa sola dönerken hâlâ onu yalnız bırakmak konusunda kararsızdım. Asansörde olanlar gecenin geri kalanını lekelemiş olsa da kendime bugünün nasıl başladığını, Elec'in babasının yasını tuttuğunu hatırlatmam gerekti. Bu akşam gerçekten kendi başına kalmamalıydı. Ayrıca, değerli zamanımızı harcadığımızı söyleyemeye gerek yoktu çünkü o California'ya geri döndüğünde büyük ihtimalle onu bir daha görmeyecek veya ondan bir daha haber almayacaktım.

Elec, Chelsea ile evlenecekti.

Çarşafıma dolanmış şekildeydim ve uykusuzluğa daha fazla dayanamıyordum. Odanın buz kesmiş olması da duruma

yardımcı olmuyordu. Havalandırmayı kapatmak için kalktım ve yatağa dönmeden önce telefonumu kaptım.

Uyanık mısın?

Tam da harika bir meyve sıkacağı almak üzereydim. Eğer şimdi söylersem yanında ekstra olarak ufak bir doğrayıcıyı sadece 19.99'a verecekler.

Konuşabilir miyiz? Telefonda?

Telefonum çalmadan önce üç saniye bile geçmemişti.

"Alo."

"Alo," diye fısıldadı.

"Özür dilerim," dedik aynı anda.

"Uğursuzluk," dedi.

"İlk önce sen," dedim.

"Asansörde sana söylediğim şeyler için özür dilerim. Kendimi kaybettim."

"Dürüst davranıyordun."

"Bu doğru olduğu anlamına gelmiyor. Ağzımdan çıkış şekli için özür dilerim. İçimdeki en kötüyü ortaya çıkarıyorsun."

"Çok duygulandım."

"Siktir. Bu da ağzımdan yanlış çıktı."

Kahkaha attım. "Sanırım söylemeye çalıştığın şeyi biliyorum."

"Tanrıya şükür ki konu ben olduğumda satır aralarını okuyabiliyorsun."

"Asansörde söylenenleri tekrarlamamaya ne dersin. Sadece konuşmak istiyorum."

Yatakta hareket edişini duyabiliyorum. Büyük ihtimalle nasıl bir konuşma yapacaksak ona hazırlanıyordu.

Telefona doğru derin bir nefes verdi. "Tamam. Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Bazı sorularım var. Bunları sormak için son şansım olup olmadığını bilmiyorum."

"Tamam."

"Yazmayı bıraktın mı?"

"Hayır. Bırakmadım."

"Chelsea'ye yazdığını neden söylemedin?"

"Çünkü onunla tanıştığımдан beri tek bir proje üzerinde çalışıyorum ve onunla paylaşabileceğimi hissettiğim bir şey değil."

"Nedir?"

"Bir otobiyografi."

"Kendi hayat hikâyesini mi yazıyorsun?"

"Evet," diyerek iç çekti. "Evet, yazıyorum."

"Kimse biliyor mu?"

"Hayır. Sadece sen."

"İyileştirici mi?"

"Bazen. Diğer zamanlarda ise, olan bazı şeyleri yeniden yaşamak çok zor ama bunu yapmam lazım mı gibi hissettiriyor."

"Eğer Chelsea bilmiyorsa, ne zaman yazıyorsun?"

"O uyurken gecenin geç saatlerinde."

"Ona söyleyecek misin?"

"Bilmiyorum. İçinde onu üzecek şeyler var."

"Ne gibi..."

"Benim sorma sıram," diye araya girdi.

"Tamam."

"Nişanlandığın adamla neler oldu?"

"Nişanlandığımı nereden biliyordun ki?"

"Önce bana cevap ver."

"İsmi Tim. New York'ta bir süre beraber yaşadık. İyi bir insandı ve onu sevmek istedim ama sevemedim. İşi onu Avrupa'ya transfer ettiğinde onunla taşınmayı bir an bile düşünmediğim gerçeği de bunu kanıtlamış oldu. Gerçekten, bundan fazla olan bir şey yok. Şimdi bana nasıl bildiğini anlatır mısın?"

"Randy söyledi."

"Görüşmediğinizi sanıyordum."

"Ara sıra hâlâ konuşuyorduk. Bir keresinde ona seni sordum

ve bana haberleri verdi. Bunun mutlu olduğu anlamına geldiğini varsaydım.”

“Değildim.”

“Bunu duyduğuma üzıldüm.”

“Chelsea dışmda başka kız arkadaşların oldu mu?”

“Chelsea benim ilk ciddi ilişkim. Ondan önce çok fazla kızla takıldım.”

“Anlıyorum.”

“Seni... kastetmiyorum. Sen takılma kısmında değildin. Aramızda olanlar farklıydı.”

“Ne demek istediğini biliyorum.” Bir süre devam eden sessizlikten sonra konuştum. “Mutlu olmanı istiyorum, Elec. Eğer seni mutlu ediyorsa, ben de senin adına mutluyum. Bana onun, başına gelen en iyi şey olduğunu söylemiştin. Bu harika.”

“Böyle söylememiştim,” dedi sertçe.

“Evet, söyledin.”

“En iyi şeylerden biri olduğunu söyledim. Sen de öylesin. Sadece farklı bir zamanda.”

Farklı bir zamanda – geçmiş bir zamanda.

Şimdi anladın mı, Greta?

“Teşekkür ederim,” dedim.

“Bana teşekkür etme. Senin kahrolası bekâretini alıp gittim. Teşekkürünü hak etmiyorum.”

“Yapman gerektiğini hissettiğin şeyi yaptın.”

“Yine de yanlıştı. Bencilceydi.”

“Eğer seni daha iyi hissettirecekse, o akşama dair hiçbir şeyi değiştirmezdüm.”

Derin bir iç çekti. “Gerçekten bunu içtenlikle mi söylüyorsun?”

“Evet.”

“Benim de o akşam olanlara dair hiçbir pişmanlığım yok, sadece sonrası için.”

Gözlerimi kapattım. İkimiz de uzun bir süre sessiz kaldık. Sahnırım günün yorgunluğu sonunda kendini göstermeye başlamıştı.

“Hâlâ orada mısın?” diye sordum.

“Buradayım.”

Bu cümlesinin içime nüfuz etmesine izin verdim çünkü yarın burada olmayacağını biliyordum. Sabah Boston’a olan iki saatlik araba yolculuğu için en azından birkaç saat uyumam gerekiyordu.

Onu bırakmak zorundaydım.

Bırak onu.

“Biraz uyumaya çalışacağım.”

“Benimle telefonda kal, Greta. Kapat gözlerini. Uyumaya çalış. Sadece hatta kal.”

Üzerime yatak örtüsünü çektim.

“Elec?”

“Evet...”

“Başıma gelen en iyi şey sendin. Umarım bir gün en iyilerden biri olduğunu söyleyebilirim ama şimdilik sadece sen varsın.”

Gözlerimi kapattım.

Elec benimle ikimizin de çıkış yaptırdığı otel resepsiyonunda buluştu.

İkimiz de duş almıştık ama üzerimizde önceki geceki kıyafetlerimiz vardı. Çenesindeki kirli sakal bir gecede uzamış gibi görünüyordu ve gözleri yorgun olsa bile sabahın onunda kulüp kıyafetleri içinde epey ateşli görünüyordu.

Dün akşamki kelimeleri kafamda yankılanıyordu. “*Seni şu duvara yaslayıp odana taşımak zorunda kalacağım kadar sert becerme dürtüsüyle savaşıyorum.*”

Kumarhanenin Starbucks’ında durduk ve kahvelerimizi beklerken bana baktığını hissedebiliyordum. Bilerek ona bakmaya çalışıyordum çünkü gözlerimdeki hüznü görebileceğinden emindim.

Kendimizi kahvaltıyı yolda yaparken bulduk. Eve yolculuk ürkütücü derecede sakindi. Sanki fırtına öncesi sessizlik gibiydi.

Önceki günün karmaşası yerini bugünün uyusukluk ve çaresizlik hissine bırakmıştı.

Gözümü yolda tutarken radyoda soft rock çalıyordu. Biz sessizliğimizi korurken, söylenmemiş olan milyonlarca kelimenin ağırlığı üzerimize çökmüş gibiydi.

Bütün yol boyunca sadece tek kelime etti. "Beni havalimanına götürür müsün?"

"Tabii," dedim ona bakmadan.

Normalde Clara onu götürecek ve plan değişikliği hakkında ne hissettiğimi bilmiyordum, bu sadece acıyı daha da uzatacaktı.

Greg ve Clara'nın evinin önüne arabayı çekti. Ben arabada beklerken Elec eşyalarını toplamaya gitti. Biraz zamanımız olduğu için plan annemin evine uğrayıp havalimanına gitmeden önce onu kontrol etmekte.

Telefonunu koltukta bırakmıştı ve bir mesaj geldi. Ekran aydınlandı ve mesaja bakmaktan kendimi alamadım. Chelsea'den gelmişti.

**Dönmeni bekleyeceğim. Eve gelmen için sabırsızlanıyorum.
İyi uçuşlar. Seni seviyorum.**

Baktığıma pişman olmuşum çünkü bunun son olduğu gerçeğini kuvvetlendirmişti.

Ben kendime acıma duygusunda boğulamadan Elec siyah, büyük bir seyahat çantasıyla belirdi. Arabaya binip telefonuna baktı ve ben arabayı geri vitese alıp park yerinden çıkana kadar hızlı bir mesaj attı.

Annem eve gittiğimizde orada değildi. Ona mesaj attığımda yürüyüşe gittiğini söyledi.

Beraber anılarımızı taşıyan evde kendimi Elec ile yalnız bulmak kesinlikle planlarımın arasında yoktu.

Tezgâha yaslandı. "Hey, dondurmalarından hiç var mı? Yedi yıldır canım çok çekiyordu."

Benim canım yedi yıldır seni çekiyor.

"Şanslı olabilirsin," dedim buzluğu açarak.

İşin ironisi şuydu ki ihtiyacım olacağını düşünerek cenazeden önceki gece eski dondurma makinemde biraz yapıp buzluğa koymuştum. Elbette yemek için eve hiç gelememiştım. Bir kâseye koyup çekmecedan iki kaşık çıkardım. Her zaman kâseyi paylaşırdık ve eski günlerin hatırına geleneği devam ettirdim.

"İçine ekstra Snicker ekledin."

Gülümsedim. "Ekledim."

Gözlerini kapattı ve ilk ısılıkla inledi. "Senin lanet olası dondurmandan daha iyi bir şey yok. Özlemişim."

Ben de bunu özlemişim.

Mutfakta olmak ve onunla dondurmayı paylaşmak şu âna kadar yedi yıl öncesinin dün gibi hissettirmesine en çok neden olan şeydi. Bir günlüğüne de olsa eskiye dönebilmeyi diledim. Elec üst katta olurdu ve evine, Chelsea'nın yanına gidiyor olmazdı. Video oyunu oynardık. O zamanlar her şey çok basitti.

Sonra benimle seviştiği gecenin hatıraları aklımdan müthiş bir hızla geçmeye başladı. *O kadar da basit değildi.* Gidecek olması kafama bir anda dank etmeye başladı. Sessizlik artık benim için uygun değildi ve melankolik hâlimi gizlemek için havadan sudan konuşmaya çalıştım.

"Greg ile Clara ne dedi?"

"Nereye gittiğimi sordular. Ben de söyledim."

"Tuhaf olduğunu düşündüler mi?"

"Greg'in biraz endişeli olduğunu söyleyebilirim."

"Neden endişelensin ki?"

Kaşığı yavaşça ağzından çıkarıp tereddütle yere baktı. "O biliyor."

"Neyi biliyor?"

"Bizi."

Kaşığımı bıraktım ve ağzımın kenarlarını sildim. "Nasıl?"

"Birkaç yıl önce ona içimi döktüm. Randy'ye söylemeyeceğini biliyordum."

"Neden ona anlattın ki?"

“Çünkü bu konu hakkında konuşmam gerekiyormuş gibi hissettim. Güvenebileceğim başka kimse yoktu.”

“Sadece... bana başka kimseye anlatmamamı söyledin ve yıllar sonra sonunda Victoria’ya söyleyene kadar kimseye de anlatmadım.”

“Sadece Greg’e anlattım.”

“Sadece...”

Sesini yükseltti. “Sadece aramızda olanların beni senin gibi etkilediğini düşünmedin. Biliyorum. Çünkü buna inanmana sebep oldum.”

“Sanırım artık bir önemi yok,” dedim mırıldanarak, o kadar kısıp sesle söylemişim ki beni duyduğunu düşünmüyordum.

Elec boş kâseyi lavaboya götürerek yıkayıp bulaşıklığa yerleştirirken somurtuyordu. ‘

Dönüp bana baktı. “Benim için her zaman önemin olacak, Greta. Her zaman.”

Tek bir damla gözyaşı bile dökmeyi reddederek sadece başımınla onayladım ama içten içe paramparça olduğumu hissediyordum. Bu bir önceki vedamızdan daha farklıydı. O zamanlar duygusal bir karmaşa içinde olsam da gençtim ve hislerimin bir heves olduğundan, zamanla atlatacağımdan şüpheleniyordum.

Ne yazık ki bu kez tecrübe ve yaşanmışlığın verdiği deneyime dayanarak, en küçük bir şüphe ihtimali olmaksızın biliyordum ki ona ümitsizce âşıktım.

Logan Havalimanı’na olan yol birkaç dakika sürmüş gibiydi. Pembe bir renk havayı aydınlatmıştı, yani Elec’i gün batımına doğru yolculamak için uygun bir sembolizmdi. Nasıl veda edeceğime hazırlıklı olmadığımın bütün yol boyunca tek kelime etmemeyi seçtim ve o da bir şey demedi.

Terminalin hemen dışındaki kaldırıma gelince arabadan çıktığımızda, rüzgâr uçakların sağır edici kalkış seslerinin arasından güçlü esiyordu.

Kendi kollarıma koruyucu şekilde tutunarak onun karşısında durdum. Ne söyleyeceğimi veya ne yapacağımı bilmiyordum ve gözlerine bile bakamıyordum. Şimdi tamamen donakalma vakti değildi ama tam da bu oluyordu.

Gökyüzüne, yere, bagaj taşıyıcılarına... Elec dışında her yere baktım. Gözlerine baktığım an kendimi kaybedeceğimi biliyordum.

Sesi boğuktu. "Bana bak."

Başımı iki yana salladım ve ilk gözyaşım düşerken isteğini reddettim. Gözlerimi sildim ve ondan uzağa bakmaya devam ettim. Bunun şu anda başıma geldiğine inanamıyordum.

Sonunda gözlerine baktığımda onunkilerin de dolduğunu görünce şaşırđım.

"Sorun değil," dedim. "Git. Lütfen. Eğer istersen bana mesaj at. Sadece... uzun uzun vedalaşamayacağım... seninle olmaz."

"Tamam," dedi sadece.

Uzanıp yanağına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra hemen arabaya koşup kapıyı çarparak kapattım.

Elec isteksizce çantasını alıp girişe doğru yürüdü.

Otomatik kapıların sonunda arkasından kapandığını görünce kafamı direksiyona yasladım. Gizlemeye uğraştığım gözyaşlarının akmasına izin verirken omuzlarım sarsılıyordu. Birinin bana gitmem gerektiğini söylemesi çok sürmezdi çünkü burası geçici yolcu indirme alanıydı. Ama yerimden kıpırdamıyordum.

Gerçekten de biri cama vurmuştu.

"Gidiyorum. Gidiyorum," dedim başımı kaldırmadan. Tam arabayı çalıştıracakken tekrar cama vuruldu.

Sağıma baktığımda Elec'in orada durduğunu gördüm.

Delice gözyaşlarımı silip arabanın etrafından dolaşarak yanıma gittim. "Bir şey mi unuttun?"

Çantasını bırakıp evet anlamında başını salladı. Birden yüzümü elleri arasına alıp dudaklarımı nazıkçe öperek beni ürküttü. Sanki kollarında eriyormuşum gibiydi. Dilim içgüdüsel olarak

dudaklarını araladı ama benim için ağzını açmamıştı. Sadece düzensiz bir şekilde nefes alıp verirken dudaklarını sertçe benimkilere bastırıyordu. Bu farklı bir öpücüktü; diğer öpücükleri gibi değildi, sert ve acıydı.

Bir veda öpücüyüdü.

Geri çekildim. "Git buradan. Uçağını kaçıracaksın."

Ellerini yüzümden çekmedi. "İlk seferinde seni incittiğim gerçeğinin üstesinden hiç gelemedim ama ikinci defa üzmemek... bunun hayatımda yapmak istediğim son şey olduğunu söyledimde lütfen inan bana."

"Neden şimdi geri döndün?"

"Arkamı döndüm ve ağladığımı gördüm. Hangi kalpsiz puşt seni o durumda bırakırdı ki?"

"Eh, senin bunu görmemen gerekiyordu. Gerçekten yürüme-ye devam etmen gerekiyordu çünkü şimdi işleri daha kötüleştiriyorsun."

"En son gördüğüm şeyin ağlaman olmasını istememiştim."

"Eğer onu gerçekten seviyorsan beni öpmemeliydin."

Bağırarak istememiştim.

"Onu seviyorum." Gökyüzüne baktıktan sonra acılı gözlerini bana çevirdi. "Gerçeği bilmek mi istiyorsun? Lanet olsun ki seni de seviyorum. Seni tekrar görene dek ne kadar çok sevdiğimin farkına vardığımı sanmıyorum."

Beni seviyor muydu?

Sinirli bir şekilde kahkaha attım. "İkimizi de mi seviyorsun? Bu çok boktan bir şey, Elec."

"Bana her zaman dürüstlük istediğini söyledin. Ben de sana bunu verdim. Gerçek çok boktansa özür dilerim."

"Eh, onun ev sahibi avantajı var. Yakında beni tekrar unutursun. Bu, durumu daha kolay hâle getirir." Sürücü tarafına gittim.

"Greta... bu şekilde gitme."

"Giden ben değilim."

Kapıyı kapattıktan sonra kontağı çalıştırarak çekip gittim. Sadece dikiz aynasından bir kere baktım ve Elec'in aynı noktada

durduğunu gördüm. Belki benim tepkim adaletsizdi ama eğer o hisleri konusunda dürüst davranıyorsa, ben de öyle yapacaktım.

Eve dönüş yolunda tek düşünebildiğim hayatın ne kadar acımasız olabileceğiydi. “Elinden kaçıp gidenin” uzakta kalması gerekiyordu, geri dönüp seni tekrar bırakması değil.

Arabayı park ettiğimde yolcu koltuğunda bir zarf fark ettim. Ona verdiğim bin dolardı. Bu dün akşam harcadığımız bütün paranın onun cebinden çıktığı anlamına geliyordu. İçinde bir not vardı.

Sadece bu parayla kumar oynamanı istemedim. Senden para almak bir yana, bana verdiğin hiçbir şeyin karşılığını sana asla ödeyemem.

Elec’in California’ya dönmesinden iki ay sonra New York’taki normal rutinime geri dönmeye başlamıştım.

Annem Randy’nin ölümünden sonraki ilk ay benimle kalmaya geldi ama Boston’dan uzakta yaşamanın onu mutlu etmediğine karar vermiş. Greg ve Clara’nın ona göz kulak olmasıyla ve benim neredeyse her hafta sonu onu ziyaret etmemle yeni düzene olabildiğince alışmaya çalışıyordu.

Elec ile hiç bağlantıda bulunmadık. Özellikle işleri bırakış şeklimizden sonra bir mesaj bile almamak biraz hayal kırıklığına uğratmıştı ama bağlantı kuran ilk kişi ben olmayacaktım. Belki de ondan bir daha hiç haber almazdım.

Onu hâlâ her gün düşünüyordum. Chelsea’ye evlenme teklifi edip etmediğini merak ediyordum. Beni düşünüyor mu diye merak ediyordum. Beraber olduğumuz son akşam odama gitmeseydim ne olurdu diye merak ediyordum. Yani evime dönmeme rağmen aklım sürekli başka yerdeydi.

Manhattan’daki hayatım oldukça tahmin edilebilirdi. Ofiste uzun saatler çalışıp her akşam sekiz civarı eve geliyordum. Eğer

iş arkadaşlarımla içmek için dışarı çıkmamışsam hafta içi akşamlarımı e-kitap okuyucum yüzümdeyken uyuyakalana kadar okuyarak geçiriyordum.

Cuma akşamları ise apartmanımın altındaki pub restoran olan Charlie’ste komşum Sully ile yemek yiyip içki içiyordum. Yirmilerinin ortasında olan çoğu kadın cuma akşamlarını erkek arkadaşıyla veya kendi yaşlılarından oluşan bir kadın grubuyla geçirirdi. Ben ise bunlar yerine yetmiş yaşındaki bir travestiyle geçirmeyi tercih ediyordum.

Sully kadın gibi giyinen ufak tefek bir Asyalıydı ve aslında bir akşam orantısız şekilde büyük olan aletini ortaya çıkaran bir tayt giyene kadar kadın *olduğunu* varsayıyordum. Bazen Sully’yi *erkek*, diğer zamanlar ise *kadın* olarak düşünüyordum. Gerçi bu bir şeyi değiştirmiyordu çünkü “olayı” çözene kadar çoktan onun kişiliğine âşık olmuştum ve cinsiyetinin ne olduğunun bir önemi yoktu.

Sully hiç evlenmemişti, çocuğu yoktu ve bana karşı oldukça korumacıydı. Bir erkek Charlie’s’e her girdiğinde Sully’ye dönüp sakasına, “Buna ne dersin?” diye sorardım.

Cevap hep aynıydı. “Benim Greta’m için yeterince iyi değil... ama onu becerirdim.” Sonra üzerine güzelce kahkaha atardık.

Sully ile Elec hakkında konuşma konusunda her zaman tereddütlüydüm çünkü onun peşine düşüp kışına tekme basmak isteyeceğinden cidden korkuyordum. Ama spesifik bir cuma akşamı, bir sürü margarita içtikten sonra sonunda bütün hikâyeyi baştan sona anlattım.

“Şimdi anladım,” dedi Sully.

“Neyi anladın?”

“Her cuma akşamı neden bir adamla çıkmak yerine benimle olduğumu, neden kalbini kimseye açamadığını. Çünkü başkasına ait.”

“Eskiden öyleydi. Şimdi ise sadece paramparça. Nasıl düzeltirim?”

"Bazen düzeltemeyiz."

Sully uzaklara baktı ve deneyimden konuştuğundan şüphelendim.

"Asıl hile paramparça olduğu hâlde kendini açılmaya zorlamakta yatıyor. Kırık olsa da kalp hâlâ atıyor. Eğer onlara izin verirsen düzeltmeye çalışma fırsatını isteyecek bir sürü adam olduğuna eminim. Sana bir tek şey diyeceğim."

"Ne?"

"Bu... Alec?"

"Elec... E ile söyleniyor."

"Elec. Uçağa binmeyeceğim için şanslı. Taşaklarını ateşe verirdim."

"Böyle hissedeceğini biliyordum. Bu yüzden sana anlatmaya korkuyordum."

"Bu Kelsey'in kim olduğunu bilmiyorum..."

"Chelsea."

"Her neyse. Benim Greta'mdan daha iyi olmasına, daha güzel veya daha büyük bir yüreği olmasına imkân yok. O çocuk tam bir aptal."

"Teşekkür ederim."

"Bir gün büyük bir hata yaptığının farkına varacak. Buraya gelecek ve sen de çoktan gitmiş olacaksın. Onu karşılayan tek kaltak ben olacağım."

O hafta sonu Elec gittiğinden beri ilk defa iyi hissettim. Hiçbir şeyi değiştirmedeği hâlde Sully'nin cesaret verici sözleri beni bunalımdan az da olsa çıkarmıştı.

Pazar günü sonunda kalkıp kışlık kıyafetlerimi yazlıklarla değiştirdim. Her zaman dolap değişimini çok geçte, neredeyse yazın ortasına kadar erteliyordum. Bütün günü çamaşır yıkayarak, başıslanacak eşyaları ayırarak ve çekmecemi güzelce düzenleyerek geçirdim. Hava kuru ve sıcaktı, dairemin camları açıktı.

Ev işi yaparak geçirdiğim uzun bir günden sonra bir kadeh

Misket şarabı hak ettiğime karar verdim. Balkonumda oturup aşağıdaki caddeyi izledim. Güneş batarken hafif bir yaz rüzgârı vardı, o kadar mükemmel bir akşamdı ki.

Gözlerimi kapatarak mahalledeki sesleri dinledim: trafik, insanların bağırışları, çocukların karşımdaki ufak sahada oyun oynaması. Yan balkondan barbekü et kokusu geliyordu. Bu, bana bütün gün yemek yemediğimi hatırlatmıştı ve bu da şarabın beni neden bu kadar hızlı etkilediğini açıklıyordu.

Kendime özgürlüğümü sevdiğimi söyledim: İsteddiğimi yapabilme, istediğim yere gidebilme, istediğim şeyi istediğim zaman yeme özgürlüğümü sevdiğimi. Ama içten içe hayatımı biriyle paylaşmaya özlem duyuyordum.

Ne kadar uğraşsam da düşüncelerim dönüp dolaşıp ona dönüyordu. Bu sakin yaz geçesinde beklemediğim şey ise bunun karşılıklı olmasıydı.

Mesaj sesi duyduğumda hemen kontrol etmedim. Beni televizyonda bir şey izlemeye davet eden Sully'den ya da beni kontrol eden annemden geldiğine emindim.

İsmi gördüğümde kalbim delice atmaya başladı. Mesajı hemen okumaya cesaretim yoktu çünkü ne olursa olsun bu akşamın sakin havasını bozacağını biliyordum. Neden bu kadar korktuğumu bilmiyordum. Elec ile işlerin daha kötüye gidebilmesi mümkün değildi, tabii nişanını duyurmak için bana ulaşmadıysa ki bu beni gerçekten mahvederdi.

Nefes alıp şarabımı tek yudumda bitirdikten sonra ona kadar sayıp mesaja baktım.

Okumanı istiyorum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tek cümlesiyle, bu hafta sonu onu unutmak üzerine katettiğim bütün gelişmelerim çöpe gitmişti. Vereceğim cevabı düşünürken ellerim titriyordu.

Üzerinde çalıştığı otobiyografiyi okumamı istiyordu. Neden şimdi? Söyleyebileceği bütün şeylerin arasından bu en beklemediğimdi.

Merak ettiğim her şeyi öğrenebileceğim düşüncesi kesinlikle aynı anda hem heyecan verici hem de korkutucuydu. Çoğunlukla korkutucu. Beni üzecek kısımların varlığından emin olduğum hâlde ona vereceğim cevabı çoktan biliyordum. Nasıl hayır diyebilirdim ki?

Okumayı çok isterim.

Bunun özellikle işleri bıraktığımız durumdan sonra ansızın olduğunu biliyorum.

Sanki cevabımı bekliyormuş gibi hemen yazmıştı.

Bunu beklemediğim kesin.

Kimseye okuması için güvenmiyorum. Senin okumana ihtiyacım var.

Bana nasıl göndereceksin?

Sana bu akşam e-posta ile atabilirim.

Bu akşam mı? O anda kesinlikle yarın işten izin alacağımı biliyordum. Okumaya başladığımda durma ihtimalim yoktu. Kendimi neyin için sokuyordum böyle?

Tamam.

Henüz bitmedi ama oldukça uzun.

E-postamı birazdan kontrol ederim.

Teşekkürler.

Rica ederim.

Şişenin geri kalanını kadehime doldurdum, gece havasını yeterince derin bir şekilde içime çekemiyordum. Komşunun, öncesinde iştah açıcı gelen barbekü kokusu şimdi midemi bulandırıyordu.

Balkondan yatak odama geçtim. Dizüstü bilgisayarımı açıp e-posta adresimin şifresini gerginlikle çok hızlı yazdım ve doğrusunu yazana kadar birkaç kere denemek zorunda kaldım.

Sağ en üstte kalın harflerle Elec O'Rourke'tan yeni bir e-posta vardı. Konu bölümünde sadece *Kitabım* yazıyordu. E-postada mesaj yoktu, sadece bir Word dosyası eklenmişti. Hemen e-kitap okuyucumda okuyabilmek için farklı bir formata çevirdim.

Bu hikâyenin beni mahvedeceğini biliyordum. Randy ve Elec'in birbirlerine karşı tavırlarına ışık tutacak açıklamalar olacaktı.

Ama yine de ilk cümleden beni tamamen darmadağın etmesini beklemiyordum.

Giriş: Armut Dibine Düşer

Ben kardeşimin gayrimeşru çocuğuyum.

Kafan mı karıştı?

Bu bomba üzerime fırlatıldığında nasıl hissettiğimi tahmin et.

On dört yaşımdan beri beni tanımlayan şey bu keşif.

Eğer bu ufak detayı daha önce öğrenseydim, acması çocukluğum çok daha mantıklı hâle gelirdi.

Bu sır hiç ortaya çıkmamalıydı. Plan, kelimeleri anlayabilmeye başladığımdan beri beni aşağılayan adamın babam olduğuna inanmamdı.

Annemi başka bir kadın için terk ettiğinde, annem sonunda bir gece sinir krizi geçirip hayata gelişim konusundaki gerçeği ağzından kaçırmıştı. Bütün mide bulandırıcı detayları açıkladıktan sonra kimin daha kötü olduğuna karar verememiştim: Her zaman babam olduğuna inandığım adam mı yoksa tanışma şansımın olmadığı sperm donörüm mü?

Hayatımın boktan hikâyesi aslında yirmi beş yıl önce, Ekvador Cumhuriyeti'nde başlamıştı. Buraya İrlanda'dan göçmüş olan Amerikalı iş insanı Patrick O'Rourke'un sokaklarda sanatını satan güzel bir genç kız görmesiyle.

O kızın ismi Pilar Solis idi. Patrcik'in her zaman sanata ve güzel kadınlara karşı zaafı varmış o yüzden de hemen büyülenmiş. Pilar, egzotik güzelliği ve inanılmaz yeteneğiyle daha önce karşılaştığı hiçbir kadına benzemiyormuş.

Kız çok gençmiş ve o da yakm zamanda ülkeyi terk edecekmiş. Ama bu, istediğinin peşinden koşmak için onu durdurmamış.

Patrick, Amerikan kahve piyasasında güçlü bir rol oynuyormuş. Ona Quito dışında bazı mahsullerin alımını gözetme görevi verilmiş.

Patrick'in gözettiği tek şey ise Pilar'mış.

Onun sokak tezgâhını her gün ziyaret ediyor ve her gün bir

resmini alıyormuş, ta ki sonunda hepsini satın alana kadar. Pilar'ın resimleri kocaman ve fakir olan ailesinin ana geçim kaynağıymış. Bütün resimler anlaşılması güç, kirli cam pencelelerden tasvir edilmişti.

Patrick, sanatından çok kıza kafayı takmıştı. Seyahatinin üç hafta sürmesi gerekiyordu ama altı haftaya uzatmıştı.

Patrick'in onu beraberinde götürmeden eve dönmeyeceğinden Pilar'ın haberi yoktu.

Kız on sekiz yaşının altında olmasına rağmen, Patrick ailesini bulup onların da onayıyla kızlarına kur yapmaya başlamıştı. Onlara para vermişti ve Solis ailesinin her üyesi için hediyeler almıştı.

Babasına onu kanatları altına alacağı, okula göndereceği ve gerçek bir sanat kariyeri oluşturmasında yardımcı olacağı Amerika'ya götürme olasılığından bahsetti. Aile, içlerinden birinin böyle bir şansa sahip olması için çaresiz durumdaydı. Sonunda Patrick ile Amerika'ya gitmesini kabul ettiler.

Pilar yaşlı adamdan hem büyülenmişti hem de korkuyordu. Endişelerine rağmen kendini onunla gitmek zorunda hissediyordu. Adam yakışıklı, karizmatik ve kontrolcüydü.

Pilar'ı Amerika'ya götürdükten sonra Patrick sözünü tutmuştu. Kız on sekiz yaşına girdiğinde Amerika'da kalmasına olanak sağlamak için onunla evlenmiş, İngilizce kursuyla beraber onu sanat okuluna yazdırmış ve sanatının Körfez bölgele-
rindeki galerilerde sergilenmesi için bağlantılarını kullanmıştı. Bunun karşılığında Pilar onundu. Patrick onun sahibiydi.

Pilar'ın farkına varmadığı şey ise Patrick'in bir ailesinin olduğuydu – oğluyla beraber şehre yeni taşınmış olan bir eski eş.

Bir öğleden sonrasında Pilar, Patrick'in tam da bunun için yaptırdığı odada resim yapıyordu. Onun yaşlarında görünen iri yarı bir genç kot pantolondan başka bir şey giymemiş şekilde kapıda belirmişti. Pilar'ın onun kim olduğuna dair fikri yoktu, sadece vücudunun hemen ona karşı tepki verdiğini biliyordu. Adam, kocasının daha genç ve yakışıklı versiyonuydu.

Patrick'in bir oğlu olduğu ve yaz boyunca onların evinde kalacağını öğrenince şaşırmişti.

Her öğleden sonra Patrick isteyken oğlu Randy oturup Pilar'ın resim yapmasını izlerdi. Masum bir şey olarak başlamıştı. Pilar ona Ekvador'dan hikâyeler anlatırken Randy'de ona en son çıkan müzikleri ve Amerikan pop kültürünü tanıtırđı – yirmi yaş yaşlı olduğu için Patrick'in anlayamayacağı şeyleri.

Kısa bir süre sonra Pilar kendini hayatında ilk defa âşık olurken bulmuştu. Patrick'in her zaman onu terk ettiğini hisseden Randy'nin ise babasına karşı hiçbir bağıllığı yoktu. Pilar kocasına olan hislerinin platonik olduğunu itiraf edince Randy fırsatıtan istifade etmekte tereddüt etmedi.

Bir gün çizgiyi aşp onu öpmüştü. O andan sonra geri dönüş yoktu. Öğleden sonra buluşmaları masum konuşmalardan rezil randevulara dönüşmüştü. Sonunda gizli bir gelecek hakkında konuşmaya başladılar. Plan, Randy üniversiteyi bitirene ve maddi olarak artık Patrick'e bağımlı olmayana kadar ilişkilerini devam ettirmektir. Sonra beraber kaçacaklardı.

Bu arada, Randy ona yakın olmak için Patrick'in evine temelli taşınmıştı ve babasını şüphelendirmemek için kız arkadaşları varmış gibi davranıyordu. Randy ve Pilar, her zaman oldukça dikkatlılerdi ta ki bir gün Patrick'in Costa Rica'ya yaptığı iş gezisinden dönüş tarihini yanlış hesaplayana kadar.

Bu Patrick'in, genç karısını yataklarında oğlunu becerirken yakaladığı gündü. Aynı zamanda varlığına sebep olan olaylar zincirini başlatan andı.

Öfkeli Patrick, Pilar'ı giysi odasına kilitleyip Randy'yi ölesine dövdükten sonra evden atmıştı. Sonra iddiaya göre Patrick oğluyla onu yakaladığı aynı yatakta anneme tecavüz etmişti. Randy camı kırıp içeri girene kadar her şey için çok geçti.

Sonrasında olanlar tam olarak net değıl çünkü bana verilen detaylar her zaman üstünkörüydü. Kesin olarak bildiğim tek şey Patrick'in o odadan sağ çıkmadığıydı.

Annem Randy ile kavgası sırasında düşüp kazara başını vur-

duğunu söyledi. Ben, Randy'nin onu öldürmüş olabileceğinden şüpheleniyordum ama doğru olsa bile annem bunu asla itiraf etmezdi. Evliliklerine ihanetine rağmen Randy'yi öldüğü güne kadar koruyacağını biliyordum.

Polis hiçbir şeyden şüphelenmeyip Patrick'in düşüp başını vurduğu hikâyesini yutmuştu.

Savurgan bir hayat yaşadığından ve Randy ile Pilar'ı okula yolladığından Patrick'in onlara bırakacak parası kalmamıştı. Randy okulu bırakmak zorunda kalıp kariyeri konusundaki hayallerinden vazgeçmişti.

Pilar'ın hamile olduğunu öğrenmesi için cidden kötü bir zamandı. Korunma konusunda her zaman oldukça dikkatli oldukları için Randy'nin çocuğu olamayacağını biliyordu.

Patrick'in bebeği idi.

Randy onu sevmişti ve içine girdikleri durum için kendini suçladı.

Çocuğu aldırması için ona yalvardı ama Pilar reddetti.

Randy, babasının Pilar'a tecavüz ettiği gecenin meyvesini asla sevemeyeceğini biliyordu.

Haklıydı. Sevememişti ama yine de beni kendi çocuğu gibi yetiştirmiş ve hayatının geri kalanında her şeyi benden çıkarak geçirmişti.

Bu şekilde Randy benim babam olmuştu ve ben de kardeşimin gayrimeşru çocuğu.

Bu sadece girişti ve çoktan kafamda depremler oluyormuş gibi hissediyordum. Az önce okuduklarıma inanamıyordum.

Aklım ve vücudum şu anda bir savaş içerisindeydi çünkü kalbimin devam etmeden önce uzun bir dinlenmeye ihtiyacı olsa da beynim bir sonraki sayfaya geçmek için acil bir ihtiyaç hissediyordu Okumaya başladığımda sayfalar bütün gece çevrilmeden durmayacaktı.

Şafağa kadar kitabın ilk yarısına gelmiştim. Randy'nin Elec'i

maruz bıraktığı sözlü şiddeti okumak dayanılmaz derecede acı vericiydi. Çocukken Elec odasında gizlenir, gerçeklikten kaçmak için kitaplarda kaybolurmuş. Randy bazen onu sebepsiz yere cezalandırıp kitaplarını alırmış. Bunun yaşandığı zamanlardan birinde Elec bir kâğıda bir hikâye yazmaya başlamış ve yazmanın daha tatmin edici bir kaçış yolu olduğunun farkına varmış. Randy'nin evinde yaşamak zorundayken ve kendi hayatı üzerinde kontrolü yokken, karakterlerinin kaderlerini kontrol edebiliyordu.

Çocukken Randy'nin nefretinin ardındaki gerçek sebebi bilmiyordu. Pilar'ın Randy'yi koruması kabul edilemezdi ve sayfalar boyunca onu boğazlamak istemiştin. Yaptığı tek iyi şey Randy'nin isteğine karşı gelip Elec'e bir köpek almaktı. Lucky, Elec'in tesellisi ve en iyi arkadaşı hâline gelmişti.

Elec aynı zamanda Randy'nin annesini aldattığını öğrendiği zamanı da anlatmıştı. Babasının bilgisayarına sızıp annemle olan sanal ilişkisini keşfetmişti. Elec suçlu hissediyordu çünkü Pilar'a haberi veren oydu. Randy hemen sonrasında evden taşınmıştı.

Pilar'ın sonradan gelen sinir krizleri yeni zorluklar çıkarmıştı. Randy'ye nasıl her zaman bel bağladıysa artık sırtını Elec'e dayamaya başlamıştı. Elec'in Patrick konusunda gerçeği öğrenmesi ve Lucky'nin ölümüyle işler iyice sarpa sarmıştı.

Elec stresle baş etmek için sigara içmeye ve alkol almaya başlamıştı ve kendini ifade etme şekli olarak dövmelelere karşı bir bağımlılık geliştirmişti, ayrıca rasgele cinsel ilişkilere girmeye başlamıştı. Bekâretini on beş yaşındayken, on sekiz yaşında olduğuna inandırdığı bir kadın dövme sanatçısına vermişti.

Kitabın belirli kısımlarını okumak benim için gerçekten zordu ama acımasız bir dürüstlikle anlatması takdire şayandı.

Artık devam etmeden önce kesinlikle durmam gereken kısma kadar durmadan okudum.

Benim hakkımdaki bölüme gelmiştim.

15. Bölüm: Greta

İntikam.

Önümüzdeki yılın çoğunu annem “uzağa gitmişken” Randy ve ailesiyle yaşamak zorunda kalmamı atlatmamı sağlayacak tek şeydi.

Tek tesellim hayatlarını perişan hâle getireceğimden alacağım tatmindir.

Anneme kafayı sıyırtmanın ve onun parçalarını birleştirmem için beni tek bırakmanın cezasını ödeyecekti.

Çoktan o kızıdan nefret ettiğime karar vermiştim – üvey kızından. Onunla hiç tanışmamıştım ama sırf isminden en kötüsünü hayal etmiştim, adı tuhaf bir şekilde vendetta’ ile kafiyeliydi.

Greta.

İğrenç bir isim olduğunu düşünmüştüm.

Aynı şekilde iğrenç bir yüzü olduğuna kendimle iddiaya girmiştim.

Uçaktan indiğim an Boston’ın sisi ve tuhaf kokusu bir “siktir git” diyordu. Buradaki kirli sular hakkındaki şarkıyı daha önce duymuştum ve etrafa sadece şöyle bir bakınca bu beni şaşırtmamıştı.

Eve ilk vardığımızda Randy’nin aracından çıkmayı reddettim ama soğuktu ve taşaklarım donmak üzereydi o yüzden sonunda teslim olup ayaklarımı sürüyerek içeri girdim.

Üvey kız kardeşim oturma odasında yüzünde kocaman bir gülümsemeyle beni bekliyordu. Gözlerim hemen boynuna çekildi.

Siktir.

İsmine uyacak yüz hakkındaki iddiayı hatırlıyor musunuz? Eh, görünüşe göre o iddiayı aletime karşı kaybetmiştim. Greta çirkin değildi... hem de hiç.

* (İng.) İntikam. -çn

Bu gelişme, planımdaki ufak bir pürüzdü ve beni yavaşlatmasına izin vermemeye kararlıyım.

Kendime ciddiyetimi korumayı hatırlattım.

Uzun, kızılımsı sarı saçları bana doğru hareket ettiğinde ileri geri sallanan bir atkuyruğuyla tepede toplanmıştı.

“Ben Greta. Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi.

Yenecek kadar güzel kokuyordu.

Düşünceyi aklımda düzelttim; yenecek ve sonrasında *TÜ-KÜRÜP ATILACAK* kadar iyi. Dikkatini kaybetme.

Eli tutmamı bekliyormuş gibi hâlâ havadaydı. Ona dokunmak bile istemiyordum. Bu beni daha da yoldan çıkarırdı. Sonunda elini tutup iyice sıktım. Bir kuşun bacağı ya da her ne boks onunkadar kahrolası derecede yumuşak ve narin olmasını beklemiyordum. Eli birazcık titredi. Onu geri yordum. Güzel. Bu güzel bir başlangıçtı.

“Hayal ettiğimden... daha değişik görünüyorsun,” dedi.

Bu ne demekti şimdi?

“Ve sen de fazlasıyla... sıradan görünüyorsun,” diyerek tersledim.

Yüzünü görmeliydiniz. Bir anlığına ona karşı nazik olduğumu düşünmüştü. Sonra “sıradan” kelimesini ekleyerek hemen bu düşüncenin filizlenmesini önlemiştim. Sonra o güzel gülümsemesi somurtmaya döndü. Bu beni mutlu etmeliydi ama hiç de hoşlanmamıştım.

Gerçekte ise kız sıradandan çok öteydi. Vücudu tam benim zevkime göreydi; ufak kıvrımlarıyla minyon tiptiydi. Mükemmel şekilde yuvarlak olan ufak kıcı gri yoga taytını geri yordu. Yoga yapıyor olması böyle sıkı bir vücutla hiç sürpriz değildi.

Ve boynu... ne olduğunu açıklayamıyordum ama ona dair fark ettiğim ilk şeydi. İçimde onu öpme, ısırma, elimi etrafına dolama dürtüsü uyanmıştı. Çok tuhaftı.

“Sana odanı göstermemi ister misin?” diye sordu.

Hâlâ şirin davranmaya çalışıyordu. Sinir krizi geçirmeden önce buradan çıkmam gerekiyordu o yüzden onu görmezden ge-

lerek üst kata yöneldim. Her zaman üvey canavar diye hitap ettiğim Sarah ile ufak bir karşılaşmanın sonunda odama varmıştım.

Randy gelip bana yarım saat saydırdıktan sonra peş peşe sigara içip kafamdaki uğultuyu durdurmak için biraz müzik dinledim.

Sonra sıcak bir duş almak için banyoya gittim.

Elime kızların kullandığı nar özlü vücut jelinden sıktım. Seramik duvarda asılı duran pembe bir lif vardı. Küçük, güzel kıcını temizlemek için onu kullandığına iddiaya girebilirdim. Alıp vücudumu onun lifiyle yıkadıktan sonra yerine koydum. Narlı boktan şey iş görecektir kadar iyi değildi o yüzden bitirmek için biraz erkek vücut jeli kullandım.

Banyo buharla doluydu. Dışarı çıktım ve vücudumu silerken kapı açıldı.

Greta.

Şimdi sadece kuru gürültüden ibaret olmadığımı kanıtlama zamanıydı.

Onu şaşırtmak için havlunun yere düşmesine izin verdim. Niyetim daha bir şey göremeden hızla kaçmasıydı.

Onun yerine gözleri aletimdeki piercinge dikili bir şekilde öylece durdu.

Bu da nesiydi?

Gözleri yavaşça göğsüme doğru çıkarken bakışlarını kaçırmaya çalışmıyordu bile. Sonunda bir ömür gibi gelen bir süreden sonra sanki uyanmış da ne yaptığının farkına varmış gibiydi. Başını çevirip özür diledi.

Ama o zamana kadar durumdan eğlenmeye başladığım için gitmesini engelledim.

“Daha önce hiç çıplak bir erkek görmemiş gibi davranıyorsun.”

“Aslında... görmedim.”

Şaka yapıyordu, değil mi?

“Senin için ne kadar moral bozucu olmalı. Sonraki adamın benimle boy ölçüşmesi epey zor olacak.”

“Küstah mısın?”

“Sen söyle. Küstah olmayı hak etmiyor muyum?”

“Tanrım... âdeta şey gibi davranıyorsun...”

“Koca bir sık kafalı gibi mi?”

Ha. Ha. Bu çenesini kapatmıştı.

Sonra yine bakmaya başladı.

İşler biraz tuhaf olmaya başlamıştı.

“Gerçekten orası yolun sonu. Bir şey yapmayı planlamıyorsan banyoyu terk edip giyinmeme izin vermelisin.”

Sonunda gitmişti.

Umarım şaka yapıyordu. Eğer gerçekten de daha önce bir erkeği çıplak görmediyse az önce yaptığım çok boktan bir şeydi.

* * *

Birkaç gün sonra arkadaşına benim ateşli –net olmak gerekirse “çok ateşli”– olduğumu söylerken kulak misafiri olmuştum. Dü-rüst olmak gerekirse, onun üzerinde bir çeşit etkimin olduğunu bildiğim hâlde bunun fiziksel çekim olup olmadığından emin değildim. O yüzden bunu duymak oyunu biraz değiştirmişti. İyi yanı: Bunu aleyhime kullanabileceğimi biliyordum. Kötü yanı: Ben de şaşırtıcı şekilde ondan fazlasıyla etkileniyordum ve bunu onun bilmediğinden emin olmam gerekiyordu.

Evde yaşamak her geçen gün daha kolay hâle geliyormuş gibiydi. Asla itiraf etmezdim ama artık o kadar acınası durumda değildim – hatta bundan çok uzaktım.

Ona takılmak için iç çamaşırlarını ve vibratörünü çalmak gibi ufak şeyler yapmaktan keyif alır olmuştum. Tamam, belki bu o kadar da ufak bir şey sayılmazdı. Sonuç olarak, hareketlerimin ardındaki motivasyonun asıl niyetlendiğim şey olmadığına farkına varmaya başlamıştım.

Randy'den intikam almak artık aklıma zar zor gelen bir düşünceydi. Şimdi, sadece ilgisini çekmek için Greta ile uğraşıyordum.

Birkaç gün içinde “şeytani planımı” çoktan unutmuştum.

Bir öğleden sonra bilerek Greta’nın çalıştığı Kilt Kafe’ye okuldan bir kız götürdüğümde işler fenalaşmıştı. Kabul ediyorum; kızları elde etmek konusunda bir problemim yoktu ve ilk ay içinde okuldaki en ateşli kızların birkaçıyla beraber olmuştum. Ama hepsi beni sıkıyordu. Üvey kız kardeşimi kızdırmak dışında her şey beni sıkıyordu.

Greta beni hiç sıkırmamıştı.

Sabah kalktığımda aklıma ilk gelen şey bugün onu nasıl uyuz edeceğimdi.

Kafedeki gün de bundan farklı değildi ama geriye dönemeceğim bir dönüm noktası hâlini almıştı.

Servisimizi Greta yapıyordu ve ona bilerek zor anlar yaşıyordum. Sonunda çorbama fazlasıyla acı sos koyarak bana karşılık vermeye çalıştı. Olayı çözdüğümde sırf onu sinir etmek için hepsini içtim. Çok fena yaktığı hâlde hiç belli etmedim. Onunla o kadar gurur duyuyordum ki onu öpebilirdim.

O yüzden ben de öyle yaptım.

Çorbayı, intikam alıyormuşum gibi davranarak onu karanlık bir koridorda sıkıştırıp haftalardır yapmak istediğimi yapmak için bahane olarak kullandım. Onu tutup minik, ıslak dudaklarına sahip olduğumda çıkardığı ilk sesi hiç unutamayacağım. Sanki bunun için büyük bir açlık çekiyor gibiydi. Onu kahrolası bütün gün boyunca öpebilirdim ama bunun öpücükle değil de acı sosla ilgisi varmış gibi gözükmesi gerekiyordu. O yüzden isteksizce kendimi geri çekerek masama döndüm.

Çok fena sertleşmiştim ve bu hiç iyi değildi. Çıktığım kıza durumu fark etmemesi için benimle dışarıda buluşmasını söyledim.

Az önce olanlar beni hiç etkilememiş gibi yapmak ve bunun bir şaka olduğu fikrini hemen pekiştirmek zorundaydım. Günlerdir yanımda Greta’nın iç çamaşırlarından birini onu kızdırmak için doğru ânı bekleyerek taşıyordum. O yüzden tangasını bahşişinin bir kısmı olarak, büyük ihtimalle biraz ıslandığı için

üzerini bununla değıştirmesi gerektiğini söyleyen bir notla beraber bıraktım.

Keşke tepkisini görebilseydim.

Beraber biraz daha fazla zaman geçirmeye başlamıştık. Odama geliyordu ve beraber video oyunları oynuyorduk. Beni izlediği zamanlarda ise boynuna gizlice bakıp duruyordum.

Öpücüğü bazen diğer kızlarla birlikteyken bile sürekli kafamda canlandırıyordum.

Greta ile dondurma yerken dudaklarının kenarını yalayarak temizleme dürtüsü çok yoğundu.

Ona birden fazla şekilde kapıldığımı hissedebiliyordum ve bu hoşuma gitmiyordu.

Sadece ona karşı ilgi duymuyordum, aynı zamanda vakit geçirmekten zevk aldığım ilk kızdı.

Gerçi onunla işleri ilerletmem mümkün olmadığı için kendime hâkim olmam gerekiyordu. O yüzden kızları eve getirmeye ve Greta için hislerim yokmuş gibi davranmaya devam ettim.

Okuldan Bentley denen çocukla çıkacağını duyana kadar her şey yolunda gidiyordu. Çocuk kötü haberdı. Greta'nın arkadaşı çifte randevuya çıkmamızı teklif etmişti ve ben de ona göz kulak olmak için bu fırsatı kullanmıştım.

Buluşma tam bir işkenceydi. Kıskançlığımı gizlemek zorunda olduğum için arkama yaslanıp bu hödüğün elini Greta'ya sürmesini izlemek zorunda kalmıştım. Aynı zamanda Greta'nın arkadaşı Victoria üzerime düşüyordu ve benim ona hiç ilgim yoktu. Sadece Greta'yı eve güvenli şekilde götürmek istiyordum ama gece düşündüğümünden daha farklı yöne çekilmişti. Gece bitmeden önce Bentley, Greta'nın eski sevgiliyle onun bekâretini alabileceğine dair iddiaya girdiğini itiraf edince onu neredeyse hastanelik ediyordum. Gözüm dönmüştü. Hayatımda hiç kimseyi Greta kadar korumak istememişim.

Ertesi gün Greta bu iyiliğin karşılığını büyük bir şekilde ödeyecekti

Randy odama dalmış ve istismarcı konuşmalarından birine başlamıştı. Greta buna kulak misafiri olup daha önce kimsenin yapmadığı şekilde bana arka çıkmıştı. Hatırlamayacak kadar sarhoşmuşum gibi davransam da Greta'nın Randy'yi odadan kovana kadar söylediği her kelimeye tutunmuşum.

Şimdi geriye bakıp düşündüğümde, ona âşık olduğum anın o olduğundan oldukça eminim.

* * *

Aynı hafta sonu ebeveynlerimiz bir seyahate çıkmıştı. Kötü bir zamanlamaydı çünkü ona karşı hislerim her zamankinden yoğundu. Onunla yalnız kalmayayım diye randevum olduğuna dair bir hikâye uydurdum.

O akşam beni rüya görürken uyandırdı. Annemin neredeyse kendini öldürdüğüne dair kâbuslarımdan birini görüyordum.

Havayı yumuşatmaya çalıştım çünkü kafayı sıyırmış gibi görünüyor olmalıydım. Ona, "Gecenin bir yarısı benden faydalanmadığını nereden bileceğim?" gibi bir şey söylemişim.

Şakaydı.

Greta ağlamaya başladı.

Kahretsin.

Yeni bir aşağılık seviyesine geçiş yapmışım.

Gerçek hislerimi gizlemek için taktığım bütün maskeler ona zarar vermeye başlamıştı. Durmam gerekiyordu ama arkasına gizlenecek hakaretler ve şakalar olmadan hislerim çok bariz olacaktı.

Odasına kaçtığında en azından onu tekrar güldürene kadar gözüme uyku girmeyeceğini biliyordum. Aklıma bir fikir geldi ve gizlediğim vibratörünü alıp odasına göttürdüm. Onu bununla gıdıklamaya başladım.

Sonunda kahkahayı patlattı. Gecenin geri kalanını yatakta

konusarak geçirdik. Bu gerçekten açıldığım ve ona karşı ilgim olduğunu itiraf etme hatasını yaptığım ilk seferdi.

Beni öpmeye çalıştı ve ben de yenilgiyi kabul ettim. Dudaklarını tekrar tadıp da gerçek değilmiş gibi davranmak zorunda olmamak çok iyi hissettirmişti. Yüzünü kavrayıp kontrolü elim'e aldım. Kendime sınırı öpücükle çizersen kötü bir şey olmayacağını söyledim. Beni mahvedecek kelimelerle aklımı başımdan almadan önce kendimi neredeyse ikna etmiştim.

“Bana nasıl seviştiğini göstermeni istiyorum, Elec.”

Paniğe kapıldım ve onu iterek üzerimden uzaklaştırdım. Yapmak zorunda olduğum en zor şeydi ama yapmak zorundaydım. Ona işlerin bu kadar ileri gitmesine asla izin veremeyeceğimizi açıkladım.

Bu olaydan sonra, kendimi ondan uzaklaştırmak için gerçekten çok çabalamıştım. Yine de geceleri, duşta ve neredeyse bütün gün o kelimeler kafamda yankılanıyordu. Diğer kızlara karşı ilgimi kaybetmişim ve Greta'nın isteğini onun hayal edebileceğinden daha farklı şekillerde yerine getirdiğim açık saçık düşüncelerle mastürbasyon yapmayı tercih ediyordum.

Haftalar geçip giderken onunla bir şekilde tekrar bağlantı kurma konusunda çaresiz hâle gelmişim. Kitabımı okumasına izin vermeye karar verdim. Bitirdikten sonra bana zarf içinde bir not bırakmıştı. İçinde ne yazdığını görmekten korkarak açmayı ertelemiştim.

Sonra her şeyin değiştiği akşam geldi.

Greta biriyle randevuya çıkmıştı. Bu elemanın zararsız olduğunu biliyordum o yüzden bu sefer onun için endişeli değildim. Kendim için endişeliydim. Greta'ya sahip olamasam da başkalarının da ona sahip olmasını istemiyordum.

Kapıya çiçeklerle yaklaşmasını camdan izledim. Ne kadar da aptal bir saçmalık. Bir şey yapmak zorundaydım. Lavaboyu

kullanmak için üst kata çıktığında onu holde sıkıştırdım. Ona Greta'nın iç çamaşırlarından birini verdikten sonra onu odamda unuttuğunu söyledim. Çok aşağılık bir hareketti ama çaresizdim.

Onunla gitmesi beni daha da sinirlendirmişti. Bana arabadan mesaj attığında eve gelmesini istedim. Şaka yaptığımı sanıyordu. Yapmıyordum. Sadece bir anlığına irademi kaybetmiştim.

Hemen ardından telefonum çaldı ve Greta olduğundan emindim.

Annem olduğunun farkına varınca yüreğime bir korku düştü.

Beni, California'ya döndüğünü ve rehabilitasyon merkezinden bırakıldığını söylemek için aramıştı. Panikledim çünkü bu ruh hâlindeyken yalnız başına olmamalıydı. Ne yapacağımı bilmiyordum çünkü hemen dönmem gerektiğinin farkındaydım.

Greta'yı bırakmak istemiyordum.

Ama gitmem gerekiyordu.

Ona mesaj atıp eve gelmesini, bir şey olduğunu söyledim. Neyse ki bu sefer dinlemişti.

Neden gideceğim hakkındaki gerçeği ona söylemem gerektiğini biliyordum. Odama geldiğinde, ince belini saran mavi elbisesi içinde çok güzel görünüyordu. Onu kollarıma alıp hiç bırakmamak istiyordum.

Gitmenin kendi seçimim olmadığını bilmesi gerektiği için o gece Greta'ya annem hakkında anlatabileceğim her şeyi anlattım.

Her şey çok hızlı oluyordu. Ona odasına dönmelerini söyledim çünkü kendime güvenemiyordum. Onu ikna etmeye çalışmakla geçirdiğim bir süreden sonra beni dinledi. Gerçekten niyetim doğru şeyi yapıp ondan o gece uzak durmaktı.

Yalnızdım ve yan odada olsa da onu şimdiden özlüyordum. Bazı gramer hatalarının düzeltilmiş hâli ile kitabım hakkında ufak eleştiriler bulmayı bekleyerek mektubunu açmaya karar verdim.

Mektupta hayatımda bana hiç kimsenin söylemediği ama duymam gereken şeyleri söylemişti: yetenekli olduğumu, kendi hayallerinin peşinden gitmesi için ona ilham verdiğimi, bana saygı duyduğunu, beni umursadığını, benimle gurur duyduğunu ve bana inandığını.

Greta daha önce hissetmediğim şeyler hissetmemi sağlamıştı. Sevilmiş hissetmemi sağlamıştı.

Bu kızı seviyordum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Üzerinde düşünmeden kapısını çaldım ve benden istediğini ona vermeye karar verdim.

Greta ile o gece yaşadıklarımızın detaylarına girebilirdim ama dürüst olmak gerekirse benim için taşıdığı değer yüzünden yazmakta rahat hissettiğim bir şey değil. Bana kimsenin elde edemeyeceği bir şeyi verecek kadar güvenmişti. O gece benim için kutsaldı ve umarım o da bunun farkındadır.

Söyleyeceğim tek şey, yüzündeki bir bakış asla unutmayaacağımdı. Gözleri kapalıydı ve içine tamamen girdiğim ilk an gözlerini açıp bana bakış şeklinden bahsediyordum.

Bugün bile, ertesi sabah onu terk ettiğim için kendimi affetmedim. Başka hiç kimseye bu kadar bağlı hissetmemiştim. Kendini bana tamamen vermişti. O benimdi ve ben de onu bırakmıştım. Pişmanlığın ve dünyadaki varlığımı haklı çıkarmak için, derinden gelen annemi koruma içgüdüsünün mutluluğumun önüne geçmesine izin verdim.

Greta'nın o gecedен çok daha önceden beri onu sevdiğimin farkına vardığını sanmıyordum.

Ben bunu yazarken kesinlikle bilmediği şey ise, birkaç yıl sonra onun için geri döndüğümdü ama artık her şey için çok geçti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Benim için geri mi dönmüştü?

Ellerim sanki kalbimin yerinden çıkmasını önlemek için göğsümü kavramıştı.

Şimdi sabahın ilerleyen saatleriydi ve günün karmaşası pencereden duyulabiliyordu. Güneş dairenin içini aydınlıyordu. Öncesinden işi arayıp çoktan izin istemiştim çünkü bu kitabı bugün bitirmem gerekiyordu.

Bugün bir iş arkadaşımın, şehir merkezindeki gece kulübünde otuzuncu yaş günü kutlaması vardı ve kitabı bırakıp oraya gidebileceğimden emin değildim.

Biraz su almak için mutfaka girdim ve bir yulaf barını zorla yedim. Kitabın önümüzdeki kısmı için enerjiye ihtiyacım vardı.

Benim için geri mi dönmüştü?

Koltuğa kıvrılıp derin bir nefes aldıktan sonra sayfayı çevirdim.

Bir insana duyduğunuz bağımlılığa, uyuşturucu bağımlılığına olduğu gibi yaklaşmalısınız. Eğer tamamen Greta ile beraber

olamayacaksam, o zaman onunla hiç bağlantı kurmamalıydım çünkü bu kontrolden çıkmama sebep olurdu.

Onu aramak veya mesaj atmak bile mümkün değildi. Acımasız görünüyordu ama beraber olamıyorken sesini duymaya bile dayanamazdım.

Bu her gün onu özlemediğim anlamına gelmiyordu. İlk yıl korkunçtu.

Annem, benim Boston'a gitmeden önceki hâlimden daha iyi değildi. Beni Randy ve Sarah hakkında bilgi almak için sürekli sorguluyor, Sarah'ın Facebook sayfasını takip ediyor ve üvey annemin tanıdığına o kadar da kötü olmadığını itiraf ettiğim için beni hain olmakla suçluyordu. Greta'nın isminden bile bahsedememiştım çünkü annemin onu araştırmasını veya bir şeyden şüphelenmesini istemiyordum. Annem tekrar uyku ilaçları almaya başlamıştı ve onu göz hapsinde tutmak zorundaydım.

O zamanlar benim Greta ile beraber olmam düşüncesini kaldıramayacağı konusundaki varsayımında haklıydım. Üzücü bir ironiydi: Annem Sarah'ya kafayı takmıştı ama benim de Sarah'nm kızına kafayı taktığımdan haberi yoktu. Kafayı sıyırmış müthiş bir ikiliydik.

Greta'yı başka bir adamla düşünmeden bir günüm bile geçmemişti. Bu düşünce beni çılgına çeviriyordu. Çok uzakta ve güçsüzdüm. İronik olarak, bir kısmım beraber olmasak da onu en azından kız kardeşim olarak koruyabilmeyi diliyordu. Hastalıklı, değil mi? Ama ya biri onu incitirse? Bundan haberim bile olmayacaktı ve buna sebep olan kişiyi pataklamayacaktım. Ve başka bir adamı becerdiği düşüncesini unuttun bile. Bunun sadece aklıma gelmesiyle odamdaki duvarı yumruklayarak göçük oluşturmuştum.

Sonra bir gece kontrolü kaybedip ona onu özlediğimi mesaj attım. Ondandır cevap vermemesini istedim. O da öyle yaptı ve bu kendimi daha kötü hissetmemi sağladı. Bu hatayı tekrarlarmaya söz vermiştim.

Hayatım Boston'a taşınmadan önceki hâline dönmüştü:

sigara, içki ve önemsemediğim kızları becermeye. Bomboştu. Öncesinden tek farkı şimdi bütün o pisliğin altında daha fazlası için... onun için özlem duyuyordum. Hayatımda eksikliğini duyduğum türde bir bağı kısa zamanda bana tattırmıştı.

Göğsümdeki acının zamanla geçmesini bekliyordum ama hiç geçmemişti; aksine çoğalmıştı. Sanırım bunun sebebi, nerede olursa olsun, Greta'nın da beni düşündüğünü ve aynı şeyi hissettiğini içten içe hissetmemdi. Bunu bir şekilde hissediyordum ve yıllardır içim içimi yiyordu.

İki yıl sonra annemin akli dengesi, bir adamla tanıştıktan sonra düzelmeye başlamıştı. Randy onu terk ettiğinden beri ilk erkek arkadaşydı. George Lübnanlıydı ve caddenin aşağısında bir bakkalı vardı. Sürekli eve geliyor ve pita ekmeği, humus ve zeytin getiriyordu. İlk defa Randy'ye olan takıntısı yok olmuş gibiydi.

George harika bir adamdı ama annem onunla ne kadar mutlu olursa ben o kadar mutsuz oluyordum. Önemsemediğim tek kızıdan annemi darmadağın edeceğini düşündüğüm için vazgeçmiştim. Şimdi annem mutluydu, bense hâlâ acınası hâldeydim. Ve Greta artık yoktu.

Hayatımın en büyük hatasını yapmışım gibi hissediyordum.

Biriyle bu konu hakkında konuşmam gerekiyordu çünkü öfkem günbegün beni içten içe yiyordu. Greta ile olanları hiç kimseye anlatmamıştım. Güvenebileceğim tek kişi benim için ikinci bir baba hâline gelen, Randy'nin arkadaşı Greg'di.

O gün telefon konuşmamızda bana bazı bilgiler vermişti. Görünüşe göre Greta yakın zamanda New York'a taşınmıştı. Greglerin Noel kartı listesinde adresi bile vardı. Greg yanına gidip ona neler hissettiğimi anlatmam için beni ikna etmeye çalıştı. Hâlâ önemsiyor olsa bile beni görmek isteyeceğini düşün-

müyordum. Onu o kadar kötü incitmişim ki beni nasıl affedebileceğini anlamıyordum. Greg, onu şahsen görmeye gitmenin daha büyük bir etki yaratacağını hissediyordu. Korkularıma rağmen ertesi güne biletimi almıştım, yani yeni yıl arifesine.

Anneme tatili şehirde kutlamak için yıllar önce tanıştığım bir arkadaşımı ziyaret edeceğimi söyledim. Bu işi çözmeden önce, ona Greta'dan bahsedemezdim.

Altı saatlik uçak yolculuğu hayatımda yaşadığım en gergin deneyimdi. Sadece oraya varmak istiyordum. Sadece ona tekrar sarılmak istiyordum. Onu gördüğümde ne söyleyeceğimi veya ne yapacağımı bilmiyordum. Biriyle beraber olup olmadığını bile bilmiyordum. Tamamen körlemesine gidiyordum.

Bu, hayatımda kendime öncelik verip kalbimi takip ettiğim ilk seferdi.

Çok geç olmadığını umuyordum çünkü ona üç yıl önce söylemiş olmam gereken her şeyi söyleme fırsatına sahip olmak istiyordum. Bana bekâretini verdiği gece onu sevdiğimi bilmiyordu.

Eğer uçak yolculuğu sonsuzluk gibi hissettirmişse, apartmanına olan metro yolculuğu sinir bozucu şekilde daha da uzun geçmişti. Tren hareket hâlindeyken, ona dair bütün hatıralar aklımdan bir film şeridi gibi geçiyordu. Ona yaptığım bazı şeyleri ve ne kadar şaka kaldırabilen biri olduğunu düşününce gülümsemeden edemedim. Beni mutlu etmişti. Aklım çoğunlukla, vücudunun hâkimiyetini tamamen bana verdiği son geceye çekiliyordu. Tren durdu; ufak bir gecikme yaşanıyordu. Ona varmak şimdi daha önemli hissettiriyordu.

Ona ulaşmak zorundaydım.

Sonunda binasına geldiğimde ufak bir kâğıda not düştüğüm adresi tekrar kontrol ettim. Ana girişin içindeki listede Hansen soyadı 7B'deki dairenin karşısında yazılıydı.

Cevap yoktu. Onu arama veya mesaj atma fikrini reddediyordum çünkü onu daha görme fırsatı bulamadan benimle bu-

luşmak istemediğini söylemesinden korkuyordum. Bütün bu yolu gelmiştim. En azından yüzünü görmeye ihtiyacım vardı.

Alt kattaki restoran, ilerleyen saatlerde kapısını tekrar çalmak için iyi bir bekleme yeri idi.

Öğleden sonra saat dörtten gece dokuza kadar her saat başı kapısını çaldım. Her seferinde cevap yoktu ve ben de Charlie's Pub'a geri dönüp beklemeye devam ediyordum.

Saat 21:15'ti. İsteğimin gerçekleştiği âni hiç unutamayacağım.

Onu görebilmiştim.

Ama olmasını istediğim şekilde değildi.

Greta.

Charlie's'e girdiğinde üzerinde kirli beyaz kalın bir parka vardı. Yalnız değildi. Benim toplamımdan çok daha düzgün görünen bir adam kollarını ona dolamıştı.

Midemdeki yağlı yemek yukarı çıkmaya başladı.

Restoranın ortasındaki bir masaya oturlurken, Greta gülüyordu. Mutlu görünüyordu. Beni fark etmemişti çünkü ben köşede otururken sırtı bana dönüktü.

Saçını dolayarak yukarıda toplamıştı. Taktığı lavanta rengi atkıyı çıkarıp güzel boynunu gözler önüne sermesini izledim. Onu ne kadar çok sevdiğimi söyledikten sonra bu akşam öpüyor olmam gereken boynu.

Adam eğilip yüzünü nazikçe öptü.

İçimde bir ses çılgık attı. "Ona dokunma!"

Adamın dudakları, "Seni seviyorum," dermiş gibi kıpırdadı.

Ne yapmam gerekiyordu? Yanlarına gidip, "Ah, merhaba. Ben Greta'nın üvey kardeşiyim. Bir kere onu çok fena becerip ertesi gün terk etmiştim. Seninle mutlu görünüyor ve büyük ihtimalle onu hak ediyorsun ama kenara çekilip işleri buradan sonrasında bana bırakmanı umuyordum."

Yarım saat gelip geçti. Garsonun yemeklerini getirmesini izledim. Yemeklerini yemelerini izledim. Adamın onu öpmek

için birçok kez uzanışını izledim. Gözlerimi kapatıp tatlı kahkahasını dinledim. Neden kaldığımı bilmiyordum. Sadece onu bırakmak elimden gelmiyordu. Bunun onu muhtemelen son görüşüm olacağını biliyordum.

22:15. Greta sandalyesinden kalkıp adamın ceketini omuzlarına geçirmesine izin verdi. Bir kere bile benden tarafa bakmamıştı. Beni fark ederse ne yapacağımı düşünmemiştim. Hareket etmek veya mantıklı bir şekilde düşünmek için fazla uyumuş durumdaydım.

Kapı arkalarından kapanana kadar onu her saniye izledim.

O akşam şehri dolaşırken sonunda kendimi Times Meydanı'nda topun düşüşünü' izleyen kalabalığın arasında buldum. Konfetilerin, gürültücülerin ve tezahüratların arasında dururken, oraya nasıl geldiğimi merak ediyordum çünkü restorandan nasıl çıktığımı hatırlamıyordum.

Orta yaşlı bir kadın saat gece yarısını vurduğunda rasgele tutup bana sarıldı. Bunu bilemezdi ama hayatımda o anki kadar birinin bana sarılmasına ihtiyacım hiç olmamıştı.

Ertesi sabah California'ya dönmek için uçağa bindim.

Birkaç ay sonra Randy evi neredeyse bir yıldan sonra ilk defa aradı. Gelişigüzel bir şekilde Greta'yı sorunca bana nişanlandığını söyledi. Bu, isminden son defa bahsedişimdi.

Başka biriyle hayatıma devam edebilmem neredeyse üç yılını almıştı.

Durmam gerekiyordu. E-kitap okuyucumu odanın diğer tarafına fırlattım. Sonlara doğru gözlerim o kadar çok dolmuştu ki kelimeler bulanıklaşmaya başlamıştı.

Gözlerimi sıkıca kapatıp o gece Elec'in orada olduğuna dair ipucu olabilecek bir şey hatırlayabiliyor muyum diye hafızamı zorladım. *Oradaydı.* Hemen arkamda olduğunu nasıl bilemezdim?

* New York'ta yeni yıl kutlama geleneği olarak tam gece yarısında devasa bir topun düşüşü kalabalık tarafından izlenir. -çn

Benim için gelmişti.

Bu hâlâ kafama tam anlamıyla dank etmemiştir.

O akşamı hatırlıyordum.

Tim ile ilişkimizin hâlâ cicim aylarında olduğumuzu hatırlıyordum. İşler yolunda gidiyordu.

Yeni yıl arifesi olduğu hâlde bütün gün boyunca bana yeni bir bilgisayar almak için alışverişte olduğumuzu hatırlıyordum.

Bilgisayarı bırakmak için daireme uğradıktan sonra, Times Meydanı'nda topun düşüşünü izlemeye gitmeden önce, geç bir akşam yemeği yemek için Charlie's'e uğradığımızı hatırlıyordum.

Saat gece yarısını vurduğunda Tim'in beni soğuktan öpücükleriyle koruduğunu hatırlıyordum.

Mükemmel ve bana değer veren bir adamla geçirdiğim büyüklü bir gecenin ortasında neden tek istediğimin Elec olduğunu merak ettiğimi hatırlıyordum. Düşünebildiğim tek şey Elec'ti: O anda nerede olduğu, festivalleri televizyondan mı izlediği veya onun da beni düşünüp düşünmediği.

Bütün bu süre boyunca Elec hemen oradaydı.

Kader bize ihanet etmişti.

Sonraki birkaç bölümde ona anlamlı gelen kariyeri bulmasını ve sosyal hizmetlere nasıl girdiğini yazmıştı. Diğerlerine, özellikle de kendi gibi parçalanmış ailelerden gelen çocuklara yardım etme konusunda sorumlu hissediyordu.

Chelsea ile tanıştığı bölümleri hızlıca okudum. Kitapta hızlıca geçmem gerektiğini düşündüğüm tek kısımdı. Özetle, onunla gençlik merkezinde tanışmışlardı ve işten sonra arkadaş olarak çok takılıyorlardı. Onunla işleri ilerletme konusunda endişeliydi çünkü ciddi ilişki isteyecek türden bir kız olduğunu biliyordu. Buna hazır olduğundan emin değildi. Zamanla Elec'in beni unutmasını, gülmesini sağlamıştı ve o da onu sevmeye, değer vermeye başlamıştı. Elec'in ilk ciddi ilişkisiydi ve ona evlilik teklif etmeyi planlıyordu... ta ki...

O gün dünyam yıkılıyormuş gibi hissettim.

İşler bütün hayatım boyunca olduğundan daha iyi gidiyordu. İşim düzenli ve tatmin ediciydi. Chelsea ile beraber yaşıyorduk ve birkaç gün sonra kız kardeşinin düğününde ona evlenme teklifi etmeyi planlıyordum. Haftalardır beyaz altından bir karatlık tek taşı saklıyordum.

Annem çok daha iyi durumdaydı. Yeni sanat projelerine girmişti. George ile bir yıl önce ayrıldığında hastalığının nüksetmesine rağmen şimdi bir kere daha odağını Randy'den çeken, Steve adında yeni bir adamla çıkıyordu. O yüzden hayat olabildiğince güzel gidiyordu – ta ki Clara'dan gelen bir telefon her şeyi değiştirene kadar.

“Sana bunu söylemek zorunda olduğum için çok üzgünüm, Elec. Randy kalp krizi geçirip öldü.” Bunlar ağzından çıkan ilk kelimelerdi. İlk başta tepkim bana havadan sudan bir şey anlatıyormuş gibiydi.

Randy ölmüştü.

Bu cümleyi o gün kafamda kaç defa tekrarladığımın bir önemi yoktu; bir türlü sindiremiyordum.

Chelsea bir şekilde itirazlarıma rağmen beni törene gitmem konusunda ikna etmişti. Randy orada olmamı istemezdi. Hâlâ şoktaydım ve Chelsea'nin beni bu konuda suçlu hissettirmesiyle baş edemeyecek kadar duyarsızlaşmıştım. Randy ile ne tür bir ilişkimiz olduğunu bilmiyordu. Onun bakış açısına göre katılmamak için hiçbir bahanem olamazdı. Pes etmek benim için ona her şeyi anlatmaktan daha kolaydı. Aynı zamanda annemin katılmayı kaldıramayacağını biliyordum. İkimizi temsilen onun yerine gitmemi istemişti. O yüzden kendimi bir anda Chelsea ile Boston'a giden uçakta bulmuştum.

Uçağın durgun havası boğucuydu. Müziği sonuna kadar açtığımda Chelsea elimi tutuyordu. Neredeyse sakinleşmeyi başarmıştım ki Greta'nın yüzü aklımda belirerek endişemi ar-

tırmıştı. Sadece Randy'nin ölümüyle baş etmek zorunda kalmayacaktım, büyük ihtimalle kocasıyla beraber orada olacaktı.

Siktir.

Bunun hayatımın en kötü birkaç günü olacağını biliyordum.

Greg ile Clara'nın evine vardığımızda çok gergindim. Chelsea ile beraber misafir banyosunda duş aldık ama bu gerginliğimi geçirmekte hiç yardımcı olmamıştı. California'dan ayrılmadan önce, eskiden içtiğim ithal karanfil sigarasından bir kutu almıştım. Chelsea banyoda giyinirken bir tanesini çıkarıp yataкта otururarak yaktım. Tekrar sigara içmeye başladığım için kendimi hayal kırıklığına uğratmıştım ama bu noktada beni bir arada tutan tek şeymiş gibi hissettiriyordu.

Giyinip aşağı inmek için motivasyonum yoktu. Bir başka sigara daha yakıp derin bir nefes aldıktan sonra, arka bahçeye bakan balkona açılan Fransız kapılarının önüne gittim. Gökyüzü kapalıydı.

Aşağı bakmak çok büyük bir hataydı.

Kalbimin çok hızlı attığı gerçeğiyle savaşırçasına ellerimi sıkıca yumruk hâline getirdim.

Onu bu şekilde bir daha asla görmemiş olmam gerekiyordu. Ölmüş bir kısmım dönmemesi gerekirken hayata geri dönüyordu. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Greta arkasını dönmüştü. Bahçeye bakıyordu ve burada olduğumu öğrenmiş olmalıydı. Büyük ihtimalle benimle karşılaşmak zorunda kalmamak için kaçış planı yapıyordu ya da bu durum karşısında benim kadar öfkeliydi. Yalnız başına orada duruşu, buraya gelişimin onu etkilediğini söylüyordu.

"Greta," diye kendi kendime fısıldadım.

Sanki beni duymuş gibiydi çünkü arkasını döndü. New York'taki o akşamdan beri içime gömmeye çalıştığım duygu dalgası bir anda üstüme çöktü. Bana baktığını görmeye hazır değildim.

Sigaramdan uzun bir nefes çektim.

Aynı zamanda bu ânın beni bu kadar öfkeliendirmesine ha-

zır değildim. Gözlerine tek bir bakışla birden her şeyi hissetmeye başladım: Randy'nin öldüğü gerçeği, Greta'ya karşı çözülmemiş hislerimin acılı hatırlatması, New York'taki o akşamın kıskançlığı ve ezici hayal kırıklığı, hain aletimin kıpırdanmaya başlaması.

İçimde büyüyen öfkenin seviyesi hoş olmayan bir sürprizdi. Kafam karmakarışıklı.

Seni tekrar görmeyi hiç istememiştim, Greta.

Seni tekrar görmek çok güzel bir şey, Greta.

O anda içimi görüyormuş gibi hissettim ve bu hoşuma gitmedi. Bütün bir dakika boyunca birbirimize bakakaldık. Önceki şaşkın bakışı Chelsea'nin ellerinin bana dolandığını hissettiğim an kararmıştı.

İçgüdüsel olarak dönüp geri çekilerek Chelsea'yi camdan uzaklaştırdım. Sanırım o anda Greta'nın hislerini korumaya çalışıyordum ama buna neden zahmet ettiğimi bilmiyordum. Ne halt yapmamı bekliyordu? O, Bay Mükemmel ile evlenirken yalnız bir şekilde oturup hasretini çekmemi mi bekliyordu? Yine de Chelsea'nin apansız ortaya çıkmasının şaşırtıcı olduğunu biliyordum.

"İyi misin?" diye sordu Chelsea. Greta'yı görmemişti.

"Evet," dedim kayıtsız bir tavırla.

Yalnız kalmaya ihtiyaç duyarak banyoya girdim ve önümdeki durumla yüzleşmeden önce kendime gelmek için kapıyı kapattım.

Aşağı indiğimizde yemek odasındaki masanın en uzak köşesinde oturuyordu. Bana bakmıyordu.

Bunu yapmandan nefret ediyorum, Greta.

Sarah ayağa kalkıp bana sarıldı. Ona kısaca sarıldıktan sonra Randy hakkında üzgün olduğumu söyledim ama bütün bu süre boyunca, Greta'ya ne halt söyleyeceğimi düşünüyordum. Ona bir bakış attım, şimdi bana bakıyordu. Chelsea, Sarah'ya sarılıp ona başsağlığı dilerken geride durdum.

Acıya göğüs germeliydim.

Yanına gidip ismini güçlkle söyledim. "Greta."

İsmi söylemem kıcını ateşe vermiş gibi gergince ayağa fırladı. Biraz kekeleydi. "Ben... Randy için... çok üzgünüm."

Dudakları titredi. Şaşırmış, altüst olmuş, dedim kendi kendime. Hatırladığımdan bile daha güzel olduğunu, saçındaki yeni ışıltıların ela gözünün altın tonunu öne çıkardığını, burundaki üç küçük çili özlediğimi, siyah elbisesinin memelerini kavrayış şeklinin hemen unutmam gereken şeyleri hatırlattığını kendime itiraf etmek istemiyordum.

Hareket edemiyor, sadece öylece durmuş onu âdeta aklıma kazıyordum. Saçının tanıdık kokusu sarhoş ediciydi.

Sarılmak için bana uzandığında vücudum irkildi. Gerçekten bir şey hissetmemeye çalıştım ama kollarında olmak can alıcı noktaydı. Kalbi göğsümde atıyordu ve benimki hemen ritmine uyum sağlayarak cevap verdi. Kalplerimiz, egolarımızın kelimelerle yapmamıza izin vermeyeceği şekilde iletişim kuruyordu. Kalp atışı dürüstlüğün en saf hâliyd.

Elimi sırtına koyduğumda sutyenin kopçasını hissedebiliyordum. Bunun bana yaptıklarının kendim bile farkına varmadan, Chelsea'nın sesi beni kendime getirdi. Bu sırada Greta kendini benden çekmişti. Aramızdaki boşluk sonsuzluk gibi hissettiriyordu.

Bunun gerçekten olduğuna inanamıyordum: Geçmişim şu anımla çarpışıyordu. Elimden kaçıp giden ile bu kaybı atlatmamı sağlayan kişi karşı karşıyaydı.

Greta'nın sol eli boştu; pırlanta yüzük yoktu. Nişanlısı veya eşi neredeydi? Hangi cehennemdeydi?

Kendi düşüncelerime dalınca birbirlerine söylediklerini duymamıştım.

Clara içeri yemekle girerek günü kurtarmıştı ve Greta ona yardımcı olmaya gitti.

Greta tekrar yemek odasına girip çatal kaşıkları yerleştirmeye başladı. Çok gergindi ve onlarla uğraşırken parçalar elinden

kayıp sesler çıkarıyordu. Ona kaşıklarla çalgı çalmaya ne zaman başladığını sorarak şaka yapmak istiyordum. Yapmadım.

Greta sonunda yerine oturduğunda Greg, “Nasıl tanıştınız?” diye sordu.

Greta ilk defa tabağından başını kaldırırken Chelsea gençlik merkezinde nasıl tanıştığımızı anlatıyordu. Chelsea beni öpmek için eğildiğinde, Greta’nın izlediğini hissettim ve ortam birden rahatsız bir hâle döndü.

Konu anneme çevrilmişti ve Greta tekrar tabağıyla ilgileniyormuş gibi davranmaya dönmüştü.

Chelsea ona bir soru sorduğunda vücudum tekrar kaskatı kesildi. “Nerede yaşıyorsun, Greta?”

“New York’ta yaşıyorum aslında. Kasabaya birkaç gün önce geldim.”

“Ben” kasabaya geldim, “biz” değil.

Keşke bir kameram olsaydı da Chelsea New York’ta onu ziyaret etmemizi önerdiğinde Greta’nın yüzünün aldığı ifadeyi yakalayabilseydim.

Ortam yine sessizleşti ve o bana bakmadığında ona bakışlar atıyordum. Beni yakaladığında bakışımı tabağıma çevirdim.

“Elec bana bir üvey kız kardeşi olduğundan hiç bahsetmemişti,” dedi Chelsea.

Bu açıklamanın kime yapıldığından emin değildim ama bu konuya karışmayacaktım. Greta hâlâ bana bakmayı reddediyordu.

Sarah konuştu. “Elec onlar daha gençken bizimle kısa bir süre yaşadı.” Greta’ya baktı. “İkiniz o zamanlar çok iyi geçinmiyordunuz.”

Bir sebepten dolayı, Greta’nın yüzündeki rahatsız olmuş ifade beni sinir etmişti. Hâlâ önüne bakıyor, annesinin dediklerini ve beni görmezden geliyordu. Beni ve yaşadıklarımızı kabullemesine dair açıklanamayan bir ihtiyaç mantığının önüne geçmişti. Bir an eski hâlime dönüp dikkatini çekmek için ona sataşım.

“Bu doğru mu, Greta?”

Paniklemiş görünüyordu. “Ne doğru mu?”

Kaşımı kaldırdım. “İyi geçinmediğimiz?”

Çenesi gerilmişti ve gözlerini benimkilere dikmiş, konuyu zorlamamam için sessizce beni uyarıyordu.

Sonunda, “Kendimizce bazı anlarımız vardı,” dedi.

Sesim alçalarak daha nazik bir tona indi. “Evet, vardı.”

Yüzü kızarıyordu. Üzerine gittim. Ortamı yumuşatarak hasar kontrolü yapmaya çalıştım. “Eskiden beni ne diye çağırıyordun?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sevgili üvey kardeşim’ miydi? Benim mükemmel kişiliğim yüzünden?” Chelsea’ye döndüm. “O zamanlar acınası bir beceriksizdim.”

Bir süreliğine öyleydim... ta ki Greta bana daha iyi bir insan olmayı istetene kadar.

“Takma adını nereden biliyorsun?” diye sordu Greta.

Kendi kendime gülümserken arkadaşıyla telefon konuşmalarına nasıl burnumu soktuğumu hatırladım.

Sonunda gülümsediğini görmek güzeldi. “Ah, tabii ya. Eskiden kulak misafiri olmayı severdin.”

Chelsea’nin bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu. O günlerin hayatımın en iyi zamanlarından biri olduğunu bilmesini istiyordum.

“Öyleydi,” dedim.

Greta’ya karşı çözümlenememiş hislerime odaklanmamın tek iyi kısmı aklımı Randy’den uzaklaştırmasıydı.

Yemekten sonra yalnız kalmak için bahçeye kaçtığımda Randy’nin öldüğü gerçeğinin aklıma dank etmeye başladığını hissettim.

Artık aramızı düzeltme şansımız olmayacaktı. O hayattayken arayı düzeltmenin hiç ilgimi çekmemesi ama ölümünde beni rahatsız etmesi çok ilginçti. En azından ona hatalı olduğunu kanıtlayıp başarılı olmak istiyordum. O ise şimdi farklı bir boyutta büyük ihtimalle Patrick ile yüzleşiyordu.

Bu konu üzerine dikkatim dağılmadan çok uzun süre düşünmek aklımın içine sıçmıştı. Bir sigara alıp sadece sakinleşmeye çalıştım. İşe yaramamıştı çünkü duygularım üzgünden sinirliye dönüşmüştü.

Cam kapının açılışını ve arkamdan gelen ayak sesleri duydum. Onun olduğunu nasıl bildiğimi sormayın.

“Burada ne yapıyorsun, Greta?”

“Chelsea gelip seninle konuşmamı istedi.”

Ne halt üzerine konuşuyorlardı? Canımı sıkmıştı. Chelsea, Greta ile aramda olanları öğrenemezdi. Kinayeli bir kahkaha attım. “Ah, gerçekten mi?”

“Evet.”

“İkiniz notlarınızı mı karşılaşıyordunuz?”

“Bu hiç komik değil.”

Komik değildi ama stres ânında hödük gibi davranmamı sağlayan klasik kendimi koruma mekanizmam tüm gücüyle ortaya çıkmıştı. Çok geçti. Kahretsin, geçmişimizi kabullenmesini istiyordum.

Sigaramı söndürdüm. “Bugünden önceki en son görüşmemizde ikimizin tavşanlar gibi seviştiğini bilse, seni buraya benimle konuşman için gönderir miydi sanıyorsun?”

Yüzünün rengi atmıştı. “Bu şekilde söylemek zorunda mıydın?”

“Gerçek bu ama, değil mi? Eğer bilseydi çıldırırdı.”

“Eh, ona söyleyen ben olmayacağım için endişelenmene gerek yok. Bunu asla yapmam.”

Greta'nın gözü seğirmeye başlamıştı ki bu da onun üzerinde bir etkim olduğunu kanıtlamıştı. Eski alışkanlıklar zor kaybolurdu. Artık bağımlı olmuştum.

“Neden bana göz kırpyorsun?”

“Kırpmıyorum... gözüm seğiriyor çünkü...”

“Çünkü gerginsin. Biliyorum. Seninle ilk tanıştığım zamanlar da yapıyordun. En başa döndüğümüze sevindim.”

“Sanırım bazı şeyler asla değişmiyor, değil mi? Yedi yıl oldu ama sanki aynı...”

“Aynı dünmüş gibi,” diye araya girdim. “Sanki dünmüş gibi hissettiriyor ve bu çok boktan bir şey. Bütün bu durum öyle.”

“Asla olmaması gerekiyordu.”

Gözlerim bir şekilde boynuna çekildi ve gözlerimi almadım. Fark ettiğinin farkındaydım. Birden hissetmeye hakkım olmadığını bildiğim hâlde sahiplenici hissettim. Yine de burada ne haltlar döndüğünü bilmem gerekiyordu.

“O nerede?”

“Kim?”

“Nişanlın.”

“Nişanlı değilim. Nişanlanmıştım... ama artık değilim. Nişanlı olduğumu nereden biliyorsun?”

Bakışlarımı yere çevirmek zorundaydım. Bu haberi duymanın üzerimdeki etkisini görmesine izin veremezdim. “Ne oldu?”

“Biraz uzun bir hikâye ama ilişkiyi bitiren bendim. İş için Avrupa’ya taşındı. Böyle olması gerekiyordu.”

“Şu anda biriyle beraber misin?”

“Hayır.”

Siktir.

“Chelsea çok hoş biri,” diyerek lafına devam etti.

“Mükemmel bir kız. Aslında başıma gelen en iyi şeylerden biri.”

Öyleydi. Chelsea’yi seviyordum, gerçekten de. Onu asla üzmezdim. Hem Greta’yı hem de kendimi Chelsea’nin benim için tek kadın olduğuna ikna etmem gerekiyordu. Greta’nın başka bir adamla olmadığını duymanın beni sinirlendirmesi çok boktan bir şeydi.

Greta hızlıca konuyu Randy ve anneme çevirdi.

Yağmur yağmaya başlamıştı o yüzden bu fırsatı içeri girmesini söylemek için kullandım.

Gitmiyordu.

Sonra gözleri dolmaya başladı.

Birden kalbim kırılıyormuş gibi hissettim. Bu duygularla baş etmem gerekiyordu ve Greta söz konusu olunca bunu yapmayı bildiğim tek yol vardı: Hödük gibi davranmak.

Onu tersledim. “Ne yapıyorsun?”

“Senin için sadece Chelsea endişelenmiyor.”

“Benim için endişelenme hakkına bir tek o sahip. Senin, benim için endişelenmene gerek yok. Seni ilgilendirmiyor.”

Kalbim, ağzımdan çıkanlara karşı gelerek güm güm atıyordu çünkü içten içe umursamasını istiyordum.

İncinmişti. Onu tekrar üzerdim, bu yüzden bu duygularla baş etmem gerekiyordu.

“Ne var biliyor musun? Eğer şu an geçirdiğin şey yüzünden sana üzülüyor olmasaydım, sana kıcımı öpmeni söyledim,” dedi.

Kelimeleri doğrudan aletimi etkilemişti. İçimde onu tutup aklı başından gidene kadar öpme dürtüsü vardı. Buna engel olmak zorundaydım.

“Eğer hödük olmak isteseydim, bunu yapmamdan ne kadar hoşlandığını hatırladığın için kıcını öpmemi istediğini söyledim.”

Az önce ne halt demiştim ben? Daha da aptalca bir şey yapmadan gitmem gerekiyordu, gerçi bu son söylediğimden daha beterini yapmak zordu. Yanından geçerken, “Bu akşam annenle ilgilen,” dedim.

Onu bahçede bıraktım. Kapıyı açtığımda Greta’yı çaresizce aklımdan uzaklaştırma çabasıyla Chelsea’yi çekip ona en sert öpücüğünü verdim.

* * *

Tören bir çok açıdan beklediğimden daha zorluymuştu. Tabuta bakmayı reddediyordum. Kimseyi tanımıyordum. Buraya ait değildim.

Sesler birbirine karışıyordu. Hiçbir şey duymuyordum. Hiçbir şey görmüyordum. Tekrar uçakta olabileceğim zaman için dakikaları sayıyordum.

Chelsea beni ayakta tutuyordu.

Acı hissettiğim tek sefer Greta'ya baktığımdaydı. Her şeyden kaçtığım o tek an, cenaze evinin alt katında ona rastlamıştım. Tuvaletten çıktıktan sonra beni görmemiş gibi davranmaya çalışmıştı ama önceki davranışım için tek özür dileme şansımın bu olduğunu biliyordum.

O ânı bana karşı hâlâ hislerinin olduğunu söylemek için kullanmasını beklemiyordum.

Bütün irademi altüst etmişti. Bugüne dair her şey beni zayıflatmıştı. Saçı tepede toplanmıştı ve bir ara elimi boynuna doladım. Bütün bu deneyimin travması mantığımın önüne geçmişti. Rüyadaymışım gibi gerçeküstü hissettiriyordu. Ama o anda daha çok ihtiyacını duyduğum bir şey yoktu.

Chelsea'nin ayak sesleri beni girdiğim transtan çıkarmıştı. Beni kontrol etmek için aşağı gelmişti ama bir şey görmemişti. Kız arkadaşımın sevgi dolu gözlerine bakınca utanmıştım. Benim için endişeliydi ve ben ise bu arada ıslak rüya gibi bir ânın tam ortasıydım.

Kendimden nefret ettim.

Üst kata çıktıktan kısa süre sonra erken ayrılıp Greg ve Clara'nın evine dönmemizde ısrarcı oldum. Greta'nın bütün her şeyini ellerimden ve aklımdan silmeye duyduğum çaresiz ihtiyaçla, yatak odasına girdiğimizde resmen Chelsea'ye saldırdım.

Ona hemen şu anda sekse ihtiyacım olduğunu söyledim. Sorgulamamış sadece soyunmaya başlamıştı. Bu tür bir kız arkadaştı. Beni en çılgın hâlimde bile karşılıksız seviyordu.

Sorun şu ki... vücudum o anda odada olmayan birini istiyordu.

Chelsea'nin içinde hareket ederken gözlerimi kapattım ama Greta'dan başka bir şey göremiyordum: Greta'nın yüzü, Greta'nın boynu, Greta'nın kızı.

Bu yaptığım en aşağılık şeydi. Suçluluk hissi beni boğuyordu ve hemen durdum. Açıklama yapmadan banyoya koşup duşu açtım. Boşalma ihtiyacı çok büyüktü. Greta'nın dizleri üzerinde bana bakarken, boynunu spermimle kapladığım hayaliyle mastürbasyon yapmaya başladım. Gelmem bir dakika bile sürmemişti.

Hastalıklıydım.

Orgazmın heyecanı dindikten sonra öncekinden bile daha kötü hissediyordum.

O akşam düşüncelerim Greta ve Randy'ye takılı kalmıştı. Biraz bile uyumamıştım. Anıları bana eziyet ederken Randy gecenin kazananı olmuştu.

Chelsea kız kardeşinin düğününe gitmek için sabah erkenden California'ya dönecekti. Yarın sırtımı yaslayabileceğim... ya da beni Greta'dan uzak tutacak bir Chelsea olmadan defin ile nasıl baş edebileceğimi aklım almıyordu.

* * *

Funeral' kelimesinin harflerini karıştırırsanız ortaya "real fun" kelimesi çıkar. Elbette bütün durum bundan fazlasıyla uzaktı.

Sadece kafanı kaldırma. Kendime bunu söylüyordum. Mıhraptaki tabuta bakma. Greta'nın sırtına bakma. Sadece saatine bakmaya devam et ve her geçen dakikanın seni bunun bitimine yakınlaştırmasını izle.

Bu temel kural, görmü alanına gidince balatayı daha önce hiç olmadığı şekilde sıyırıp kendimi bilinmeyen bir yere giden yolda, Greta'nın Honda marka aracında bulana kadar işe yaramıştı.

* (İng.) Cenaze. -çn

** (İng.) Gerçek eğlence. -çn

Sigara içmem gerekiyordu ama bu şiddetli arzu sigara almak için arabayı durdurmayı gerektirecek kadar değildi.

Her şey bulanıktı: cenaze, panik atağım ve şimdi Greta'nın hızlı sürüşü yüzünden bulanık yeşil bir çizgi hâline gelen yolun kenarındaki ağaçlar.

Her şey kahrolası bulanıktı.

Greta ilk kez konuşana kadar saatler gibi gelen bir süre camdan dışarı bakmaya devam ettim.

"Yirmi dakika sonra bir yerde duracağız, tamam mı?"

Ona baktım. Yumuşak bir tınıda mırıldanıyordu.

Tatlı Greta.

Siktir.

Göğsüm sızladı. Ona bugüne kadar tam bir hödük gibi davranmıştım ve şimdi ise reşmen kızı ele geçirmiştim. Beni bu öğleden sonra kendimden kurtarmıştı ve beni etrafta böyle gezdirmek için zaman harcamasını hak edecek hiçbir şey yapmamıştım. Bunun benim için ne kadar büyük bir anlamı olduğunu söylemeye enerjim olmadığı için sadece, "Teşekkürler," dedim.

Uzun sarı saçlarından biri dökülüp siyah pantolonuma düştü. Parmaklarım arasında döndürüp sonunda uykuya dalacak kadar sakinleştim. Günlerdir ilk defa uyuyabilmişim.

Heyecanla uyanmıştım. Beni nereye getirdiğini anlayınca kahkahalara boğuldum.

Bir kumarhane.

Dâhiyane.

Binaya girdiğimizde, Greta durmaksızın öksürmeye ve du-mandan şikâyet etmeye başladı. Tuhaftı ama sigara arzumu yok olmuştu. O ortamda olmanın verdiği adrenalin odağımı problemlerimden uzağa çevirmişti. Yerimde duramıyordum.

"Eğlenmeye çalış, kardeşim." Şaka olarak omuzlarını sars-tım ve hemen ona elimi sürdüğüm için pişman oldum çünkü görünüşe göre vücudum hayvani bir tepki vermemesi konu-sunda güvenilir değildi.

"Lütfen bana öyle deme."

“Seni nasıl çağdırmamı tercih edersin? Kimse bizi tanımıyor. İsim uydurabiliriz. İkimiz de siyahlar içindeyiz. Kumarbaz maf-yalar gibi gözüküyoruz.”

“Kardeşim dışında her şey olabilir,”

“Ne oynamak istersin?”

“Sadece masalardan birine oturmak istiyorum. Ya sen?”

“Ben sadece slot makinelerine otururum.”

Slot makineleri. Tanrım, çok tatlıydı.

“Slot makineleri mi? Bugün baya çılgınsın, ha?”

“Gülme.”

“Böyle giyinerek kumarhaneye slot makinelerinde oynama-yı gidemezsin, özellikle kuruluşluk olanlarda.”

“Masalarda nasıl oynayacağımı bilmiyorum.”

“Sana gösterebilirim ama önce içkiye ihtiyacımız var,” diye-rek ona göz kırptım. “Pokerden önce her zaman içki gelir.”

Yüzü kızarmıştı. Yüzünü kızarmasına sebep olmanın ne ka-dar bağımlılık yapıcı olduğunu neredeyse unutmuştum.

Gözünü devirdi. “Tanrım, bazı şeyler hiç değişmiyor. En azından edepsiz şakalar yapmaya döndün. Bu, bugün doğru bir şey yaptığım anlamına geliyor.”

“Cidden bu fikir...” Etrafa baktım. “Buraya gelmek... mü-kemmeldi.”

Onunla beklenmedik şekilde zaman geçirme fırsatı kazanmış olmanın bunun en iyi kısmı olduğunu söyleyebilmeyi diledim.

Biraz pul aldıktan sonra bize içki almaya gittim. Greta’nın beklediği yere dönene kadar çok iyi hissediyordum. Kovboy şapkalı şişman bir adam, Greta yanında barbut masalarında dururken kıcına şaplak atmıştı.

Düşünmeden vücudum savaş moduna girdi.

“Bana az evvel o kahrolası pisliğin kıcına vurduğunu görme-diğimi söyle.” Ona içkileri verdim. “Tut şunları.”

Ellerimle boğazını sıktım. Şişman boğazına dolayabilmek için iki elime de ihtiyacım vardı. “Ona ellerini sürerek ne yaptı-ğını zannediyorsun?”

Adam ellerini kaldırdı. “Biriyle olduğunu bilmiyordum. Bana yardım ediyordu.”

“Daha çok sen kendine yardım ediyormuşsun gibi görünüyordu.” Kelimeler ağızından çıkarken yanlışlıkla üzerine tükürdükten sonra onu boynundan Greta’nın yanına sürükledim. “Hemen ondan özür dile.”

“Bak adamım...”

“Özür dile,” diye bağırdım boğazını daha fazla sıkarken

“Özür dilerim.”

Kulaklarım uğulduyordu. Hâlâ onu öldürmek istiyordum.

Greta yalvarıyordu. “Hadi gel, Elec. Lütfen gidelim.”

Onun o korku dolu yüzü adamı dövmenin ona bunu yaşatmaya değmeyeceğini fark etmeme sebep oldu. İçkimi elinden alıp yürümeye devam ettim.”

Sonra arkamdan, “Zamanında geldiğin için şanslısın. Zarlarımın üflemesini istemek üzereydim,” dediğini duydum.

Balatayı sıyrıp ona doğru atıldım ve ufak tefek vücudunu hedefimi engellemek için kullanmaya çalışırken neredeyse Greta’yı incitecektim. Sonunda sadece üzerine dökülen içkilerle ıslanmıştı.

“Elec, hayır! Buradan kovulamayız. Lütfen. Yalvarıyorum.”

O anda eğer adama dokunursam onu ya öldüreceğimin ya da ciddi mânâda canını yakacağımın farkına vardım. Uzaklaşmam gerekiyordu.

“Hâlâ bir yüzün olduğu için ona teşekkür edebilirsin.” Ondan çıkarken hâlâ sinirden köpürüyordum. Birine bu şekilde dokunduğum diğer sefer ise yine Greta’yı korumak içindi. Onu şimdi kardeşi olarak mı yoksa eski sevgilisi olarak mı koruyordum? İşte soru buydu.

Saçı çılgınca dağılmıştı ve elbisesi sıırılsıklamdı. “Kahretsin, Greta. Dağılmışsın.”

Aslında hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Kahkaha attı. “Ateşli bir dağınıklık.”

“Hadi gidelim. Sana yeni bir kıyafet alıyorum.”

“Gerek yok. Sadece biraz ıslandım.”

Biraz ıslandım. Siktir. Aklını açık saçıklıktan çıkar, Elec.

“Hayır, gereği var. Benim suçumdu.”

“Kuruyacak. Bak ne diyeceğim, eğer bu akşam bir şey kazanırsan şu pahalı mağazalardan birinden bana kıyafet alarak harcayabilirsin. Ancak bu şekilde benim için para harcamanı kabul edebilirim.”

Dangalak gibi hissediyordum ve yaptığım şeyin telafisi için ona buradaki en iyi elbiseyi almadan bu gece buradan ayrılmayacağımı biliyordum.

İçkilerimizi almak için gittikten sonra, ben poker oynarken ayrılmamızın iyi olacağını söyledim. Poker odasında sinsi sinsi kadın avında olan bir sürü erkek var gibi görünüyordu ve bu akşam kimseyi benzetmek istemiyordum. Greta ne kadar çekici olduğunun farkında değildi.

Lafımı dinleyip bir süre slot makinelerinde oynamayı kabul etmesi beni şaşırtmıştı.

Masaya oturduğumda telefonum titredi.

*Diğer adamların bana asılması neden seni ilgilendiriyor?
Umurunda olmaması gerekiyor.*

Kahretsin. Davranışlarımı açıklamamı istemesi şaşırtıcı olmamalıydı.

Kız haklıydı.

Bencilce davranıyordum. Aslında adamların ona asılmasından korkmuyordum. Beni korkutan şey onun ilgiye karşılık vermesini veya bunun hoşuna gittiğini izleme olasılığıydı. O bekârdı ama ben değildim. Onu durduracak ne vardı? Her zamanki gibi kıskançtım ve buna hakkım yoktu. Mantıksız ve yanlış. O yüzden mesajına cevap vermedim çünkü verilecek güzel bir cevap yoktu.

Oyuna odaklanamayarak kaybetmeye devam ettim. Aklım fazlasıyla mesaja ve daha çok da kabul edilemez hareketime

takılmıştı. Telefonumu çıkarıp Chelsea ile fotoğraflarımıza bakarken kime ait olduğumu kendime hatırlatmaya çabalıyordum. Fotoğrafları gözden geçirdim: San Diego'ya araba yolculuğumuz, annem ile Ekvador yemeği pişirmeleri, öpüşmemiz, kedimiz Dublin... henüz görmediği yüzük. Dikkatimi oyuna çevirmeye çalıştım ama Greta'nın sorusu beni içten içe yiyordu. O yüzden ona gerçeği yansıtan ama tam olarak sorusunun cevabı olmayan bir mesaj attım.

Umurumda olmaması gerektiğini biliyorum. Ama söz konusu sen olunca hissetmem gerekenlerin hiçbir önemi olmadı.

Yirmi dakika sonra benimle buluştuğunda iki yüz dolar kaybetmiştim, o ise bin doları yüzümün önünde sallıyordu. Bütün bu parayı kuruşluk slot makinelerinden kazandığına inanamıyordum.

"Kahretsin, Greta! Tebrikler!"

Ona tebrik için sarılırken kalbinin ne kadar hızlı attığını hissedebiliyordum. Kendime bunun kazandığı için olduğunu ve benim kendi kalbimi neredeyse patlama noktasına getiren sebepten olmadığını söyledim.

Yemek için bir yer bakmaya karar verdik ve et restoranını tercih ettik. Yemeğimiz boyunca kısa süre önce bilinmeyen bir numaradan gelen tuhaf mesajı takıntı hâline getirmiştim. 22 sayısı tam da 2:22 saatinde gönderilmişti. 22 Şubat Randy'nin doğum günüydü. Mesajın ondan geldiğine, bunun benimle öbür taraftan taşak geçme şekli olduğuna ikna olmuşum. O yüzden yemeğime güçlükle dokundum.

Öte yandan, Greta'nın benimkiyle beraber kendi etini bitirmede sıkıntısı olmamıştı. Sosa bulanmış etleri peş peşe mideye indirdi.

Bu konuda ona sataşım. "Etinle biraz sosa ne dersin?"

"Bu sosa bayılıyorum. Bana babamı hatırlatıyor. Eskiden her şeyin üstüne bundan dökerdi."

Yemek yiyişini izlemek beni gülümsetti. Bu akşam yanımda oluşunun benim için ne kadar değerli olduğunu bilemezdi. Birçok şekilde kendimi kaybetmişim ama o hâlâ buradaydı... yüzünde et sosuyla.

Ona sırtıttığımı fark etti. "Ne?" dedi ağzı doluyken.

Peçetemi alıp ağzının kenarını silmek için uzandım. "Hiçbir şey, pasaklı."

Bir anda kafama dank etti: Yarın Greta'yı son görüşüm olabilir.

Bütün vücudum gerildi. Bugün, var olan her türlü duygunun girdabından geçmişim. Başka bir şey daha kafama dank etti: Önceki mesajında sorduğu sorunun, adamların ona asılmasının beni neden rahatsız ettiğinin sebebinin cevabıydı. Eninde sonunda Greta'yı bırakabilmişim çünkü mutlu olduğumu ve onu seven biriyle beraber olduğunu düşünüyordum. Onu aşmamı sağlayan, inandığım her şey yalandı. Bunun şimdi farkına varmak hislerimi, onlar hakkında bir şey yapamayacak olsam da en başa sarmıştı.

Kafamı kanepeye yasladım ve derin bir iç çektim. Aklına bir bakış atmak beni öldürüyordu. Hikâyenin gidişatı dolayısıyla inanılmaz gerildiğim için kitaba biraz daha ara vermeliydim.

Üstelik arkadaşımın Club Underground mekânındaki otuzuncu yaş günü partisine geç kalıyordum. Kaçırmam da mümkün değildi çünkü birkaç iş arkadaşımınla beraber organize edenlerden biriydim.

Bir duş almaya ve giyindikten sonra bu akşam dışardayken bulabildiğim her fırsatta okumak için yanıma e-kitap okuyucumu almaya karar verdim. Cihazım kitabın sadece yüzde on beşinin kaldığını gösteriyordu. Toplum içinde bitirmemin sorun olmayacağını varsayıyordum.

Bir şeyleri varsaymak hakkında ne derler bilirsiniz.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Köşede durup taksi çevirmeye çalışırken hava beklenmedik şekilde soğuktu. Giydiğim ince kırmızı elbise Club Underground için kesinlikle uygundu ama büyük ihtimalle bir ceket de almalıydım.

Sully mesaj attı.

Bu akşam iyi eğlenceler!

Onu benimle gelmeye ikna etmeye çalışmıştım ama aylık “kadın kısımlarını” temizleme gecesi için epilatörle bir randevusu olduğunu söyledi. Çok fazla bilgi verdiği kesindi, özellikle de gerçekte kadın kısımları filan olmadığı düşünülürse.

Parti için barı olan özel ufak bir oda kiralamıştık. Ben kitabı bitirmekle bu kadar meşgul olmasaydım gözüme mükemmel bir gece gibi gelebilirdi.

Sonunda bir taksi buldum.

“Batı 16. Cadde.”

Kapıyı çarptım ve e-kitap okuyucumu çıkarmak için hiç zaman harcamadım.

Et restoranından çıktıktan sonra tuhaf ruh hâlim tüm kuvvetiyle geri gelmişti. Greta bize biraz daha içki almaya giderken ben de pul almaya gittim.

Bir masada oturup onu beklerken hiç yoktan gözyaşları gözümden akmaya başladı. Hiç mantıklı değildi çünkü kafamda bunu tetikleyen bir düşünce bile yoktu. Sadece içimde biriktirdiğim her şeyin boşalışı gibiydi. Burası patlak vermek istediğim son yerdi. Bir kere gözyaşları akmaya başlayınca durmuyorlardı.

Kendimi cezalandıran bir şekilde ateşe körükle giderek, işleri kötüleştiren şeylere odaklandım. Bazen kendimi dünyaya geldiğim ve Randy'nin hayatını acınası hâle getirdiğim için suçluyordum. Ben olmasam annemle ilişkileri sürer miydi diye merak ediyordum. İçten içe işlerin hep yoluna gireceğini, bir gün birbirimizin gözlerine bakıp öfkeden başka bir şey görebileceğimizi, nasıl göstereceğini bilmese de beni gerçekten sevdiğini söyleyeceğini umut ediyordum.

Bu artık hiç olamayacaktı.

Kafamı kaldırdığımda Greta'yı iki elinde içkiyle durmuş beni izlerken buldum.

Dudaklarımdaki sıcak bir damla gözyaşını yaladım. "Bana bakma, Greta."

İçkileri bırakıp beni hemen kendine çekti.

Greta'nın kollarında gözyaşları daha da çoğalmıştı. Ellerim beni henüz bırakmaması için sessiz bir yalvarışla sırtına gömüldü. Sonunda sakinleştim.

"Bundan nefret ediyorum. Onun için ağlamıyor olmalıydım. Neden onun için ağlıyorum?"

"Çünkü onu seviyordun."

"Benden nefret ediyordu."

"Sende kendini hatırlatan her neyse ondan nefret ediyordu. Senden nefret etmiyordu. Edemezdi. Sadece nasıl baba olunacağını bilmiyordu."

Sırrımı bilmediği hâlde doğruya bu kadar yaklaşması beni şaşırtmıştı. Randy bende ona Patrick'i hatırlatan ne gördüyse ondan nefret ediyordu.

“Sana söylemediğim çok şey var. Bektan şey ise başımıza gelen bunca şeyden sonra hâlâ benimle gururlanmasını, beni sevmesini istiyordum.”

Derin bir nefes aldım çünkü bunu daha önce hiç kimseye itiraf etmemiştim.

“Biliyorum,” dedi yumuşak bir tonda.

Gözlerinin içine bakmak bana sevdiğimi hissettirmeyi başaran ilk insanın ruhuna bakmakta olduğumu hatırlatmıştı. Bu yüzden sonsuza kadar ona minnettar olacaktım.

“Sen olmasan bu akşam nerede olurdu?”

“Bu akşam seninle olan kişinin ben olduğuma sevindim.”

“Daha önce kimsenin önünde ağlamamıştım. Bir kere bile.”

“Her şeyin bir ilki vardır.”

“Söylediğinin altında yatan kötü bir şaka var. Biliyorsun değil mi?”

Beraber kahkaha attık. Kahkahasını seviyordum.

“Bana bazı şeyler hissettiriyorsun, Greta. Her zaman öyle oldu. İyi ya da kötü, etrafındayken... her şeyi hissediyorum. Bazen bununla çok iyi baş edemiyorum ve hödük gibi davranarak aşmaya çalışıyorum. Sende neyin farklı olduğunu bilmiyorum ama gerçek beni görüyormuşsun gibi hissediyorum. Greg'in bahçesinde dururken seni tekrar ilk defa gördüğün an... sanki tekrar kendi arkama saklanamayacakmışım gibi hissettim.” Yüzüne dokundum. “Beni Chelsea ile görmenin senin için zor olduğunu biliyorum. Hâlâ bana değer verdiğini biliyorum. Öyle değilmiş gibi davranmaya çalıştığında bile hissedebiliyorum.”

Ona bütün gece boyunca söyledığım en dürüst şeydi. Greta'nın içi dışı her zaman birdi ve belli etmemeye çalışsa da Chelsea'nin etrafındaki huzursuzluğu belirgindi. (Ama Chelsea bunu görmüyor gibiydi.) Eğer durum tam tersi olsaydı nasıl üstesinden geleceğimi hayal dahi edemiyordum.

Gözyaşlarım sonunda kurumuştı. Sarılarak otururken dudakları onu öpmem için yalvarıyordu. Onları bir kere daha deneyimlememi ve hemen ardından gelecek sonuçları söylebilmemi sağlayacak büyüğü bir silgi olmasını diliyordum. Elbette bu asla mümkün olmayacaktı. Bu dudakları hak edecek kimsenin olduğunu düşünmüyordum, kesinlikle o ben değildim. Ben de onu öpmek isteyerek ama bunu yapamayacağımı bilerek öylece dudaklarına baktım.

Belki aklımı okumuştı ve bu da onu korkutmuştu çünkü hızla yerinden kalktı.

Sonra bir anda rulet masasına koşup 22 numaraya parasını bastı ve gerisi malum. Kızın çok kıyak bir şansı vardı.

* * *

On dokuz bin dolar. Beni daha çok şaşırtanın ne olduğunu bilmiyordum: Bu akşam ikinci defa kazanması mı yoksa 22'ye mükemmel bir şekilde oynayarak gecemi değiştirmeyi başarması mıydı? Gizemli mesaj artık kafamı kurcalamıyordu. Onun yerine bir kere daha burada olduğum için heyecanlıydım ve gecenin geri kalanı boyunca beraber son saatlerimizde hayatımızın en güzel zamanını geçireceğimize dair kendime söz verdim.

Bin dolar nakit parayı bana zorla aldırılmıştı. Harcamaya niyetim yoktu. Bütün süre boyunca kendi paramı harcayacaktım. Sahip olduğum her kuruşu ona harcasam bile umurumda değildi, bu akşam benim yanımda olduğu için ona hakkını asla ödeyemezdim. Bunu hak edecek bir şey yapmamıştım.

Kumarhanenin giyim dükkânlarında kendimizi bulduk ve gecenin havası yolculuğumuzun geri kalanında kendimizi kolay kolay etkisinden çıkaramadığımız bir yere evrilmişti.

Ona mükemmel olacağını düşündüğüm bir elbise seçtim, o da üstüne denemek için giyinme kabinine gitti. Birkaç adım ötemde soyunduğu düşüncesinden kendimi uzaklaştırmak için telefonumla oynadım.

Gerçekten uzun bir zaman alınca, “Orada her şey yolunda mı?” diye sordum.

Fermuarının sıkıştığını söyleyince düşünmeden perdeyi kenara çekip giyinme kabinine girdim. “Gel buraya.”

O elbise içindeki mükemmel sırtına bir bakış attığım an kendimi bu pozisyona sokmanın büyük bir hata olduğunun farkına vardım. Saçlarını nazikçe tutup ipeksi teninde gezdirerek omuzlarının önüne atarken parmaklarım karıncalanıyordu.

Ben kumaşı çekiştirirken nefesi hızlandı. Dokunuşum yüzünden olduğunu bilmem benim de nefesimi hızlandırmıştı. Kontrolümü kaybediyordum. Müstehcen düşünceler aklıma istila etmişti. Özellikle bir tanesi, elbiseyi tek bir çekişle yırtıp yüzünü aynada izlerken ona arkadan sahip olmamı kapsıyordu.

Bunlar sadece düşünceler dedim kendi kendime. Önündeki göreve odaklan.

“Şaka yapmıyormuşsun,” dedim ve oradan hızlıca çıkmak için elbiseyi düzeltmeyi elimden geldiğince denedim. Sonunda yerinden oynadı. “Yaptım.”

“Teşekkürler.”

Fermuarı birkaç santim aşağı indirmeme gerek yoktu ama sırtının süt beyazı tenine bakış atmaya karşı koyamamıştım. “Her şey yolunda.”

Bana bir zamanlar bir geceliğine tamamen verdiği vücudunun diğer kısımlarını hatırlamama sebep oluyordu. Bir kerelik olabilirdi ama içimde bir kısmının hâlâ bana ait olduğunu biliyordum. Vücut dili bunu kanıtlıyordu ve onu gerçekten tatmin eden ilk ve son insan olup olmadığını merak ediyordum.

Ellerimi omuzlarından çekemiyordum. Greta yere bakıyordu ve onun da hisleriyle boğuştuğunu biliyordum. Tekrar bir araya geldiğimizden beri, Greta’nın beni cinsel açıdan hâlâ ne kadar istediğinin gerçekten ilk defa farkına varışımı. Birbiri-mize olan arzumuz bu ufacık alanda o kadar güçlüydü ki havada tadını bile alabiliyordunuz.

Başını kaldırıp bakışlarımla buluşana kadar aynada ona

bakmaya devam ettim. Birden önüne döndüğünde buna hazırlıklı değildim. Yüzlerimiz çok yakındı ve onu bu an kadar hiç öpmek istememiştim. Gözlerim dudaklarına çekildi ve kendimi kontrol altında tutmak için aklımdan sayı saymaya başladım. Sayı saymak işe yaramadığı için gözlerimi kapattım.

Gözlerimi geri açtığımda artık onu öpme dürtüsüne sahip değildim. Daha da kötüsüydü. Tanrıya şükür ki aklımı okuyamıyordu çünkü o güzel dudaklarını becerdiğimin görüntüsü aklımda o kadar canlıydı ki sertleştiğimi hissediyordum ve aşağı bakmaması için dua ettim.

Gitmem gerekiyordu ama hareket edemiyordum.

Chelsea.

Chelsea.

Chelsea.

Chelsea'yi seviyorsun.

Bu hislere sahip olmak bu konu hakkında harekete geçmediğin sürece sorun değil, dedim kendi kendime. Bu doğaldı. Vücudunun isteğinin önüne geçemezdin, sadece bu istekleri uygulayıp uygulamayacağın sana bağlıydı. Karşı koyduğum için kocaman parlak bir kupayı hak ediyordum. "Camdan top" yerine biz ona "mavi top" diyorduk.

Mağaza görevlisi geldi. "Orada her şey yolunda mı?"

"Evet!" diye bağırdı Greta.

Ama sesinden öyle olmadığını biliyordum. Bu aklını karıştırıyordu ve eğer bu akşam onun incinmesiyle biterse ne olayım.

Aramızda olanları sözel olarak kabullenmesek de içgüdüsel olarak, "Özür dilerim," dedim. Sonra perdeyi açıp çıktım.

İçki içtiğimiz için geceyi otelde geçirmeye karar verdik. İkimiz de kumarhanenin gece kulübüne gitmeden önce duş almak için ayrıldıktan sonra Greta ile onun odasında buluştuk. Kapıyı açtığımda, vücuduna tam oturan şarap rengi elbisesi içindeki

görüntüsü bir kez daha nefesimi kesmişti. Saçı hâlâ çok ıslaktı ama mükemmel görünüyordu.

“Vay canına,” dedim nefes nefese. Yüksek sesle söylemek istememiştim aslında. Kelimeler dudaklarımdan beynim beni hislerimi bu kadar belli etmemem konusunda uyaramadan çıkmıştı. Ağzımdan kaçırdığımı telafi etmek için şaka yapmam gerekiyordu. “Şimdi kesinlikle yasta olan yaşlı bir kadın gibi görünmüyorsun.”

“Şimdi nasıl görünüyorum?”

“Aslında kızarmış görünüyorsun. İyi hissediyor musun?”

Dürüst olmak gerekirse hakkıyla becerilmiş görünüyordu ve bu, aletimin sızlamasına neden oluyordu.

“İyiym,” dedi.

“Emin misin?”

“Evet.”

“Duş almak çok iyi hissettirdi,” dedim.

Bunu derken soyunma kabininde olan olaya farklı sonlar düşünerek kendime verdiğim iki orgazmı kastediyordum.

“Al benden de o kadar,” dedi.

“Saçını kurutmaya ihtiyacın var mı?”

“Evet. Bana biraz zaman ver.”

ESPN’i açtım ve yatakta sırtüstü uzandım.

On dakika kadar sonra banyodan çıktı.

“Hazırım.”

Saçı yukarıda toplanmıştı ve boynu tüm ihtişamıyla ortadaydı. Gecenin geri kalanında başımın belada olduğunu biliyordum.

Yerimden zıplayıp televizyonu kapattım.

Holde ilerlerken teninden gelen sabun kokusu bütün duyularıma doluyordu. Ona bakış attım ve “Tertemiz gözüküyorsunuz,” derken ne kadar güzel olduğunu bilmesini istemiştim. Asansöre bindiğimizde ekledim, “Saçını bu şekilde yukarıda toplamam hoşuma gitti.”

“Öyle mi?”

“Evet. Tanıştığımız gece de böyleydi.”

“Hatırlamana şaşırdım.”

Tek bir şeyi bile unutmamıştım.

Tek. Bir. Şeyi.

Ona eskiden nasıl işkence ettiğimden bahsetmeye başladık ve bir ara, “Eh, sen de beni inandırmaya çalıştığın kadar acımasız değildin,” dedi.

Ben de “Senin de çok masum olmadığın ortaya çıktı,” diyerek karşılık verdim.

Sesimin tonu neyi ima ettiğimi açıkça ortaya koyuyordu. Konuşmanın burada sonlanması gerektiğine dair sessizce anlaşmaya varmış şekilde birbirimize baktık.

Gece kulübünün karmaşasına girdiğimizde gecenin daha kolaylaşacağını düşündüysem tekrar düşünmem gerekiyordu.

* * *

Sürekli dans ediyorduk. Bütün gece boyunca en çok eğlendiğim zaman buydu. Müzik bangır bangır çalıyordu ve ritmin vücuduma pompalandığını hissedebiliyordum. Etrafımızda dans eden vücutlar birbirlerine dolanmıştı ama Greta ile aramda mesafe bırakmıştım.

Gerekli bir hamleydi.

Bir ara lavaboya gittim ve renkli ışıkların arasından ilerlerken bir adamın ona çok yakın şekilde dans edip kulağına bir şeyler söylediğini gördüm.

Greta’nın adamın yanında dans ettiği yerime döndüğümde, bilincim yerini ilkel ve fevri bir tepkiye bırakmıştı. Kollarımı incecik beline dolayıp sıkıca kendime çektim. İtiraz etmedi. Bana dönüp baktığında kollarım hâlâ koruyucu bir şekilde ona dolanmıştı. Ona uyarıcı bir bakış attım. O anda yedi yıl önceki Elec ile Greta’ya dönüşmüştük. Kıskanmıştım ve bir kere daha bunu açıkça belli ediyordum. Benim ciddi bir ilişki içinde olduğuma dair ufak olmayan detaya kalırsa benim kabullenemedi-

ğim şeyleri ondan kabullenmesini beklemek haksızlıktı ama bir şekilde bunun yanıma kâr kalmasını sağlayacak kadar beni önemsiyordu.

Bu konu üzerinde konuşmadık ve sonunda mağara adamı içgüdülerim dinmişti. Onu bıraktım ve tekrar müziğe kendimizi kaptırdık.

Yavaş bir müzik çalmaya başladığında her şey değişmişti. İnsanlar partner bulmak için hareketlenirken diğerleri ise dans pistini terk etti. Bir şekilde orada sadece ikimiz kalmışız gibi gelmişti.

Greta panikledi ve uzaklaşmaya başladı.

Onu suçlayamazdım ama ya bu akşam son akşamımızsa? Bu dansı istiyordum.

Elini kaptım. "Benimle dans et."

Korkmuş görünüyordu ama onu kendime doğru çekme yine de izin verdi. Bütün vücudu kollarımın arasında erirken derin bir iç çektim. Başını göğsüme yaslarken gözlerini kapatmıştı. Kalbim istediğinin tam da bu olduğunu anlamadığım için aptal olduğumu söylemiş gibi hızla atıyordu.

Kumarhaneye geldiğimizden beri ilk defa Chelsea hakkındaki düşüncelerim tamamen Greta'ya olan hislerimin yoğunluğunun altına gömülmüştü. Onun da böyle hissettiğini öğrenme ihtiyacıyla ona baktım ve aynı anda o da başını kaldırmıştı. Nefes alma yetimi kaybediyordum. Alnımı onunkine yasladım ve biliyordum işte. Bu kendime yalan söylemeyi bıraktığım andı. Hâlâ ona aşıkım. Bu konuda ne yapmam gerektiğini bilmiyordum çünkü Chelsea'yi de seviyordum.

Bu konuya kafa yoramadan önce Greta geri çekilip kalabalığın içinden karanlığa karıştı.

"Greta, bekle!"

Saniyeler içinde onu kaybetmiştim. Çıkışa doğru yol aldım ve asansörlere doğru koştum. Kapılar kapanıyordu ve durdurmak için kolumu aralığa soktum.

Ağlıyordu. Tanrım, ona ne yapmıştım?

“Bu da nesi şimdi, Greta? Neden benden öyle kaçtın?”

“Sadece odama dönmeye ihtiyacım vardı.”

“Böyle olmaz.”

Düşünmeden durdurma butonuna bastım.

“Ne yapıyorsun?”

“Gecemizin böyle bitmesini istemiyorum. Çizgiyi aştım. Bunu biliyorum. Âna kapıldım ve çok özür dilerim. Ama daha ileri gitmeyecektim çünkü Chelsea’yi aldatmam. Bunu ona yapamam.”

“O zaman ben senin kadar güçlü değilim. Bu konuda bir şey yapamayacaksak benimle böyle dans edip, bana böyle bakıp, böyle dokunamazsın. Ah, bu arada, onu aldatmanı istemezdim!”

“Ne istiyorsun?”

“Bir şey söyleyip onun tam aksi davranmamanı istiyorum. Çok fazla zamanımız kalmadı. Benimle konuşmanı istiyorum. Törenin olduğu akşam... elini boynuma doladın. Bir anlığına tam da bıraktığımız yerdeymişiz gibi hissettirdi. Aslına bakarsan senin etrafında sürekli böyle hissediyorum. Sonra, o akşamın ilerleyen saatlerinde, Chelsea bana eve dönmenizden sonra olanları anlattı.”

Neden bahsediyordu?

“Sana tam olarak ne söyledi?”

“Beni mi düşünüyordun? Bu yüzden mi o akşam işi bitiremedin?”

Siktir.

Diyecek tek kelimem yoktu. Chelsea’nin Greta’ya o mahrem anı anlattığı gerçeği beni çok sinirlendirmişti. Nutkum tutuldu.

“Bana gerçeği söylemeni istiyorum,” dedi.

Gerçeği kaldıramazdı ve ben de ona karşı olan hislerimi kaldıramıyordum. Ama arkamdan böyle konuşmalarına sinirliydim. Üstüne üstlük bütün hayatım tek bir geceyle altüst olmuş gibi hissediyordum.

O yüzden kendimi kaybettim.

“Gerçeği mi istiyorsun? Sevgilimi becerirken senden başka

bir şey göremiyordum. Gerçek bu.” Ona doğru baskıcı bir şekilde yürürken geriye doğru çekildi. “O akşam duşa girdim ve işimi ancak güzel boynuna boşaldığımı hayal ederek bitirebildim. Gerçek işte bu.”

Orada konuşmayı kesmeliydim.

Onun yerine Greta duvara yaslandığında kollarımı iki yanına sabitledim. Söyleyeceklerime devam ettim. “Daha fazlasını mı istiyorsun? Bu akşam kız kardeşinin düğününde ona evlenme teklifi edecektim. Şu anda onunla nişanlı olmalıydım ama onun yerine asansördeyim ve seni şu duvara yaslayıp odana taşımak zorunda kalacağım kadar sert becerme dürtüsüyle savaşıyorum.”

Göğsüm acıyordu. Kollarımı indirdim.

“Bildiğimi düşündüğüm her şey son kırk sekiz saatte altüst oldu. Her şeyi sorguluyorum ve ne bok yapacağımı bilmiyorum. İşte. Gerçek. Bu.”

Durdurma butonunu bıraktım çünkü burada biraz daha zaman geçirmem geri dönüşü olmayan hasarlar verecekti. Ama ona bir kez olsun tamamıyla dürüst olmak göğsümden koca-man bir yük kalkmış gibi hissetmeme sebep olmuştu.

Katımıza geldiğimizde ikimiz de kendi odalarımıza gittik.

Yatakta yalnızken suçluluk hissi gerçekten içime yayılmaya başladı ve uyumamı engelledi.

Chelsea ile resimlerimize bakarak kendime yine işkence ediyordum.

O bunu hak etmiyordu.

Bir o yana bir bu yana dönüp Randy’yi düşünmekle, Chelsea konusunda suçluluk duymakla ve kişisel favorim olan Greta hakkında cinsel hayaller kurmak arasında gidip geliyordum. Chelsea’yi incitmek umurumda olmasaydı o gece Greta’nın odasına giderdim. Bütün bastırılmış duygularımızdan sonra hayatımdaki en iyi seks olacağını biliyordum. Ama aldatan biri değildim ve işi buralara götürmezdim. O yüzden hayal gücümün deneyimlerine kendimi bıraktım.

Bir ara cinsel fanteziler o kadar canlı hâle geldi ki günahlarımı telafi etmek için Chelsea'ye gecenin ikisinde bir mesaj yazdım.

Seni seviyorum.

Hemen ardından Greta'ya mesaj attım.

Eğer bu akşam kapını çalarsam beni içeri alma.

Taksi varış noktasına yaklaşıyordu o yüzden yakında arkadaşlarımı karşılamak zorunda olduğumdan hikâyeyi durdurmak için iyi bir yer olduğunu düşündüm. Elimden bırakmak acı verici derecede zordu.

Sürücüyü parasını ödeyip e-kitap okuyucumu çantama koydum. Club Underground'a girerken karanlık ile parlak ışıklar arasındaki zıtlık gerçekdışı bir dünyaya adım atmışım gibi hissettiriyordu. Aklım bütün gün Elec'in hikâyesindeydi ve gerçek hayata dönmek neredeyse tuhaf hissettiriyordu. Hafif paniklemem beraberinde vertigomu da tetiklemeye başlamıştı ki bu ara ara başıma gelirdi.

Gergin hâlim iki iş arkadaşımı görür görmez düzelmişti. Bobbie ve Jennifer kiraladığımız özel odaya girerken beni karşıladı. Mor ışıklandırmayla aydınlatılmış ufak bir bar vardı ve hemen votka soda almak için yanına gittim.

Bir yudum aldım. "Onur konuğu geldi mi?"

"Hetty'den ses seda yok," dedi Jennifer.

Hetty bile burada olmadığından, lavaboya gitmek için müsaade isteyip hemen e-kitap okuyucumu çıkardım. Beni yargılamayın.

Batırmadan o geceyi tamamlamamı hâlâ bir mucize olarak görüyordum. Greta kendini bana uykusuzluk sorunu çektiğini mesaj atarken bulmuştu. Hemen onu aradım ve gece dördü geçene kadar o uyuyana dek konuştuk. Nefes alıp verişini dinleyerek telefonda kaldım.

Ertesi sabah eve yolculuk çok acılıydı. Havadaki gerginliği testere bile kesmeye yetmezdi.

Greta beni havalimanına götürecekti. Önce annesinin evine uğradık. Her şeyin başladığı yere dönmek düşündüğümünden daha da zordu.

Greta ev yapımı dondurmalarından hazırladı. Aynı kâsedan onunla dondurma paylaşmak nostaljik hissettirmişti. Bir sebepten ötürü, ufak maceramızda deneyimlediğimiz her şey arasında bu ânın benim için anlamı hepsinden büyüktü ve bir vedalaşma gibi gelmişti.

Hetty lavaboya girdiğinde e-kitap okuyucumu bırakmak zorunda kaldım. Zavallı olduğumu düşünüyor olmalıydı.

“İşte buradasın. Hepimiz seni arıyorduk!”

“Ah, zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım. Henüz gelmemiştin o yüzden parti başlamadan önce biraz dinlenmek için buraya geldim.” Ona sarıldım. “İyi ki doğdun, tatlım.”

“Teşekkürler. Kitap mı okuyordun?”

“Evet.” Kakhaha atıp elimi savuşturmuş gibi salladım. “Elinden bırakmadığım bir kitaba başladığında nasıl olduğunu bilirsin.”

“Edepsiz mi?”

Üzerine düşünmem gerekti. “Pek değil.”

“Tabii. Tamam, o zaman hadi gel! Neredeyse herkes geldi.”

Onunla kulübe döndüm ve hemen bir votka soda daha almak için bara koştum. Kitabı en azından bir saat daha elime almaya söz vererek odada dolaşırken, kendimi insanların yüzüne bakıp ama tam olarak ne dediklerini duymazken buldum. Du-

dakları hareket ediyordu ama aklım algılamıyordu; düşüncele-
rim hâlâ Elec'teydi.

Kendime koyduğum süre geçer geçmez tekrar gizlice lava-
boya gittim. Arkadaşlarım büyük ihtimalle kokain kullandığı-
mı düşüneceklerdi ama sadece ufak bir kısmı kaldığı için kitabı
bitirmem gerekiyordu. Bu şekilde gecenin geri kalanını kafam
meşgul olmadan geçirebilirdim.

Derin bir nefes aldım.

Greta havalimanına olan yolculuk boyunca yüzüme bakmadı.
Paylaştığımız bütün o özel anlara rağmen yüzüme bakmaya
bile katlanamıyordu. İşler buraya gelmişti ve onu suçladığımı
söyleyemezdim.

Altüst olmuş durumdaydım ve ona ne diyeceğimi bilmi-
yordum. Son yirmi dört saatte beraber onca olay yaşamıştık ve
onu... tekrar terk ediyordum.

Arabayı kaldırıma çektiğinde çok fazla rüzgâr vardı. Nere-
deyse filmden çıkmış bir sahneydi. Dramatik müziğin gireceği
hüzünlü kısımdı.

Uçakların gürültülü kalkış sesleri arasında, söylemek istedi-
ğim şeyi ağzımdan çıkarmak daha bile zorlaşmıştı. İkinci defa
terk ettiğin birine ne diyebilirdin?

Kendine sarılmıştı ve yüzümden başka her yere bakıyordu.
Sonunda, "Bana bak," dedim.

Greta sürekli olarak kafasını iki yana sallıyordu ve yanağın-
dan bir damla gözyaşı döküldü.

Artık resmiyet kazanmıştı. Şu dünyadaki en aşağılık kişi-
ydim.

Benim de gözlerim sulanmaya başlamıştı çünkü hissettiği
acıyı geçiremiyordum, bunu dindirebilecek tek şeyi yapamıyor-
dum: Kalamıyordum.

Beni başından savıyordu. "Sorun değil. Git. Lütfen. Eğer

istersen bana mesaj at. Sadece... uzun uzun vedalaşamayacağım... seninle olmaz.”

Haklıydı. Bu işin sonu iyi değildi, o yüzden neden uzatacaktık ki?

“Tamam.”

Uzanıp yanağıma ufak bir öpücük kondurduğunda beni şaşırttı. Daha ben olayın farkına bile varamadan arabasına koşup kapıyı çarptı.

Havalimanında sersemce dolaşırken öpücüğünün kalıntılarını yanağıma sızlatıyordu.

Son bir kez ona bakmak istediğim için arkamı döndüm. Büyük bir hataydı. Camdan, başını direksiyona yasladığını gördüm. Hemen arabaya koşup camına vurdum. Kafasını kaldırmayı reddederek motoru çalıştırınca daha sert vurdum. Sonunda bana dönüp dışarı çıkarken gözyaşlarını sildi. “Bir şey mi unuttun?”

Daha anlamadan dudaklarım onunkilerin üzerindeydi. Düşünme işini o an kalbim yapıyordu. Dudaklarımı açamazdım çünkü kendimi onun tadına bakmadığım sürece bunun masumca olduğuna ikna etmiştim. Sert, çaresiz bir öpücüktü ve ne anlama geldiğini bile bilmiyordum.

Boş ve kafası karışık hissediyordum.

Öpücüğü sonlandırdı. “Git buradan. Uçağını kaçıracaksın.”

Ellerim hâlâ yanaklarındaydı. “İlk seferinde seni incittiğim gerçeğinin üstesinden hiç gelemedim ama ikinci defa üzmemek... bunun hayatımda yapmak istediğim son şey olduğunu söylediğimde lütfen inan bana.”

“Neden şimdi geri döndün?”

“Arkamı döndüm ve ağladığımı gördüm. Hangi kalpsiz puşt seni o durumda bırakırdı ki?”

“Eh, senin bunu görmemen gerekiyordu. Gerçekten yürümeye devam etmen gerekiyor çünkü şimdi işleri daha kötüleştiriyorsun.”

“En son gördüğüm şeyin ağlayan olmasını istememiştim.”

“Eğer onu gerçekten seviyorsan beni öpmemeliydin,” diye bağırdı.

“Onu seviyorum.” Kulağa sanki savunmaya geçmişim gibi gelmişti. Gökyüzüne baktım çünkü bir anlığına düşünmem gerekiyordu.

Geçen akşam dans pistinde farkına vardığım şeyi nasıl açıklayacaktım?

“Gerçeği bilmek mi istiyorsun? Lanet olsun ki seni de seviyorum. Seni tekrar görene dek ne kadar çok sevdiğimin farkına vardığımı sanmıyorum.”

“İkimizi de mi seviyorsun? Bu çok boktan bir şey, Elec.”

“Bana her zaman dürüstlük istediğini söyledin. Ben de sana bunu verdim. Gerçek çok boktansa özür dilerim.”

“Eh, onun ev sahibi avantajı var. Yakında beni tekrar unutursun. Bu, durumu daha kolay hâle getirir.”

Arabaya biniyordu.

“Greta... bu şekilde gitme.”

“Giden ben değilim.”

Ah.

Uzaklaşıp giderken beni kaldırımda bırakmıştı ki duruma uyuyordu çünkü istemeyerek onu aynı yerden... iki defa vurmuştum.

Bir taksiye atlayıp onu takip etmeyi çok istemiştim. Ama California'ya giden uçağa bindim çünkü hayatımda ilk defa doğru şeyi yapmam gerekiyordu.

Parmaklarım hikâyenin devamının olmasını umarak sürekli sonraki sayfa butonuna basıyordu. Sırf bıraktığımız yerde bitirmek için bütün bunları bana tekrar yaşatmış olamazdı.

Bana metni yolladığında henüz bitmediğini söylemişti. Büyük ihtimalle, beni ilgilendiren yerlerden fazlasını bilmemin gerekli olmadığını düşünmüştü. Hayatının geri kalanı artık *Chelsea*'yi ilgilendirdiği için bana daha fazla işkence yapmanın

bir gereği yoktu. Artık anlıyordum ve bunu takdir ediyordum. Olayı kapatıp hayatına devam edebilmesi için bütün o süre boyunca neler hissettiğini anlamamı istemişti.

Eh, aferin ona.

Telefonumu çıkarıp ona duyduğum öfkeye rağmen kulağa candan gelen bir mesaj attım.

Bitirdim. Teşekkür ederim. Harika bir yolculuktu. Okumamı istediğin için onur duydum. Allenin geçmişi aklımı başımdan aldı ve birçok şeyi açıkladı. Bütün bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Artık kitabı bitirdiğin yerde bitirmen de dahil birçok şeyi anlıyorum.

Siktir.

Ağlıyordum ve arkadaşlarıma yanına gitmem gerekiyordu.

Darmadağın olmuş hâldeydim ve bu gecenin devamında onu sonsuza kadar unutmaya kararlıydim.

Kumarhanede, *"Hüzünümü boğmama yardım et,"* dediğini hatırlıyordum. Eh, şu anda ihtiyacım olan buydu.

Arkadaşlarım dans pistindeydi ve beni gördüklerinde tezahürat yaptılar. Beni aralarına aldılar ve en azından bir saat boyunca dans ettik. Elec'i ne kadar çok düşünsem kalçalarımı daha fazla ve daha hızlı hareket ettiriyor, kafamı saçım elektrik çarpmış gibi görünecek noktaya getirene kadar sallıyordum. Kelimelerinin sebep olduğu acı verici hisleri deneyimleyecek kadar uzun süre durmak istemeyerek kendimi müziğe kaptırdım. Greta Hansen karakterinin artık hayatından çıkarılmış olduğunu kabul etmek istemiyordum.

Yarım saat sonra telefonum titredi.

Bıraktığım yerde durmam konusunda teorin nedir?

Cevabı beni şaşırtmıştı. Dans pistinde kendimi kaybetmeyeyim diye hiçbir şey olmamış gibi dans etmeye devam ettim.

Arkadaşlarımla bir şeyin yolunda gitmediğini düşünmesini istemiyordum.

Mesajı yazarken kıcımı salladım.

Çünkü beni incitmek istemedin. Gerisinin benimle alakası yok.

Bundan emin misin?

Ne diyorsun?

Kıcını beş saniyeliğine sallamayı bırakırsan belki sana anlatırım.

Ne?

Ben daha arkamı dönmeden güçlü ellerinin elbisemin kenarlarını arkamdan kavradığını hissetmek birden durmama sebep olmuştu. Elleri yavaşça belimden aşağı inip özgüvenle kıcımda durdu. O tutuş. O koku. Vücudumun hemen tepki verışı.

Hayır. Olamazdı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Arkamı dönünce kulübün karanlığında bile parlayan dumanlı gözleriyle karşılaştım. Kalbim o kadar güçlü atıyordu ki sanki hızlı müziğin ritmiyle yarışıyordu. Elec'in, varlığının bayılmamı sağlayabileceğini ve dengemi kurmak için ona ihtiyacım olabileceğini bilirmişçesine, hemen önümde beni tutarak durduğunu fark edince her şey silinip gitmişti.

Sesim titriyordu. O kadar gergindim ki ağzımdan çıkan ilk soru aptalcaydı. "Gözlüğüne ne oldu?"

"Bu akşam lens takıyorum."

"Ah."

Sonunda mantıklı bir şey sormayı deneyecek kadar şaşkınlığım azalmıştı. "Milyonlarca sorum var. Nasıl buraya geldin? Beni nasıl buldun? Nasıl..."

"Kapa çeneni, Greta." Ateşli dudakları benimkilere kapana-rak soruları ânında durdurmuştu. Bitmek bilmez bir pervasızlıkla beni yiyip bitirdi. Aramızdaki durumların nasıl olduğuna dair bir şüphe varsa bu öpücüğün sahiplenici tavrıyla, vücudu-nu bana bastırış şekliyle yok olmuştu.

Kelimelerle söylemesine gerek kalmadan öpücüğü **destan**

yazmıştı. Dili benimkine karışıyordu ve bu sırada boğazından boğuk bir ses çıkardı. Böylelikle, onunla tanıştığımdan beri, benim olduğumu ilk defa kemiklerimde hissettim. Geçmişin tüm tereddüdü ve bizi geri tutan bütün şeyler yok olmuştu.

Buraya birden nasıl vardığımızı dair hikâyenin tamamını bilmiyordum ama bunun bir önemi olduğundan da emin değildim.

Onu sertçe kendime çekerken parmaklarım çaresizce saçlarında geziniyordu.

Beni bir daha asla terk etme, Elec.

İnsanların etrafımızda dans edip bize çarpması dışında hâlâ kendi dünyamızdaydık. Alnını benimkine yaslariken dudaklarıma doğru nefesini veriyordu. "Sana gelebilmem için kitabı bitirmeni bekliyordum. Plan buydu."

"Bütün bu süre boyunca New York'ta mıydın?"

"Gönderdiğimde çoktan New York'ta bekliyordum."

"Aman Tanrım." Yüzümü göğsüne gömüp sigara kokusu olmadan kokusunu içime çektim. Başımı kaldırıp ona bakınca bariz bir şekilde ortada olsa da o soruyu ona sormak zorunda olduğumu hissettim. "Chelsea'den ayrıldın mı?"

Yüzü benimkinin üzerindeyken başını salladı.

"Ama sonunda... doğru olan şeyi yaptığını söylemiştin. Düşündüm ki..." diye lafıma devam ettim.

Sözümü tekrar bir öpücükle kestikten sonra, "Bunu varsayacağımı tahmin etmiştim. Ama doğru şey... kalbim başkası için daha hızlı atarken onu tam anlamıyla sevmeyeceğimi itiraf etmekte," dedi. Elleri yüzümü kavradı. "Kalbim seni bahçede gördüğünden beri susmak bilmiyor. Sonunda onu dinledim. Sadece ne istediğini anlayacak kadar kafamı toparlamam biraz zaman aldı."

Uzun bir hikâye olduğuna, Chelsea ile ilişkisini bitirmenin onun için kolay olmadığına emindim. Onu içten bir şekilde sevdiğini ve bana zamanla her şeyi anlatacağını ama şu anda zamanı olmadığını biliyordum.

Sanki aklımı okumuş gibi, "Olanlar hakkında her şeyi anla-

tacağıma söz veriyorum ama şimdi değil, tamam mı? Sadece seninle beraber olmak istiyorum.”

“Tamam.”

Kollarımı boynuna dolayıp o kadar yoğun bir şekilde nefesi mi verdim ki yedi yıl boyunca tuttuğumu düşünürdünüz. Belki de öyleydi. Peş peşe çalınan üç şarkı boyunca nefes almak için bile durmadan, hayatlarımız buna bağlıymış gibi öpüştük. Arkadaşlarımın bizi gördüğünden emindim ama tepkilerini kontrol edecek kadarlığına bile gözlerimi ondan çekemiyordum. Büyük ihtimalle Elec’in rasgele takıldığım biri olduğunu düşünüyorlardı ve işte yapmam gerekecek çok açıklama olacaktı. Vücudumu ona bastırdım, kot pantolonunun üzerinden ereksiyonunu hissedebiliyordum. Neredeyse dans pistinde sevişiyorduk.

Bu çok sıradışıydı.

Kulağıma konuşarak titrememe sebep oldu. “Beni istiyor musun, Greta?”

“Evet.”

“Bana güveniyor musun?”

“Güveniyorum.”

“Şu an sana sahip olmama izin vermelisin.”

“Kulüpte mi?”

Dudaklarıma doğru gülümsedi. “Sana gelmeden önce her şeyi öğrenmen için okumayı bitirmeni istemiştim. Üç gündür seni düşünerek şehirde sertleşmiş şekilde dolaşıyorum. Dairen buraya çok uzak. Daha fazla bekleyemeyeceğim.”

“Nereye gidebiliriz?” diye sordum.

“Umurumda değil ama sana bu dans pistinde sahip olmadan önce çözümünü bulmalıyız.” Beni elimden tuttu. “Gel hadi.”

Parmaklarımızı iç içe geçirip kulübün nemli havasında beni yönlendirdi. Vücudumdaki bütün tüyler diken diken olmuştu. Yaptığımız şey tehlikeli gibi hissettiriyordu. Elec kocaman bir adamdı artık. Onunla cinsel olarak en son beraber olduğumda neredeyse bir çocuktuk. Aynı olduğumuz yıllar boyunca **daha iyi** hâle geldiğinden emindim ve neyle karşılaşacağımı **bilmiyordum**.

dum. Biriyle beraber olmayalı baya zaman olmuştu. Ne kadar uzun bir zaman olduğunun kesinlikle farkına varacaktı.

Arkada bir odaya açılan bir kapı vardı ama Elec açmayı deneyince kapalıydı. Tüylerimi ürperten bir gülüşle bana baktı. "Bana güvendiğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet."

"Burada bekle."

Yangın çıkışı gibi görünen arka kapıyı açıp durduğum yere dönmeden önce dışarıya bir bakış attı.

"Hangi havada olduğuna göre sana seçenek sunmak istiyorum."

"Tamam."

"En yakındaki oteli bulup seninle yatakta sevişebilirim ya da..."

"Tamam. Ya da?"

"Ya da şu anda dışarı çıkıp arka sokakta sert bir şekilde düzüşebiliriz."

Bacaklarımın arasındaki kaslar daha önce beklentiyle bu kadar atmamıştı. Vücudum belli ki ona tamamen teslim olmayı isteyerek benim yerime seçmişti. Buna en az onun duyduğu kadar ihtiyacım vardı. Sert olmasını istiyordum, hem de hemen şimdi.

"B seçeneğini istiyorum."

"Güzel tercih."

Arka kapıyı açıp beni dışarı çıkardı. Arka sokak boştu. İnce bir sis havayı kaplamıştı. Kısmen gizli bir köşe bulana kadar dolandık.

"Burada kimse bizi görmez," dedi nazikçe beni tuğla duvara yaslarken. "Seni konfor alanından çıkarmak için sabırsızlanıyorum."

Bana tam olarak ne yapacağını bilmemenin verdiği heyecanla göğsüm hızla inip kalkıyordu. Onu durdurmayacağımı biliyordum. İsteyerek körü körüne bu işe giriyordum. Biraz titriyordum.

"Gergin misin? Korkma."

“Sadece heyecanlıyım. Baya bir zaman geçti.”

“Vücudun beni hatırlayacak.”

Elec elbisemin üst kısmını memelerimi ortaya çıkarmak için indirdi. Nazikçe saçlarımı arkaya attıktan sonra o kadar da nazikçe olmayan bir şekilde boynumu kavradı. Güzel hissettiriyordu ama. Dudağını boynuma doğru indirip dişleriyle sataştı.

“Bu kahrolası boyun... neredeyse ölümüne sebep olacaktı... dünyadaki en sevdiğim şey,” dedi, boynumu emerek inlerken titreşimi vücuduma yayılıyordu. “Beni ne kadar istediğinin kokusunu neredeyse alabiliyorum, Greta.” Bir elini boynumda tutup diğeriyle hafifçe meme uçlarımı parmakları arasında kısıtliyordu. “Tanrım, ne kadar sertleştiklerine bak. Meme uçlarını etrafımda sertleşmeden gördüğümü hiç sanmıyorum. Keşke kendi yüzünü görebilsen. Karanlıkta bile yanaklarının şu an ne kadar pembe olduğunu görebiliyorum. Üzerinde böyle bir etkinin olduğunu bilmek beni çok fena tahrik ediyor. Hayatımda her santimini tekrar elde etmekten daha fazla bir şey istemediğimi bilmeni istiyorum. Şimdi de bunu yapacağım. Tamam mı?”

Başımınla onaylarken o kadar tahrik olmuşum ki güçlükle nefes alıyordum. Parmaklarımı gür saçının siyah dalgalarına geçirirken Elec öpücükleriyle yukarı doğru çıkarak dudaklarımla kendine ziyafet çekti. Nefesinin tatlı tadını ve kirli sakalının yüzüme değmesinin keyfini çıkardım. Elec ile beraber olmakta, en nazik ânındayken bile narin olan bir şey yoktu. Dilimi piircinğinde gezdirdim ve hafifçe çekince hırladı. Dudaklarına doyamıyordum. Vücudumun her yerinde olmalarını istiyordum.

Elbisemi kaldırıp iç çamaşırımı yavaşça aşağı indirmek için asfalt zeminde dizlerinin üzerine çöktüğünde bacaklarımın arasındaki ıslaklık artıyordu. Başını kaldırıp bana güzel dişlerini gösterdi. “Buna ihtiyacın olmayacak.” Gülümseyerek ekledi, “En az bir haftalığına.” Hemen iç çamaşırımı arka cebine attı. Bacaklarım titriyordu.

Yavaşça ayağa kalktı ve sonrasında peş peşe olanlar mükemmel koreografi edilmiş erotik bir sataşmadan başka bir şey de-

ğildi. Her ses, her hareket öncekinden daha ateşliydi: kemerini çözmesi, hızlıca fermuarını indirmesi, bana bakarken dişlerinin prezervatif ambalajını yırtması, piercinginden meni-damlayan güzel aletine prezervatif takarken çıkan ses.

Gözleri koyulaşmıştı. Kot pantolonunu çıkararak beni havaya kaldırdıktan sonra bacaklarımı beline dolayıp beni tuğla duvara yasladı. “Çok fazla olursa bana söyle,” dedi boğuk bir sesle.

“Olma...”

Ah!

Sert bir şekilde tek seferde içime girmişti. Koruma için elini başımın arkasına koymuştu çünkü bana neredeyse sarsıntı yaşatacağının farkına varmıştı.

Dudağı boynumda kalarak beni becerirken nazikçe ısıırıyordu ve aletinın sıcaklığı deliciydi. Her hareketi öncekinden daha sertti ve aralarında sadece saniyeler vardı.

Her içime girişiyle yüksek sesle inliyordu. Biri bizi yakalayacaktı. Bu yedi yıl önce beni yatak odamın zemininde becermesinden sonra yaşadığım en sert seksti. Neredeyse iki yıldır kimseyle sevişmemiştim ve kocaman olmasına rağmen vücudumun ona kolayca uyum sağlayışından bunu anlayamazdınız. Sanırım onu bahçede ilk fark ettiğim andan beri onun için ıslak ve hazırdım.

Beni hiddetle ve dizginlenemez şekilde becermeye devam etti. “Buna benden başka kimse sahip olmamalı,” dedi boynuma doğru. Kendini içime doğru itti. “Seni bıraktım.” Daha derine ittirdi. “Seni kenara fırlattım.”

Kalçalarımı hareket ettirip kendimi aletine gömmeye başladım, “O zaman beni geri al. Daha sert becer.”

Kelimelerim onu tetiklemişti ve meydan okumayı kabul etti. Sırtı duvara gelecek şekilde beni çevirdi, artık kafamı korumasına gerek yoktu. Bacaklarımın etrafındaki şeklini değiştirip bir elini beni kaldırmak için kullanırken diğerini boynuma doladı. Gözlerime bakarak içimde hareket ederken zevk verecek kadar hafifçe beni boğuyordu. Bunun onu ne kadar tahrik ettiğini bilmek beni çılgına çeviriyordu.

Şansa kimse dışarı çıkmamıştı. Hâlâ dumanlı gecede yalnızdık. Sadece vücutlarımızın birbirine vuruşu, kemerinin metal sesi ve senkronize hâle gelen nefesimiz duyulabiliyordu.

Elimi uzatıp karın kaslarını görebileyim diye gömleğini biraz yukarı kaldırdım. Hatırladığımdan daha sertler ve taştan oyulmuş gibi gözüküyorlardı. Tenlerimizin değişiyor olmasını diliyordum ama burada tamamen soyunmak riskli olabilirdi.

“Merak etme. Sonrasında üstümüzü çıkarınız,” dedi. “Bu akşam her şeyi yapacağız.”

Orgazm aniden vücudumda dalgalanmaya başladı. Bir şey söylememe gerek bile yoktu. Vücudumu bu kadar iyi tanıması beni şaşırtıyordu.

“Geliyorsun,” dedi. “Nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum. Bana bak.”

Boynumu tutup kalçalarını sallayarak o da titremeye başlama kadar sertçe beni becerirken gözlerimin içine baktı.

Nefesimin eski hâline dönmesi birkaç dakika sürmüştü. Boynumu öperken gevşek vücudumu tutmaya devam ediyordu.

“Seni seviyorum, Greta.”

Onu o kadar seviyordum ki kelimeleri dillendiremiyordum. Çok fazla duygu yüzeye çıkmıştı ve korku hepsini bastırıyordu.

“Beni tekrar terk etme, Elec. Ona geri dönme,” dedim.

Beni sıkıca tuttu. “Yapmayacağım, bebeğim,” dedi yüzümü gözleriyle buluşturmak için kaldırarak. “Bana bak. Bu konu hakkında hiç endişelenmeyeceksin. Hiçbir yere gitmiyorum. Bunu sana kanıtlamam gerektiğini biliyorum ama yapacağım.”

Beni yere bırakıp pantolonunun fermuarını çektikten sonra tekrar havaya kaldırdı. Beni taksi bulduğumuz en yakın kaldırıma kadar kollarında taşırken çakıllar ayakkabılarının altında eziliyordu.

Hâlâ bir rüya gibi geliyordu.

Arka koltukta başımı göğsüne yasladım. Kulağımı **dayadığım** yerde kalbi, apartmanıma olan bütün yol boyunca **nazıkçe** saçımı okşarken hızla atıyordu.

Binaya girdiğimizde üst kata olan yol boyunca elleri omuzlarımdaydı ve enseme öpüyordu.

Anahtarlarla uğraştım ve içeri girdiğimiz anda içimde daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapma dürtüsü vardı.

Arkamızdan kapanan kapıya onu yaslayıp gömleğini kaldırdım. Gözünde açlık, şaşkınlık ve cesaretimden eğlenirmiş gibi bir bakış vardı.

Dilim meme ucundaki piercingde dolaşırken gergin kaslarını yalayıp yonca dövmelelerine kadar aşağı indim. Dizlerimin üzerine çöktüm ve ne yapacağımı fark edince göğsü inip kalkmaya başladı.

“Siktir,” dedi boğuk bir sesle. “Gerçekten yaşıyor mu bu?”

Kemerini çıkarıp yere atmakta zaman kaybetmedi. Boxerını indirip aletini dışarı çıkararak kalınlığı, uzunluğu, sıcaklığı ve ucundaki parlak piercingine hayranlıkla bakmak için bir an durdum. Onu emmeyi her şeyden çok hayal etmişim çünkü bu yapmadığımız tek şeydi.

Saçımın bir kısmını parmakları arasında topladı. “Bu güzel ağzı becermeyi kaç kere hayal ettiğimi anlatamam. Bunu yapmak istediğine emin misin?”

Ona cevap vermek yerine dilimi metal piercinginde gezdirip uzunluğunu okşarken ucunda biriken meninin tuzlu tadının keyfini çıkardım. Her okşama ve yalamayla daha da ıslak hâle geliyordu.

Karın kasları gerilmiş, nefesi düzensizleşmişti. “Kahretsin. Bu nasıl bir sataşma.”

Durup ona bakarak dudaklarımı yaladım. Cevap olarak gözlerini kapattı. Elec her zaman çok kontrollüydü ama şimdi benim merhametime kalmıştı ve bu beni tahrik ediyordu.

Onu ilk defa boğazıma kadar alırken gözleri hâlâ kapalıydı. Ondan gelen zevk sesleri çok seksiydi ve onu daha hızlı ve daha derine almak için beni teşvik ediyordu. Ağzımı doldururken ki pürüzsüz hissine bayılmışım. Ona doyamayarak daha sertçe

emdim. O kadar ıslaktım ki eğer kendime dokunursam hemen gelebilirdim.

Parmaklarını saçıma geçirip çekti. "Dur. Kendimi kaybetme-
me sebep olacaksın ve içine gelmek istiyorum."

Onu daha sertçe emdim. "Hayır," dedim, ağzıma gelmesini isteyerek.

Nefesi düzensizdi. "Bir ihtimal hap kullanıyor olabilir mi-
sin?"

Başımı onaylayarak salladım. "Yıllardır kullanıyorum. Regl
döngümü düzenliyor."

Kendini ağzımdan çekti. "Ayağa kalk ve arkanı dön."

Elbisemi başımdan yukarı kaldırdığında kalbim hızla atıyor-
du. Kalçalarımı kavrayıp içime gömüldü. Prezervatif olmadan
sıcak ve ıslak teninin içimde olması ve piercinginin verdiği his
neredeyse çok fazlaydı. Her his daha da yoğunlaşmıştı.

Elleri beni becerirken kalçalarımı tutuyordu. İçimde hareket
ederken ıslaklığımı duyabiliyordum. Onu emmekten ve çıplak
bir şekilde içime girmesinden çok tahrik olmuşum ve her an gel-
meye hazırdım.

"Seninle bir daha asla prezervatif kullanamam," dedi nefes
nefese. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Gelmeye başlamıştım. "Şimdi içime gel."

İçime o kadar sert giriyordu ki yarın kalçamda morarmalar
olacağından emindim. "Siktir... Greta... ah..." Hiçbir şey kalma-
yana kadar hareket etmeye devam etti. Hatta sonrasında bile bir
süre yavaşça beni becermeye devam etti.

Elec sonunda içimden çıkıp beni öpmek için döndürdü. Kı-
kırdadı. "Ön kapıyı bile geçemedik. Farkında mısın?"

"Sanırım hemen bir kere daha yapabilirim."

"Güzel çünkü bu akşam seninle işim kesinlikle bitmedi,"
dedi beni pantolonu belinden düşmüş şekilde yatak odasına sü-
rüklerken.

Gecenin dördünde yatakta oturmuş birbirimize dondurma yedirenken dört mum etrafımızda yanıyordu.

"Bu akşam beni nerede bulacağını nereden bildin?"

"Eh, bitirdiğini söylediğin mesajı gönderdiğinde apartmanın köşesindeki Starbucks'ta oturuyordum. Evde okuduğunu düşünerek hemen buraya geldim. Doğrudan sana gelerek seni şaşırtmak istiyordum. Merdivenlerde bekledim. Senin iyilik meleşin olduğunu söyleyen... bir... şahıs... yanıma gelip, 'Alec, değil mi? Greta'nın tarifinden seni her yerde tanırım. Onun için döneceğini biliyordum, kahrolası aptal,' dedi."

"Ciddi misin?" Kahkahalara boğuldum. "O Sully. Gerçekten de benim iyilik meleşim gibidir."

"Eh, iyilik meleşinin benimkinden bile daha büyük bir paketi olduğunu farkındasm, değil mi?"

"Evet, bunun farkındayım. Sadece bu konu hakkında konuşmuyoruz."

"Ona benim hakkımda baya şey anlatmış olmalısın. Neyse, sadece sana ulaşmam gerekiyordu ve ona nerede olduğunu biliyor mu diye sordum."

"O da sana kulübün ismini verdi, öyle mi?"

"İlk başta değil. Sanırım acı çekmemi istedi."

"Ne yaptı?"

"Gömleğimi çıkarttı."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Çok ciddiylim."

"Bu kadar mı?"

"Keşke."

"Ne?"

"Bana üzerinde 'yarak kafa' yazan kartondan bir levhayı taşıyıp onu tutarken fotoğrafımı çekti."

Ağzımı kapatıp elime doğru konuştum. "Ne?"

"Evet. Sonrasına karşı teminat olduğunu söyledi."

"Sully kafayı sıyırılmış."

"Eh, sana değer verdiği kesin. Bu bağlamda onu anlayabili-

yorum. Neyse, resmimi çekmesine izin verdikten sonra kulübün adresini vererek, 'Bu son şansın,' dedi."

"Vay caruna," dedim.

"Aynen."

Elec bana döndü. "Bir şeyi bilmem gerekiyor."

"Tamam..."

"Bu akşam, arka sokakta işimiz bittikten sonra bana Chelsea'ye dönmememi söylediğinde bunu duymak çok zordu. Bir kısmın bunun gerçek olduğuna inanmıyor ve geçmişte seni bıraktığım için hâlâ travma yaşıyorsun. Bu, seni ne kadar incittiğimi ve ne kadar çok uğraşmam gerektiğini fark etmemi sağladı."

"Sadece o anda çok fazla duygusaldım. Özellikle bütün gün kitabını okuduktan sonra. En büyük korkum da dahil bütün duygular dışarı dökülüyordu."

Elec elimden dondurmayı alıp kenara koydu. Ellerini yanağıma koydu. "Bu konuda bir yarışma hiç olmadı. Chelsea'yi sevdim ama daha çok bir yükümlülüğü yerine getirmek gibiydi. Seni çok daha fazla seviyorum. Seninle tekrar beraber olduğum her an, kendime sürekli Chelsea'yi sevdiğimi hatırlatmam gerekiyordu ki bu yapmak zorunda olduğum bir şey olmamalıydı. Sana olan hislerim o kadar güçlüydü ki beni ölesiye korkuttu. Uçağa bindiğim an California'ya Chelsea ile işleri bitirmek için dönüyordum. Doğru olan şey buydu."

"Onu çok kötü incittin, değil mi?"

"Evet. Bunu hak etmemişti."

"Üzgünüm."

"Eğer nişanlı veya evli olsaydık daha kötü olacaktı çünkü sonucun farkı olacağından emin değilim. Onunla kalıp gizlice seni sevmek ona haksızlık olacaktı."

"Şu anda Chelsea'nin nasıl hissettiğini biliyormuşum gibi hissediyorum."

"Evet, büyük ihtimalle biliyorsun. Bir kısmım onu incittiğim için çok kötü hissediyor ama bundan kaçınacak başka bir yol yoktu. Döndükten sonra ona en iyi nasıl açıklayacağımı **çözmem**

birkaç günümü aldı çünkü senin hakkında dürüst olmak istiyordum. Hemen yapmadım ama onunla tekrar beraber de olmadım. Bunu bilmen gerekiyor. Bahaneler uydurdum. Sonuç olarak buraya yüküm varken ve sen geçmişim hakkında her şeyi bilmiyorken gelmek istemedim. Chelsea ile yaşadığım evden ayrıldıktan sonra senin okumandan rahatsızlık duymayacağım noktaya getirene kadar kitap üzerinde çok fazla zaman harcadım.”

“Benimle paylaştığın için teşekkür ederim.”

Beni öptü. “Seni çok seviyorum, Greta.”

“Ben de seni seviyorum.”

“California’ya dönmeyeceğim.”

“Ne? Eşyalarını almak için bile mi?”

“Hayır. Hepsini depoya koydum. Annem şimdilik iyi durumda. Ama yakında ziyarete gitmeliyiz.”

“Biz mi?”

Pilar ile, Dorothy’nin Kötü Cadı ile tanışmayı istediği kadar tanışmak istiyordum.

“Evet. Ona çoktan senden bahsettim. En başta iyi karşılamadı ama ona seni ne kadar sevdiğimi ve bunu kabullenmesi gerektiğini açıkladım. Kabullenecek, Greta. Eğer etmezse de artık bir önemi yok.”

“Umarım.”

“Başka bir iş bulmam gerekiyordu çünkü Chelsea ile ilişkiimi bitirdikten sonra gençlik merkezinden ayrıldım. O yüzden son birkaç gündür yaptığım şeylerden biri de geçen cuma buradaki bir okulda görüşmeye gitmek oldu. Bana danışmanlık pozisyonunu teklif ettiler.”

“Dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır.”

“Elec, bu çok iyi bir haber!”

Dondurmayı alıp tekrar yemeye başladı. “Kalacak bir yere ihtiyacım olacak. Ev arkadaşına ihtiyacı olan bir kız tanıyor musun?”

“Aslında Sully birini arıyordu.”

Bana bir kaşık yedirdi. “Başka bir kızdan bahsediyordum. Bacaklarının arasının yalanmasını seven güzel bir perinin yanına taşınmayı düşünüyordum.”

“Ah... bu konuyla ilgilenebilir.”

“Güzel çünkü hayır cevabını kabul etmiyorum.” Beni dondurma dolu ağzıyla öptü. “Hey... bana iş olarak ne yaptığını hiç açıklamadın. Yönetici pozisyonu olduğunu söyledin ama şirket tam olarak ne iş yapıyor? Yoksa FBI ajanı filan mısın?”

Ah, Tanrım. İtiraf etmeden önce bu kadar zaman geçmesine şaşırmıştım. Hiç bahsetmememin bir sebebi vardı.

“Tam olarak yönetici pozisyonu değil ve ajan kısmını tutturdun. Sana söylemekte kısmen çekinmiş olmamın bir sebebi var. Ayrıldığımızda gerçekten suçlu hissettim çünkü sana gerçekten yardım edebilmiş olmayı diledim.”

“Anlamıyorum.”

“Edebiyat ajansında çalışıyorum, Elec.”

Kartonu komodine koydu. “Ne dedin?”

“Yazarları temsil ediyorum ve çalışmalarının bazılarına, özellikle *Lucky ve Küçük Çocuk*’un basılmasına yardımcı olabileceğimi düşünüyorum. Büyük bir yayınevinin genç yetişkin yayınıyla yakından çalışıyorum ve onlara göndermemiz gerektiğini düşünüyorum.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Çok ciddiylim.”

“Bu işe nasıl girdin?”

“Aslında şansa bu işe girdim. Üniversite bittikten sonra bir iş arıyordum ve stajyer olarak başlayıp bu pozisyona geldim. Daha yeni olduğum için müşteri portföyüm hâlâ gelişiyor.”

“Lütfen bana yazarlık kariyerimde ilerlemem için seninle yatmam gerektiğini söyle.”

“Bu kesinlikle anlaşmanın bir kısmı.”

“Vay canına, cidden seninle gurur duyuyorum.”

“Bu yıl, senin yarın kadar bile yetenekli olmayan yazarların anlaşma yakalayıp başarılı olduklarını gördüğümde ne kadar

suçlu hissettiğimi anlatamam. Seninle nasıl bağlantıya geçeceğimi veya bu kariyerinin peşinden gitmeyi isteyip istemediğini bilmiyordum çünkü yazdıklarının senin için ne kadar mahrem olduğunu biliyordum.”

“Özel bir muamele beklemeyeceğimi biliyorsun. Bana bir şey borçlu değilsin.”

“Yazış stilin bu kariyerden çok öncesinde aklımı başımdan almıştı. Sana inanıyorum. Beraber çalışacağız. Eğer bundan bir şey çıkmazsa en azından denemiş oluruz.”

“Eğer hiçbir şey çıkmazsa hâlâ dünyadaki en şanslı adam olacağım.” İtirafımı hâlâ düşünürken kendi kendine, “Bu çılgınca,” diye fısıldadı.

Üzerine çıkıp parmaklarımı yan kısmında gezdirdim. “Şans-tan bahsetmişken, burada yeni bir dövme fark ettim.”

Beni gıdıklamaya başladı. “Ah, fark ettin, öyle mi?”

Üzerinde “Get Cereal” yazan ufak bir *Lucky Charms* kahvaltı gevreği kutusuydu.

Ne kadar tatlı ama tuhaf.

Bütün dövmeleri gibi İrlanda temasına uyduğu hâlde gülme sebep olmuştu. “Bunun ne özelliği var?”

“Dürüst olmak gerekirse bunu geçenlerde yaptırdım. Bana seni ve inanılmaz şansını hatırlatıyor. Aynı zamanda sen benim şans tilsimimsin. Hayatımda birden çok kere, acınası bir şeyi benim için büyümlü bir şeye çevirdin.” Beni derin bir öpücüğe çekip, “Ve Get Cereal’ın harflerini karıştırırsan isimlerimizi bulacaksınız,” dedi.

Get Cereal=ElecGreta

Aman Tanrım. Onu seviyordum.

“Bu en sevdiğim anagramın.”

“Ya bunu yapacaktım ya da *Rectal Gee*” olacaktı ki o hiçbir

* (İng.) Kahvaltı gevreği al. -çn

** İngilizcede Rectal anüs anlamına gelirken Gee argoda vajina için kullanılır. -çn

mânâya gelmiyordu. O zaman bir kış dövmesi yaptırmak zorunda kalacaktım. Bu işe yaramazdı.”

Birkaç ay sonra New York'ta Noel'di. Şehri süsleyen ışıklar ve dekorasyonlarla yılın en sevdiğim zamanıydı. Bu Noel diğerlerine benzemiyordu çünkü Elec ile ilk defa aşkla deneyimliyorduk.

Asıl tatilimizi Pilar ile geçirmek için San Francisco'ya gidecektik. Elec'in önerisiyle tuhaflığı biraz da olsa dindirmesi için Pilar ile telefonla konuştum. Bana karşı şaşırtıcı derecede candandı ve yolculuk konusunda kendimi çok daha iyi hissetmeme sebep olmuştu. Aramız asla mükemmel olmayacaktı ve Elec'in Chelsea ile beraber olmasını tercih edeceğinden emindim. En azından Randy'nin gitmesi ve aradan zaman geçmesiyle beni kabul edebilmişti.

Batıya uçmamızdan birkaç gün önce Sully'nin Noel partisine davet edildik.

Sully'nin dairesi oldukça klasik bir New York tarzındaydı; fazlasıyla koyu ahşap kartonpiyer ve erotikten askeri tarihe kadar çeşitli kitaplarla dolu yerden tavana kadar gömme kitaplıklar vardı. Sully canını dişine takarak plastik ökseotlarını ve beyaz ışıkları bütün daire boyunca asmıştı. *Ye, İç ve Mutlu Ol* yazan altın renginde bir pankart bile vardı. Aynı zamanda masaya eggnog ve çeşitli mezeler koymuştu. Elec ile birkaç kadeh eggnogdan sonra oldukça iyi hissediyorduk.

Beni odanın mahrem bir köşesine yönlendirirken kadife Noel baba şapkasıyla çok seksi gözüküyordu.

Şapkasının ucundaki tüylü topu çekiştirdim. “Gördüğüm en seksi Noel baba olduğunu biliyor musun?”

Elini belimden aşağı kaydırды. “Ne şanslısın ki yılda birden daha fazla geliyol olacağım.”

Kollarımı boynuna dolayıp ona doğru yaslandım. “Ben de kurabiyelerden daha fazlasını veriyor olacağım.”

“Şu an banyoda biraz mutluluk yaymayı sorun etmezdim,” dedi.

O yüzden biz de aynen bunu yaptık.

Dışarı çıktığımızda hediyeleri açma zamanıydı. Sully önce Elec’e hediyesini verdi. Aslında çok yakınlaşmışlardı ve sürekli birbirlerine takılıyorlardı.

“Ah, Sully. Hiç gerek yoktu.” Elec, çıplak göğsünün önünde “yarak kafa” kartonu taşıdığı fotoğrafın tişörtlü basılmış hâlini havaya kaldırınca herkes kahkahaya boğuldu. Aynı zamanda bu klasik fotoğrafın olduğu bir fincan ve fare altlığı da vardı.

Sully kahkaha attı. “Bütün bu kitap olaylarıyla kökenini unutmamı istemedim.”

Elec şakanın üzerinde durmadı ve ardından asıl hediyesi olan, işten sonra yazmak için uzun vakitler geçirdiği Starbucks hediye kartını kabul etti. Yakın zamanda *Lucky ve Küçük Çocuk* ile şu anda yazıyor olduğu devam kitabı için anlaşma yapmıştık. Hâlâ gün içinde ortaokulda çalışıyordu.

En son Elec’in bana olan hediyesi verilmişti. Hediyelerimizi California’da vermek konusunda anlaştığımız için bana bir şey getirdiğine şaşırmıştım. Kutuyu açtığımda her şeyin çok mantıklı hâle geldiğini söylemeliyim. Bu benim asıl hediyem değildi. Sadece onca yıl önce benden çaldığı son iç çamaşırıydı. Turkuaz bir danteldendi. Bunu çok iyi hatırlıyordum ve başımı iki yana salladım.

“Onca yıl boyunca bunu sakladığına inanamıyorum.”

“Uzun bir süre senden kalan tek hatıraydı.”

Kulağına fısıldadım. “Kıçım hâlâ bunlara sığıldığı için şanslısın.”

O da benimkine fısıldadı. “Senin kıçına sığabildiğim için daha şanslı olduğumu düşünüyorum.”

Hafifçe koluna vurdum. “Çok edepsizsin. Buna bayılıyorum.”

“Kartı okumadın,” dedi.

Açtım. Noel ağacı önünde öpüşen yaşlı bir çiftin resmi vardı. İçine kendi notunu yazabileceğin tipte boş kartlardandı.

Greta,
Bu hayatımdaki en iyi Noel olacak.
Senin sayende... ben:
Minnettarım.
Mutluyum.
Başarılıyım.
Huzurluyum.
Gelecek için heyecanlıyım.
Âşığım.
Senin sayende bu Noel... ben:
Neşeliyim.

Am Merry.*

Tek dizi üzerine çöküp cebine ulaşana kadar ilk başta algılamamıştım.

Am Merry=Marry Me.**

"Sana kadar aşkı sadece vermenin değil, aynı zamanda karşılığını almanın nasıl hissettirdiğini bilmiyordum, Greta. Seni çok seviyorum. Lütfen benimle evleneceğini söyle."

Şaşkınlıkla yüzümü kapadım. "Evlenirim. Evet. Evet!"

Odadaki herkes alkışladı. Sully'nin haberi olmalıydı çünkü bir şampanya şişesi patlatıldı.

Elec yüzüğü parmağıma yerleştirdiğinde nefesim kesildi. "Elec, bu gördüğüm en güzel yüzük ama bunu karşılayabilmene imkân yok."

Pirlanta en az iki karattı ve beyaz altın veya platin halkanın etrafı ufak mücevherlerle kaplanmıştı.

Ayağa kalkıp burnunu benimkine bastırdı. "Bu yüzüğü Patrick yıllar önce Pilar'a vermişti. Paranın onun için önemi yoktu.

* (İng.) Neşeliyim. -çn

** (İng.) Evlen benimle. -çn

Annem Patrick öldükten sonra takmayı bıraktı ama onu satmak istememişti. Bunca yıldır sakladı. Daha önce görmemiştim ama buraya taşınmadan hemen önce bana gösterdi. Bir gün sana vermek istediğimi bilerek hemen alabilir miyim diye sordum. Bana verdi ama ona geri ödemek konusunda ısrar ettim. Bu yüzük ailem için bir zamanlar çok fazla acıyı temsil ediyordu ama artık bu şekilde bakmıyorum. Eğer bütün bunlar olmasaydı biz diye bir şey olmazdı ve bunu hayal dahi edemiyorum. Bu yüzük geçmişim olan karanlıkta yok edilemez bir ışık parçası. Bana olan aşkını hatırlatıyor. Senin *yüzüğün*."

Bir yıl sonra yeni yıl arifesinde Elec ile sulh hâkiminin resmî görevi üstlendiği özel bir tören yaptık. Saçımı tepede toplamıştım. Elec bu durumdan mutluydu.

Büyük bir düğünün önemi yoktu. Sadece durumu resmileştirmek istemiştik. Yeni yıl arifesini kadere karşı çıkmak için seçmiştik.

Yemeğin ardından Charlie's'te baş başa güzel bir yemek yedikten sonra Times Meydanı'ndaki kalabalığa katıldık.

Top düştüğünde Elec beni kaldırıp beş yıl önce kaybettiğimiz şansını telafi edecek bir şekilde arzuyla öptü.

Beni yere bıraktığında kulağına fısıldadım ve ona hayatının sürprizini verdim.

Gecenin ilerleyen saatlerinde başını karnuma koydu ve zekice, tipik Elec tarzında nasıl bir reality televizyon şovuna ait olduğumuz konusunda takılmaya başladı. Resmî olarak üvey kardeşini hamile bırakan, kardeşinin gayri meşru çocuğuydu.

SONSÖZ

Son Bölüm: Gerçek Aşk

“Bebek O’Rourke’un babası siz misiniz?”

Hemşirenin bu terimi kullanmasıyla kalbimde tanıdık olmayan bir sancı belirdi. “Evet. Benim. Baba benim.”

Baba.

Bütün hayatım baba figürünün tam tersiyle tanımlanmış gibiydi. Ben oğuldum: piç oğul, kötü oğul, uzaktaki oğul. Ama şimdi baba bendim. Benim... baba olma vaktimdi.

“Kimliğinizi kontrol edebilir miyim lütfen?”

Kolumu kaldırdım ve bileğime sarılı plastik bileziği gösterdim. Sonsuza kadar takmak istiyordum. Kangren olma riski bile bu şeyi kesip çıkarmak için iyi bir sebep olmayabilirdi.

“Beni takip edin,” dedi.

Doğumu kaçırmıştım. Greta arayıp suyunun geldiğini söylediğinde California’da annemi ziyaret ediyordum. Daha otuz dördüncü haftasındaydı ve zamanım öncekinden de kısıtlı olmadan önce hızlı bir yolculuk yapmamın güvenli olacağını düşünmüştüm.

Muhtemelen henüz doğum sancısında olduğunun farkına varınca hemen toparlanıp havalimanına sürmeye başladım.

Sonraki bildiğim şey Sully’nin beni arayıp Greta’nın acilen sezaryene alındığını söylemesiydi. Panikledim çünkü daha uçağa bile binmemiştim. Zamanında varamayacağımı biliyordum. Çok kötü bir çaresizlik hissine kapıldım. Hayatımda ilk defa dua ettim. Hayatın boyunca bir Tanrı’nın olup olmadığını merak ettiğin hâlde kriz ânında sanki varlığından hiç şüphe etmemişsin gibi ona yardımı için yalvarman çok komikti.

Sully uçağa binmek üzereyken bana mesaj attı. Oğlumun bir fotoğrafıydı.

Benim oğlum.

Lavabodan çıkarken telefonuma hayranlıkla bakakaldığımı

hatırlıyordum. Bunun dünya tarihindeki en muazzam an olduğunu herkes bilmeliymiş gibi etrafıma baktım. Mesajda bebeğin yenidoğan yoğun bakım ünitesine gönderildiği ama iyi durumda olduğu yazıyordu. Greta iyiydi. İkisi de iyi durumdaydı.

Teşekkür ederim, Tanrım. Senden bir daha asla şüphe etmeyeceğime yemin ederim.

Kapıdan geçip uçağa binerken elimdeki fotoğrafa bakarak gözlerim doldu. Sanırım fotoğrafa altı saat boyunca bakmış olmalıyım.

Sonunda hastaneye vardığımda Greta uyuyordu ve onu uyandırmak istemedim ama oğlumla tanışmak için bir an bile bekleyemeyecektim.

Hemşire beni kuvözde yattığı yere götürdü.

Fotoğrafın beni duygusal yaptığını düşünmüştüm ama onu canlı görmek ve ufak göğsünün inip kalktığını izlemekle kıyaslanamazdı.

“Kendi kendine nefes alıp veriyor ve bütün hayati fonksiyonları iyi. Sadece beş, altı günlüğüne burada kalması gerekiyor.”

“Onu tutabilir miyim?”

“Evet ama şuradaki anti bakteriyel sabunla ellerinizi yıkamanızı ve bu maskelerden birini takmanızı istiyoruz.”

Evyeye gidip ellerimi yıkadıktan sonra kâğıt maskeyi ağzıma kapamak için hiç zaman harcamadım.

Hemşire onu çıkarıp bana verdi. Sıcak vücudu battaniyeye sarılmıştı ve tüy kadar hafifti. Birden hayatının geri kalanında onu güvende tutmayı bırakın eve yapacağımız şehirdeki yolculuktan endişelenerek dehşete düşmüştüm. Çok kırlıgandı ama bu ufak varlık, evrende benim için bir önemi olan her şeyin vücut bulmuş hâliydi. Dünyayı avuçlarınızda taşımaktan bahsediyordum. Keşke onu kilitli, nefes alınabilir ama imha edilemeyen bir vitrin içinde taşıyabilseydim. Bu çılgın dünyanın sunabileceği her şeyden onu korumak istiyordum.

Ufak yüzüne bakınca, hayatımda olanların tam da bu sırayla olmuş olması gerektiğinin gerçekten farkına vardım. Bu ufak

adamın doğmasına engel olacaksa başka bir şekilde gerçekleşmezdi.

Randy'nin... ki aynı zamanda Patrick'in burnuna sahipti. Çok acayıptı. Açık renk saçlarıyla benim onlara benzediğimden çok onlara benziyordu. Bütün bu nefrete rağmen aşkın onların benzerinde doğması ne kadar ironikti.

Bugünün, yani doğum gününün ayın 22'si olduğunun farkına varınca tüylerim ürperdi ama beni etkilemesine izin vermedim.

"Merhaba ufaklık. Baban burada. Ben senin babanım."

Gözkapakları titreşti ve kollarımda kıpırdanmaya başladı.

"Uyanmana gerek yok. Ben burada olacağım. Uzun bir sürebenden kurtulamayacaksın."

Ufak elini açtı ve küçücük parmaklarının serçeparmağıma dolanışını izledim. Ondan önce yazmaya dair ilhamımın nereden geldiğini merak ettim. O andan sonra bütün ilhamımın oğlumdan geleceğini biliyordum.

Geçmişe dair kalan tüm öfkemin peşini bırakmak artık eskisinden daha önemli olacaktı. Kalbimde artık onlara en ufak bir yer yoktu. Bütün yerlere oğlum için ihtiyacım olacaktı. Oğlumu kollarımda tuttuğum anda Patrick ve Randy'yi tamamen affettiğimi biliyordum. Nasıl bir baba olmayacağım konusunda beni eğitmişlerdi. Oğluma ne yapacağını bilemeyeceği kadar fazla sevgi vererek onların hatalarını telafi edecektim.

Tuhaf gelebilirdi ama Randy'ye bana verdikleri için sessizce teşekkür ettim. Hayattayken, beni tek aşkıma yönlendirmişti. Ölümünde ise onu tekrar bulmamı mümkün kılmıştı.

Ölüm vasıtasıyla yaşam vardı. Nefret yoluyla ise aşk vardı. Oğluma baktım. "Sonunda sen vardın ve sen her şeye değersin."

Hayat, harfleri gizli mânâlar bulmak için karıştırmak gibiydi. Hayat zorluklarıyla veya nimetleriyle tanımlanabilirdi. Duruma senin nasıl baktığının önemi vardı. O yüzden bu kıtap trajik bir hikâye olarak başlasa da bir aşk hikâyesine, hatalı ve geleneksel olmayan destansı bir aşka dönüştü.

Romance' harflerini karıştırırsan karşına Cameron çıkıyor.
Greta bunu kendi kendine bulmuştu. Onun ilk anagramıydı.

Romance=Cameron.

Seni seviyorum, Cameron.

* (İng.) Romantizm. -çn

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle sevgi dolu ebeveynlerime, beni her gün ve her şekilde destekledikleri için teşekkür ederim.

Bu yeni hayalimin peşinden gidebilmem için bir sürü saçmalığa katlanan kocama...sevgin ve sabrın için teşekkür ederim.

Daha bütün bunlar sadece hikâye anlatmaktan ibaretken bana güvenen Allison'a ve cennetten çıkma temsilcim Harpo'ya: İkinizi de çok seviyorum.

Editörüm Kim York'a, tüm bölümleri dağılmayan bir dikkatle kontrol ettiğin ve paha biçilemez Facebook sohbetlerimiz için teşekkür ederim.

En yakın arkadaşlarıma: Angela, Tarah ve Sonia... hepinizi çok seviyorum!

Bana yardımcı olan ve beni destekleyen tüm bloggerlara: Başarımin kaynağı sizsiniz. Herkesi buraya yazmaya çekiniyorum çünkü kesinlikle bazılarınızı yanlışlıkla unutacağım. Kim olduğunuzu biliyorsunuz ve yaptığınız iyiliğin karşılığını ödeyebileceğim, benimle iletişime geçmekte tereddüt etmeyin.

Facebook sokak ekibim/fan grubum Penelope's Peeps'e: Size tapıyorum!

Kitabımın reklam kampanyasını yürüten ve her zaman mantıklı tavsiyeler veren Soluri Public Relalationstan Donna Soluri'ye: Teşekkürler!

Hetty Rasmussen'e: Desteğin ve mükemmel bir Book Bash asistanı olduğun için.

Okuyucularıma: Size günlük hayatın stresinden bir kaçış sunduğumu bilmek kadar hiçbir şey beni mutlu etmiyor. Bu aynı kaçış ihtiyacı yazmaya başlamamın sebebidir. Bu meslekte, sizden doğrudan haber almaktan ve yazdığım bir şeyin size bir şekilde dokunduğunu bilmekten daha büyük bir mutluluk yok.

Otizm anneleri (ve babaları): Sizden iyisi yok!

Sonuncusu ama en önemlisi olarak, kızıma ve oğluma: Anneniz sizi seviyor. Benim motivasyonum ve ilham kaynağısınız!

